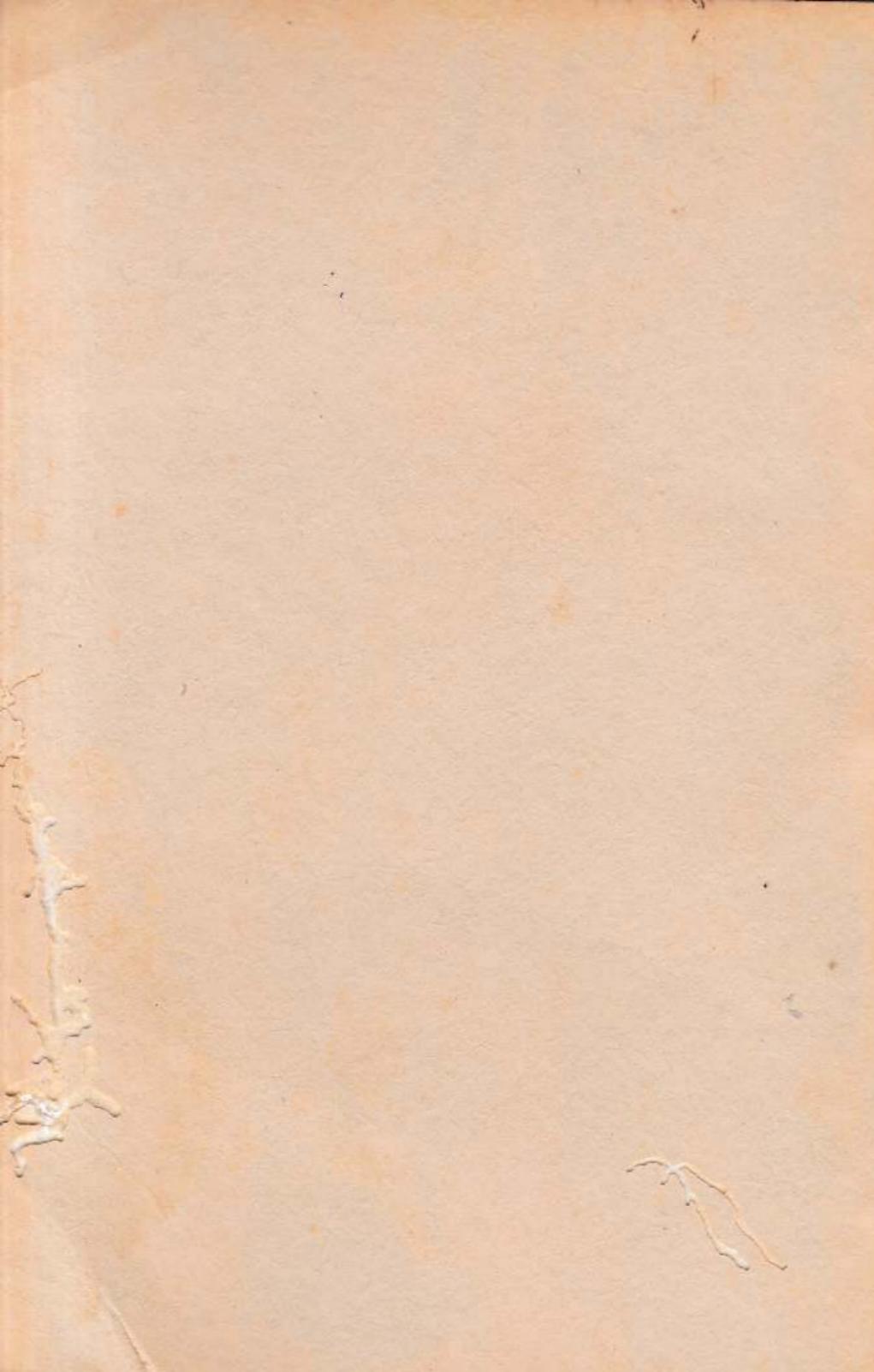

உதயம்

ஓரு தந்தையன் காலை

அன்புமணி

கு. வெட்டா. பி. ரா.
இலங்கிய அரசாங்க பிள்ளை (ஏந்தி)
பிரதிக் காலி முதிர்ச்சியானார்
கிணி கெள்ளாச்சி

UTHAYAM - 04

ORU THANTHAIYIN KATHAI - May 1989

“Anpumani”

Pages - 148

Copyright (C)

**St. Sebastian Printers,
65, Lady Manning Drive,
Batticaloa, Sri Lanka.**

065 - 2086

120/-

120/-

உதயம் - 04

ஒரு தந்தையின் கணத - வைகாசி - 1989

“அன்புமனி”

பக்கங்கள் - 148

பதிப்புரிமை (C)

**புனித செபஸ்தியார் அச்சகம்,
65, லெடி மலிங் டிறைவு,
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.**

065 - 2086

உதயம்

ஒளி: 2 * தெ - வைகாசி 1989 * கதிர்: 1

எஷ்டு கருத்து

உதயம் வெளியீடு ஆரம்பமாகி ஓராண்டு பூர்த்தியாகி யுள்ளது. இந்த ஓராண்டு காலத்தில் பல கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும் மட்டக்களப்பு மன் வாசனையை வெளிக் கொணரக்கூடிய மூன்று நாவல்களை வெளியிட்டுள்ளோம்.

இரண்டாவது ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் பிரபல எழுத் தாளர் ‘அன்புமனி’ அவர்கள் எழுதிய ‘ஒரு தந்தையின் கதை’யை வெளியிட்டு வைப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். இதுவும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் அன்றூட் நிகழ்வுகளின் பிரதிபலிப்பே.

நாம் ஆரம்பித்துள்ள ‘உதயம்’ வெளியீட்டு முயற்சி 50 லீதம் மட்டுமே வெற்றியளித்துள்ளது. 1988 ம் ஆண்டு தை மாதம் தொடக்கம் இன்று வரை 250 “வாசகர் வட்ட” உறுப்பினர்கள் மட்டுமே சேர்ந்து எமக்குக் கை கொடுத்துள்ளார். இந்த முயற்சி முழுமையான வெற்றி பெற மேலும் ஊக்கம் தந்து 500 உறுப்பினர்களைச் சேர்க்க உதவுமாறு வாசகர்களை அன்போடும் பணிவோடும் வேண்டுகிறோம்.

இந்த நாவல் வெளியீட்டு முயற்சி இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் வரவேற்பைப் பெற்றிருப்பினும் நமது மண்வாசனையை மற்றவர்கள் நுகர நாமே பெருமுயற்சி எடுக்க வேண்டியவர்களாக இருப்பதால் எமது முயற்சி மேலும் வெற்றி பெற ஏற்கனவே உறுப்பினர்களாகச் சேர்ந்துள்ள வாசகர் வட்ட உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் புதிய ஒரு உறுப்பினரைச் சேர்த்துக் கொடுத்து எமது தமிழ் மொழியையும் எமது பாரம்பரியம், கலை, கலாசாரம், பண்பாடு பழக்கவழக்கங்களையும் மற்றவர்களும் அறிய ஏற்படும் மிகப் பெரிய வாய்ப்பாகிய இத்திட்டத்திற்கு ஆதரவு நல்குங்கள் என அன்புடன் வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

தொடர்ந்து இரண்டாவது ஆண்டில் வெளியிடுவதற்கு எம்மிடத்தில் நாவல் எதுவுமே கைவசம் இல்லை. கிழக் கிலங்கை எழுத்தாளர்களே! உங்களுடைய ஆக்கங்களை உடனே எழுதி அனுப்புக்கள். தரமான நாவல்கள் பிரசுரிக்கப்படும். எழுத்தாளருக்குரிய சன்மானமும் வழங்கப்படும்.

எழுத்தாளர்களின்தும், வாசகர்களின்தும் ஒத்துழைப்பில் தான் எமது திட்டத்தின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் செயலாற்ற வேண்டுமென அன்புடன் கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

2. சிவதாசன்
அசிரியர்.

புனித செபஸ்தியார்
பிரசுராலயம்

ஓடு

தந்தையின்

கதை

“அன்புமனி”

கதையின் கதை

இந்தக் கதை ஒரு தந்தையின் கதை மட்டுமல்ல. ஒரு கிராமத்தின் கதையுமாகும். சமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முந்திய கிரா மியத்தை முடிந்தவரை எழுத்தில் வடிக்க முயன் றுள்ளேன். பேச்சுத் தமிழ் சிற்சில இடங்களில் தகராறு பண்ணலாம். மட்டக்களப்பில் வெவ் வேறு கிராமங்களில் வெவ்வேறு வகையான பேச்சு வழக்கு உண்டு.

கதையின் உந்து சக்தி - ஆம் அமரராகி விட்ட எனது தந்தை தான்!

இதை வெளியிடும் ‘‘உதயம்’’ என்றும் என் நன்றிக்குரியது.

— அன்புமணி —

இக்கதையின் நாயகருக் நிறு உலகில் வாழ்ந்தவர்

மேசன் வெரமுத்து இராசையா

01

மேசன் வெரமுத்து

கீழ்த் திசையின் வெளுப்பு ஆதவனின் வருகையைக் கட்டியங் கூறுகிறது. காலைப் புள்ளினங் களின் ஒலி. குயில் ஒன்று மாமரத் தில் இருந்து விட்டு விட்டுக் கூவுகிறது. காலை இனந் தென்ற லில் கொடி மல்லிகையின் சுகந்தம் தவழ்ந்து வருகிறது அயல் வீட்டுக் கிணறுகளில் நீர் மொள்ளும் ஒலி பறவலாகக் கேட்கின்றது.

முத்துப்பிள்ளை அடுப்படிக் குச் சென்று விட்டாள். இருள் பிரிய முன்னரே எழுந்து காரியங் ளைக் கவனிக்கா விட்டால், வேளைக்கு உணவு தயார் செய்து காலை ஏழு மணிக்கு வேலைக்குப் புறப்படும் கணவனை வழியனுப்பி எட்டு மணிக்குப் பள்ளிக்குச் செல்லும் பிள்ளைகளை ஆயத்தப் படுத்தி அனுப்பி வைக்க முடியாது. இடையில் கடைக்குட்டி இரண்டும் எழுந்து விட்டால் அவர்களுடைய அழுளைக்கையை நிறுத்திக் காரியங்களைக் கவனிப்பதற்குள் போதும் போதும் என்றாலிலிடும்.

திண்ணையில் படுத்த வைரமுத்து காலை நித்திரையின் சுகத்தைத் துறப்பதற்கு பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தான். சாதாரண வேலையா நேற்றைய வேலை. ஒரு நாளில் இரண்டு மேசன் செய்யக் கூடிய வேலையை வைரமுத்து தன்னந் தனியனுக் கூரண்டே இரண்டு கூவிப் பிள்ளைகளுடன் செய்திருக்கின்றான். அதுவும் சாரத்துக்கு மேல் நின்று கட்டும் வேலை. ஆனோ உருக்கும் வெயில். கையைப் பதம் பார்க்கும் நீரும் கல்லும்.

மேலெல்லாம் அடித்து முறித்துப் போட்டது போவி ருந்தது. இத்தனை வருஷமாக மேசன் வேலை செய்து பழக்கப்பட்ட உடம்பு தான் என்றாலும் நேற்றைய வேலை ஆனோ முறித்தே விட்டது.

மஃழுது ஹாஜியார் நல்ல மனிதர். தன் வீட்டிலோ அல்லது தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் வீட்டிலோ ஏதாவது கட்டிட வேலை என்றால் வைரமுத்துவைத்தான் அவர் தேடிவந்து கூட்டிப்போவார். அபபடிப்பட்டவருக்கு ஓப் போது கொஞ்சம் அவசரம். காத்தான்குடி, பிரதான வீதி யில் புதிதாக ஒரு கடை கட்டிக் கொண்டிருந்தார். மட்டக்களப்பிலும், ஏரூஸ்டிலும் உள்ள அவரது கடைகளை அடிக்கடி போய் மேற்பார்வை செய்ய வேண்டியிருந்ததால், தொடர்ந்து பல நாட்கள் காத்தான்குடியில் நின்று 'மினக்கெட' முடியாமல் இருந்தது. இந்த வேலையை அவசரமாக முடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதால் வேறு இடங்களில் கிடைக்க விருந்த சிறு சிறு வேலைகளையும் வைரமுத்து ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

மேசன் வேலை என்பது வருடம் முழுவதும் ஒரே சீராகச் செய்யக் கூடிய வேலை அல்ல. வேளாண்மை வெட்டுக்குப் பின் ஏப்ரல் முதல் செப்ரம்பர் வரை வேலை குவிந்து வரும். நாலாபக்கமும் நான் நீ என்று வேலைக்குக் கூப்பிடுவாகள். இந்த ஆறு மாதமும் ஆரைப்பற்றையில் மேசன் வேலையை நம்பி வாழ்க்கை நடத்துபவர்களுக்கு காத்தான்குடியில் உள்ள வணிகப் பெருமக்கள் தான் தஞ்சம்.

காற்றுள்ள போதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென் பதால் மேசன்மாரும் நான்கு மூன்று இடங்களில் வேலையெத் தொட்டுக் கொண்டு விட்டுக்காரர்களுடன் கிளித் தட்டு விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் வைரமுத்துவிடம் இந்தப் பழக்கம் இல்லை. ஒரளவு தொழில் நாணயம் உள்ளவன் அவன்.

பாயில் கிடந்தபடி துயிலுடன் போராடிக் கொண்டிருந்த வைரமுத்து கடைசி முயற்சியாக ஒரு பெரிய சோமபல முற்து, துயிலின் சுகத்தை விரட்டியடித்து விட்டுத் துள்ளியெழுந்தான்.

அவசர அவசரமாக வளவில் நின்ற தென்னம் பிள்ளைகளுக்கு ஐந்தாறு குடம் தண்ணீர் ஊற்றினுன். இயந்திரகதியில் ஓயங்கி உழிக்கரியினுல் பஸ் விளக்கி, முகம் கழுசி, இரண்டு வாளி தண்ணீர் ஊற்றிக் குளித்து முடித்தான்.

அதற்குள் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராக எழும்பி வந்தனர். படிச்கல் சைசனில் ஐந்து குழந்தைகள் வைரமுத்து தம்பதியினரின் நெருங்கிய பாசப்பணைக்கு பிரத்தியட்சசாட்சியாக விளங்கினர். ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் மகாவிங்கம் தான் முத்தவன் என்றால் ஏனைய குழந்தைகளின் நிலையை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

வைரமுத்து முதல் மூன்று பிள்ளைகளையும் கிணற்றியில் வரிசையாக நிற்க வைத்துக் குளிப்பாட்டினான். அவர்களுக்கு ஊத்தை தேய்த்துக் குளிப்பாட்டி முடிப்பதற்குள், மற்ற இரு குழந்தைகளும் எழுந்து விட்டதற்கு அடையாளமாக அழுகைக் குரல் கேட்டது.

முத்துப்பிள்ளை அடுப்படி வேலையை அப்படியே போட்டு விட்டு ஒடிப்போய் கைக்குழந்தையை இடுப்பில் ஏந்திக் கொண்டு மற்றக் குழந்தையைக் கையைப் பிடித்து அழுத்து வந்தாள். அப்படியே அடுப்படிக்குச் சென்று தன் சாமர்த்தியத்தினால் குழந்தைகளின் அழுகையை நிறுத்தினான்.

அந்தக் குடும்பத்திற்கு வழக்கமான காலைச் சாப்பாடு 'தண்ணிச் சோறு' தான். இருந்தாலும் அவ்வப்போது கூப்பனுக்குக் கிடைக்கும் கோதுமை மாவினால் பிட்டு அல்லது ரொட்டி தயாரிப்பான். அது அவர்களுக்கு விசேஷ சாப்பாடு.

அன்றாடம் கிடைக்கும் சௌர்ப வருமானத்தைக் கொண்டு ஏழுபேர் கொண்ட அந்தப் பெரிய குடும்பத்தைத் தளம்பாமல் நடத்துவது வைரமுத்துவின் சாமர்த்தியம் மட்டுமல்ல முத்துப்பிள்ளையின் சாமர்த்தியமும் தான்.

மீன்பிடித் தொழிலை முக்கிய தொழிலாகக் கொண்ட ஆரைப்பற்றைக் கிராம வாசிகளுக்கு மத்தியில் மேசன் தொழிலை வைரமுத்து மேற்கொண்டிருந்தாலும் அவனுக்குத் தெரியாத தொழிலே இல்லையென்று சொல்லலாம். ஐந்து குழந்தைகளின் பிஞ்ச வயிறுகள் உந்து சக்தியாகி அவனை எந்தத் தொழிலும் செய்யக் கூடிய வல்லவருக்கி விட்டன.

மேசன் வேலை கிடைக்கும் நாளில் மேசன் வேலைக்குப் போவான் மாரி காலம் வந்து விட்டால் மீன்பிடித் தொழிலுக்குப் போவான். தைமாசியில் வேளாண்மை வெட்டு ஆரம்பித்ததும் வேளாண்மை வெட்டுக்கும் போவான். அது மட்டுமல்ல விட்டில் ஏதாவது ஒடாவி வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தால் அதையெல்லாம் அவனே செய்வான். ஒற்றை அறைக் களிமன் வீடான அவன் குடிசையில் ஒரு மூலையில் ஒவ்வொரு தொழிலுக்குறரிய ஆயுதச் சாமான்கள் ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும். மேசன் வேலைக்குரிய மட்டக் கம்பு, நீர் மட்டம், தூக்குக் குண்டு. சாந்தப்பை மணியாசி முதலியன் ஒரு பக்கஸ் பெட்டியில் இருந்தன. வேளாண்மை வெட்டுக்கான அரிவாள் இரண்டும் இன்னொரு பெட்டியில் இருந்தன.

இத்தனை தொழில்களையும் அவன் எப்படிக் கற்றுக் கொண்டான்? இத்தனை உபகரணங்களையும் அவன் எப்படிச் சேர்த்துக் கொண்டான்? இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒரே பதில் 'கண்கள் கண்டால் கை செய்யும்; கண்டது கற்கப்

பண்டிதன் ஆவான்.' என்பது தான். ஆனால் உண்மை என்ன வென்றால் வெரமுத்து இளமையிலேயே நாலு ஊர் தேசம் சுற்றிப் பார்த்தவன். திருகோணமலை, அனுராதபுரம், பொலந்றுவை இப்படிப் பல ஊர்களில் தொழில் நிமித்தம் தங்கியிருந்தவன். நாலு மக்களோடும் பழகியவன்.

முத்துப்பிள்ளை சுடச்சுடக் கொண்டு வந்து வைத்த கோதுமைப் பிட்டைக் காலையில் சண்ட வைத்த குழம்புடன் அவசர அவசரமாக அள்ளி போட்ட வெரமுத்து பொழுதைப் பார்த்தான். 'அடடே' ஏழு மணிக்கு மேலாகி விட்டதே! இன்னும் இந்தக் கூவிப் பொடியனுகளைக் காண வில்லையே!

வெரமுத்துவின் தொழிலில் இது ஒரு சங்கடம். கூவிப்பையன்கள் அதாவது சிற்றுள்கள் ஒழுங்காக வேலைக்கு வரமாட்டார்கள். வேலையின் உக்கிரம் அப்படி. இதனால் எத்தனையோ நாள் வேலைக்கு அலைந்ததும் உண்டு.

காலைச்சாப்பாட்டை முடித்து திண்ணை ஒரத்தில் அவசர அவசரமாகக் குந்தியிருந்த படியே ஒரு வாய்க்கு வெற்றிலையும் போட்டுக் கொண்டான் வெரமுத்து. இன்னும் கூவிப் பையன்கள் வந்து சேரவில்லை.

வாசல் படலைக்கு வந்து தெரு நீளத்துக்கும் பார் வையை ஓடவிட்டான். சே! அவர்களைக் காணவில்லை. அவர்களைத் தேடிப் போவதானால் ஆரைப்பற்றைத் தொங்கலுக்குப் போகவேண்டும். அரைக்கட்டைக்கு மேல் நடக்க வேண்டும். ஏற்கனவே நேரம் பிந்தி விட்டது. இன்னும் பிந்துவதானால் மஃறுது ஹாஜியாரின் முகத்தில் திருப்தியைக் காணமுடியாது.

சிங்கம்போல பிடரியைச் சிவிர்த்துக் கொண்டு நின்றுன் வெரமுத்து. ஆஜானுபாகுவான் அவன் முகத்தில் ராவணன்மீசை துடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆத்திரம் வந்துவிட்டால் அவன் இயல்பே மாறிவிடும். அவன் முன்யாருமே நிற்க முடியாது.

வைரமுத்துவின் 'மூட்' மாறி விட்டதை அறிந்த முத்துப்பிள்ளை வாய்மூடி மௌனியாகி, பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டிய மூன்று பிள்ளைகளையும் ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

மீண்டும் ஒரு முறை தெருவை வந்து எட்டிப் பார்த்தான் வைரமுத்து. சற்றுத் தூரத்தில் வாகை மரச் சந்தியில் நான்கைந்து பேர் கூடி நின்றனர். அதன் பின்புறமுன்னா பாழ்வளவில் முடிதும்பைச் செடிகளில் மொய்க்கும் வண்ணைத்திப் பூச்சிகளை நான்கைந்து கோவண்ணடிச் சிறுவர்கள் முடிதும்பைப் பற்றைகளால் அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தெருவோரத்தில் கூட இரண்டொரு சிறுவர்கள் சட்டிக்கோடு விளையாடிக் கொண்டும், கோலிக்குண்டு விளையாடிக் கொண்டு நின்றனர். அவர்களில் யாருமே மேசன் கூலி வேலைக்கு லாயக்கானவர்கள் அல்ல. இருந்தாலும் வைரமுத்து ஒரு நப்பாசையில் அவர்களைப் போய்க் கேட்டுப் பார்த்தான். விளையாட்டு சுவாரஸ்யத்தில் மூழ்கிருந்த அவர்களில் யாருமே வைரமுத்துவின் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்க்கவில்லை.

ஆற்றுமையுடன் வாகை மரச்சந்திக்கு வந்த வைரமுத்து கொஞ்சம் பல மாக வே அவர்களைத் திட்டிக் கொண்டு வந்தான். இந்த வாகை மரச் சந்தி அக்கிரா மத்தில் ஒரு முக்கியமான இடம்.

கடையப்பம் விற்பவர்கள்; அக்கரையிலிருந்து இலைக் கறி முதலியன் கொண்டு வரும் பெண்கள், வெற்றிலை கொண்டுவரும் கிழவிகள் முதலியோர் காலை வேலையில் அவ்விடத்தில் கூடுவார்கள். அவர்களிடம் பேரம் பேசி 'அரை' விலையில் அவைகளை வாங்கும் ஊர்ப் பெண்கள் பலர் எப்போதும் அங்கேயே நிற்ப ர்கள் வாசாலகமான அவர்கள் 'நொடு நொடுத்த' வாயிலிருந்து யாருமே துப்ப முடியாது. ஊர் வம்பு, தெருச் சண்டை, விடலைப் பொடியன்களின் கூக்குரல் முதலிய வற்றுக்கு உற்பக்தி ஸ்தானம், கேந்திர ஸ்தானம் எல்லாமே அந்த வாகை மரச் சந்திதான்.

வாகை மரச் சந்தியில் நின்று இந்த ஊர் மக்களின் சோமபேறித்தனத்தையும், அவர்கள் பிள்ளைகளின் தெரு வளக்கும் போக்கினையும் மையமாக வைத்து விமர்சன ரீதியான ஒரு பிரசங்கமே செய்து கொண்டிருந்தான். வைரமுத்து. அவன் முதுகுக்குப் பின்னால் அவனைப் பற்றி எத்தனையோ வக்கினைகளைக் கூறும் அந்த முச்சந்திப் பெண்டிரும் அவன் கூறுவதற்கெல்லாம் ஆமாம் போட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்த வாகை மரச் சந்தியைக் குத்தகைக்கு எடுத்தவர் கள் போல் எந்நேரமும் அங்கேயே நின்று ஆடசி செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் பொன்னம்மாக் கிழவி, கண்ணம்மை, சின்னப்பிள்ளை, முத்தம்மா, சங்குவதி எல்லோரும் மாறி மாறி வைரமுத்துவின் பேச்சுக்கு ஒத்துநினர்.

அப்போது அங்கு வந்த செல்லையாண்ணர் “என்ன மேசிலார் இது? நடு ரேட்டில் நின்று கொம்புரு? என்ன விஷயம்? என்று பேச்சுக் கொடுத்தார்,

‘அதையேன் கேக்கிற செல்லையா? வேலைக்கு வாற கூலிப் பொடியனுகளை இன்னும் காணல்ல. புதுசாப் பொடியனுகள் பிடிக்கிறதும் கஷ்டமாக் கிடக்கு’

‘இதென்ன நீ கதைக்கிற கதை. இப்ப ஊரில கண்ணியம்மன் சடங்கு நடக்குதெல் லுவா? இந்த நாளையில யாரும் வேலைக்கு வருவானுகளா? ஊரில திருவிழா, சடங்கு நடந்தால் பெரிய ஆட்களே தொழிலுக்குப் போக மாட்னுகளே. பொடியனுகள் போவானுகளா? செல்லையாவர் தோளிலிருந்த சவர்ணையும் உறிப்பாணியையும் மறுதோன்கு மாற்றிக் கொண்டார்.

‘அதுதான் செல்லையா. இப்ப நான் சொல்விக் கொண்டிருந்தனன். உழைக்கிற தெண்டா நம்ம ஊர்ச் சனத்துக்கே வண்டேறல். தெரிந்ததும் ஒரே தொழில் ஆத்துத் தொழில். அதையும் சிரத்தையாகச் செய்யிற

தில்லை. ஏனோ தானே எண்டமனப்போக்கு. இந்தா பார். காத்தாங்குடி, நம்மட பக்கத்து ஊர் தானே. அங்க இப்ப எவ்வளவு முன்னேற்றம். எவ்வளவு காசு புழங்குது. எவ்வளவு வீடு மனை எழும்புது. நம்மட ஊரைப் பார். நம்மட பெத்தா பெத்தப்பன் காலத்தில இருந்த களிமன் ஊடும், ஒலக் கூரையும் அப்படியே இருக்கு ஒரு முன் னேற்றமும் கிடையாது. ஏன்? நமக்கு முயற்சி இல்ல. தொழிலில் அக்கறையில்ல.. !

இவ்வளவு நேரமும் வைர முத்து வின் பேச்சைப் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த செல்லையா வாய்க்குள் அடக்கியிருந்த வெற்றிலைச் சக்கையை பூர்ர்...’ என்று வெளியே ஊதித் தள்ளினார்.

‘அது கிடக்கட்டும் வைரமுத்து. நீ இப்ப கையில் வெள்ளையை வெச்சிக் கொண்டு நெய்க்கு அலையிற மாதிரி யெல்லுவா கூலிப் பொடியன் இல்லையென்டு சொல்று உண்ட மகன் மகாலிங்கம் நல்லா வளர்ந்த பொடியன் தானே? அவனை உன்னேட கூட்டிப் போறதுக் கென்ன? அவனும் தொழில் பழகினதாப் போகும், உனக்கும் கூலியாள கரைச்சல் இல்லை. வீட்டுக்கும் கொஞ்சம் வரும் படியாகும்...’

‘பொறு செல்லையா பொறு. நம்மட ஊர் முன்னேற்றமல் இருக்கிறதுகு அடிவேர் மூலமே இதுதான். பிள்ளைகளை தொழிலுக்குக் கூட்டிப்போன நாலு காசு கிடைக்குமே எண்டு யோசிக்கிறயளே அல்லாமல் அதுகளைப் படிப்பிச்சு முன்னேற்றி விட்டா பின்னால் எவ்வளவு நன்மை கிடைக்கும் எண்டதை யோசிச்சுப் பார்க்கிறதில்லை. நம்மட ஊரில் பணக்காரங்களைப் பாரு. எப்படி அவங்க இந்த நிலைக்கு வந்தவங்க? எல்லாம் படிப்பினால் தானே. அதை உணர்ந்து தான் அவங்களும் தங்களுடைய பிள்ளைகளை டவுனுக் கனுப்பிப் படிப்பிக்கிறங்க. நம்மட சொந்த ஊரிலேயே ராமகிருஷ்ண மிஷன் பள்ளி இருக்குதே. எத்தனை பேர் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புறீங்க? நான் எண்ட பிள்ளைக் கடைசி வரைக்கும் படிப்பிச்சுப் பார்க்கிறதான்’

செல்லையாவர் மெல்லிசான ஒரு ஏளனப் புன்னகை டெனேயே கேட்டார்.

'நம்மட புள்ளையள் படிச்சி, என்ன உத்தியோகம் பார்க்கப் போறுங்களா? இடையில் குழப்பித்து வாற்றதானே கடைசயில் தொழிலும் பழகாமல், படிப்பும் இல்லாமல் காலத்த வீரக்கின்று தான் மிச்சம்!'

'படிப்பை ஏன் இடையில் குழப்ப வேணும், கடைசி வரைக்கும் படிக்க வேணுமென்டாப் படிக்கலாம். உத்தி யோகம் பார்க்க வேணுமென்டாப் பார்க்கலாம். புள்ளைகள் படிக்கிறதும் இடையில் குழப்புறதும் தாய் தகப்பன்ட கையில் தான் இருக்கு.'

'அப்ப உஞ்ட பொடியன் படிச்சி உத்தியோகம் பார்க்கப் போருன் எண்டு சொல்லுற நீ? அப்படித் தானே?

'பத்து முறையும் அப்படித்தான். கடைசி வரையும் அவன் படிக்கத் தான் போருன். படிச்சி உத்தியோகம் பார்க்கத் தான் போருன்.

'அப்ப சரி நான் வாறன்' எகத்தளமான குரவில் கூறிலிட்டு நடையைக் கட்டினார் செல்லையா.

வாகை மரச்சந்தில் நின்ற அத்தனை பேரும் இவர்கள் சம்வாதத்தை மிகவும் சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குள் தெருவில் இரைச்சல் கேட்டு அதில் தன் கணவனின் குரலும் மேலோங்கியிருப்பதைக் கவனித்து, அவரைக் கூட்டி வரும்படி மகாவிங்கத்தை அனுப்பி வைத்தாள் முத்துப்பிள்ளை. வைரமுத்து அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றதும் அவன் முதுகுக்குப் பின்னால் வக்கணைப் பேச்சுக்கள் கணை கணையாகத் தொடர்ந்தன.

'ஹரோச்சம் ஊடு பட்டினி. அங்க பொஞ்சாதி நாலு நாளைக் கொருக்கா கடன் வாங்கிறதுக்கு வீடு வீடாக திரியிரு. இங்க புருஷன் பொடியனைப் படிப்பிச்சு உத்தியோகம் பார்க்க வைக்கப் போற்றெண்டு பிரசங்கம் பண்ணுறுரு' - கண்ணம்மை.

“நாலாயிரம் பெத்த நாயினர் மாதிரி களை. பொஞ் சாதிர காதுல கையில கிடக்கிற நகைகள் நாலு நாளைக்கு மேல உடம்புல தங்குறதில்லை. அவ்வளவும் ஈட்டுக் கடனுல போயிரும். எந்நேரம் பார்த்தாலும் அறுத்துக் கழுவின மீன் மாதிரித்தான் இருப்பா. இஞ்ச இவர்க கதையெண்டா வாய் கிழியுது” - பொன்னம்மாக் கிழவி.

“இவ்வளவுக்கும் வருஷத்துக்கொண்டு பிள்ளைகளுக்குக் குறைச்சல் இல்ல. கூவிப் பொடியனுகளுக்கு இனி என்ன பஞ்சம்?” - சின்னப்பிள்ளை.

இப்படி வக்கணைகள் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் போதே கூவிக்காரப் பொடியன்களான சோமனும், சினியும் ஒட்டமும் நடையுமாக வந்து கொண்டிருந்தனர்.

இவர்களைக் கண்டதும் பொன்னம்மாக் கிழவி

“கெதியா ஓடுங்கடா. மேசிலார் கொம்பிப் போரூரு. இன்டைக்கு உங்கடபாடு சட்டிக்க போட்ட கறி தான்” என்று மேலும் ஒரு வக்கணையைத் தூக்கிப் போட்டாள். வேலையற்ற அந்த பொம்மனுட்டிகள் சிறிது நேரம் மெல்லு வதற்கு நல்ல அவல் கிடைத்து விட்டதல்லவா? சற்று நேரம் அங்கே ஓயாத குபீர்ச் சிரிப்புகள் அலை அலையாக விட்டு விட்டுக் கிளம்பின.

மேசிலாரின் வீட்டை நெருங்க நெருங்க சோமனுக்கும் சினிக்கும் உதறல் எடுத்தது. வாசல் படலைக்கு வந்தபோது வைரமுத்துவின் அர்ச்சனை அவர்களின் காதுகளில் இடிமுழுக்கமாக விழுந்தது. உள்ளே போவதா இல்லையா என்ற குழப்பத்தில் தகைந்து நின்றார்கள்.

“அவனுகள் இன்டைக்கு எண்ட கையில அகப்பட்டா, அப்படியே தும்பு தட்டிப் போடுவன். நன்றி கெட்டவனுகள். உழைக்கக் கூடிய நேரத்தில நாலு காசு சம்பாதிப்பம் எண்டு இல்லாம ஊர் சுத்தப் போயிருக்கானுகள் வடு வாக்கள்.....”

கூலிப் பையன்களின் முகத்தில் கலவரம்! தொய்ந்து போன கால்களைப் பெயர்த்து வைக்க முடியாமல் தவித் தார்கள். இந்த நேரத்தில் உள்ளே போனால் அவளாவு தான். அப்படியே போகாமல், வைரமுத்துவாகத் தேடிக் கண்டு பிடித்தால் - அதை நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாது.

சட்டென்று ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை அவர்களால். பார்வையாலேயே விவாதம் நடத்திக் கொண்டு நின்றார்கள்.

உள்ளே மேசிலாரின் கொம்பஸ் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் உக்கிரமாகிக் கொண்டிருந்தது. எந்த நிமிஷமும் அவர்வாசல் கேட்டைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வரலாம். செய்வதறியாது திகைத்து நின்ற அவர்களுக்கு கண்...கை அம்மன் கை கொடுத்தாள்.

தூரத்தே 'சடங்கு' ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருந்தது. பறை மேளச் சத்தம், பக்தர்களின் கூக்குரல். இவற்றை யும் மீறித் தெய்வம் ஆடுபவர்களின் ஆவேசக் கூச்சல். சிலம் பொலி, உடுக்குச் சத்தம் பூசாரிகளின் மத்திர உச்சாடனம்.

வைரமுத்துவின் ஆவேசத்துக்கு ஒரு வரை படம் போலிருந்தது அந்தக் காட்சி!

சோமனும் சீனியும் மெல்ல நழுவினார்கள். கூட்டத்தில் கலந்து கரைந்து மறைந்தார்கள்.

'கல்யாணக்கால்' ஊர்வலம் வாகை மரச் சந்தியை அடைந்து சிறிது நேரம் தரித்து நின்றது. வேப்பிலைக் கொத்தும் வெள்ளிப் பிரம்பும் பிடித்த கையுடன் சந்நகம் கொண்டு ஆடிய 'தெய்வக் காரர்கள்' ஹா... ஹா... ஹோ..." என்று உச்சஸ்தாயில் கூவ, பக்தர்கள் சிலர் சருவக் குடங்களில் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து அவர்கள் மேல் ஊற்றி ஆவேசத்தைத் தணித்தார்கள்.

ஊர்வலம் வைரமுத்துவின் வாசல் படலையைத் தாண்டிச் சென்றபோது வைரமுத்து குடும்பத்தினரும் அவ்விடத்திற்கு வந்து வேடுக்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதை கூட்டத்தில் கரைந்திருந்த இரு சோடிக் கண்கள் கவனிக்கத் தவறவில்லை. கண்ணகைத் தாயை வேண்டிக் கொண்டே கூட்டத்துடன் அள்ளுண்டு சென்றன அந்த மிரட்சிக் கண்கள்.

ஊர்வலம் சென்ற சிறிது நேரத்தில் வைரமுத்துவின் வாசல் படலையில் சைக்கிள் மணிச் சத்தம் கேட்டது.

மஃமுது ஹாஜியார் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே வந்தார். வைரமுத்து குனிக் குறுகிப் போனான்.

“என்ன மேசிலார் இப்பிடிப் பண்ணிடங்க...”

“ஐயோ, ஹாஜியார், அதை ஏன் கேக்கிறீங்க. இந்தக் கூலிக்காரர்ப் பொடியனுகள் இன்டைக்கு அலைச்சுப் போட்டானுகள் இவ்வளவு நேரமும் இருந்து பார்த்தன். ஆக்கள் வரவேயில்லை....”

“என்ன மேசிலார் கதை இது கூலிப் பொடியன்கள் இந்தா கூட்டத்தோட போருனுகள். ஏண்டா வேலைக்கு வரல்ல எண்டு கேட்டதுக்கு இன்டைக்குக் கலியாணச் சடங்கு. மேசிலாருக் நேர்த்திக் கடன் இருக்கு. அது தான் வேலைக்கு வரல்ல எண்டு சொன்னானுகள்...”

“அப்பிடியா சொன்னானுகள்!?”

வைரமுத்துவின் முகம் விகார மடைந்தது. பற்கள் நற நறத்தன.

“இன்டைக்கு அவனுகள் எண்ட கையில் அகப் பட்டா... அவ்வளவுதான்...”

2. கல்லூரிக்குள் ஈரம்

‘பும் பும்... பும்பும்... பும்பும்...’

உடுகு வாத்தியம் நாதம் எழுப்புகிறது.

‘ஆத்தா நீ ஓடிவர வேணுமடி சண்ணகித் தாயே..’, பூசாரிகளின் மந்திர உச்சாடன ஒவி உடுக்கின் ஓசையோடு இணைந்து கேட்பவர் இதயத்தை உலுக்குகிறது. சண்ணதம் ஆடும் இரு ‘தெய்வங்கள்’ தலையைப் பய்ப்பரமாகச் சுழற்றி ஆடுகின்றன. வேப்பிலை, மஞ்சள், குங்குமம் மனைம், கற்பூரப் புகையின் வாசனை எங்கும் வியாபித்துக் கமழ்கிறது.

கோயில் வீதி எங்கும் பெண்களும், ஆண்களும் சிறு வர்களும், சிறுமிகளும் கும்பஸ் கும்பலாக நடமாடுகின்றனர். கோயிலின் வெளிப்பிரகாரத்தில் கடைகளும் கண்ணிகளும் ஏக அமர்க்களமாக இருக்கின்றன.

கண்ணகையம்மன் சடங்கிற்கு சனங்கள் இம்முறை இவ்வளவு திரளாகவரக் கூடும் என்று யாருமே எதிர் பார்க்கவில்லை. மாமாங்கம் தீர்த்தக்கரைக்குக் கூடும் சனங்களுடன் போட்டி போடும் அளவிற்கு சனங்கள் திரண்டிருந்தனர்.

சிறுவர் சிறுமியரின் கூக்குரலும், பலூன். கற்பூரம் முதலியன விற்போரின் விதம் விதமான ஒவிகளும், கோயில் பறை மேளத்தின் உச்சஸ்தாயியிலான பறை ஒவியும் காது செவிடுபடுப்படி இருந்தன. இவை எல்லாவற்றையும் அழுக்கிக் கொண்டு ஒவிபரப்பியில் கண்ணகி காவியம் பாடுவது கேட்டது.

காரணியுங் கொடை வாழ்வனிகர்
 காதல் மிகுத்ததோர் கோவவனூர்
 சிரணி யுந்திரு மாமணி நங்கை
 செல்வி உலகுய்யத் தோன்றினுளே...

ஆரையம்பதி கிராமத்தில், மாதந்தோறும் ஏதாவது கோயில் உற்சவம் நடந்து கொண்டிருந்த போதும், இரண்டு உற்சவங்கள் மிகவும் பிரபலம் பெற்றிருந்தன.

வைகாசி மாதத்தில் நடைபெறும் கண்ணகி அம்மன் சடங்கு உற்சவம், ஆடிமாதத்தில் நடைபெறும் கந்தசாமி கோயில் திருவிழா, ஆகிய இரண்டு உற்சவங்களும் உள்ளுரில் மட்டுமல்லாது வெளியூர்களிலிருந்தும் பக்த கோடிகளைக் கவர்ந்திமுப்பவை. இந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு வாரகாலம் வரை நடைபெறுமாயினும், அந்த அந்த மாதம் முழுவதும் ஊரே விழாக்கோலம் பூண்டிருக்கும். இந்த விழா நாட்களில் பெரியவர்கள் கூட தங்கள் வழிமையான வேலைகளை ஒத்தி வைத்து விட்டு, கோயில் பக்கம் சுற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்றால் குழந்தைகளின் குதூகலத்துக்கும் உற்சாகத்துக்கும் கேட்கவா வேண்டும்.

பாலனும் சீனியும் என்னதான் உழைக்கும் சிறுவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களும் குழந்தைகள் தானே? கண்ணகை அம்மன் சடங்கு பார்க்கும் ஆசையும் ஆவலும் மேசன் வைரமுத்துவின் கண்டிப்பைக் கூடப்புறக்கணிக்க வைத்து விட்டது. அவர்களை ஆளுக்கொரு கடலைச் சுருளுடன் இந்த உலகத்தையே மறந்தவர்களாக, ஏனைய குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருந்தனர் இருவரும்.

திமரென்று தெருமுனையில் ‘கலாம் புலாம்’ என்று இரைச்சல் கேட்டது. சினவெடிகளின் ஒசை காதைப் பிளந்தது. சிறுவர் மத்தியில் ஒரு பரபரப்பு.

‘ஹேய! புறதட்டணக் காவடி டோய்’ என்ற கூச்சலுடன் அந்த சிறுவர் கும்பல் தெருமுனையை நோக்கி ஒடியது. கண்ணகையம்மன் சடங்கு வந்து

விட்டால் நேர்த்திக்கடனை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் காவடி எடுப்பது வழக்கம். அவற்றுள் பிரதட்சணக்காவடி, ஹார் மோனியம் சகிதமாக சினிமாப் பாடல்களுடன் இடம் பெறுவதால், சிறுவர் களுக்கு (ஏன் பெரியவர்களுக்கும் தான்) அதன் மேல் ஒரு கவர்ச்சி.

கூட்டத்தைப் பிளந்து கொண்டு போய், தரையில் உருண்டுவரும் பக்தனைப் பார்த்தார்கள் பாலனும் சினியும் அது அலுத்ததும் அங்கிருந்து வெளியேறி ஹார்மோனியக் காரைச் சுற்றி நில்ற கூட்டத்தைப் பிளந்து கொண்டு, அங்கு கரண கட்டுரையான குரலில் கண்ணிருவிச் சினிமாப் பாட்டொன்றைக் கத்திக் கொண்டிருக்கும் இளைஞரைப் பார்த்தார்கள். அவனை வாய் பிளந்தபடி பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் முதியவர்களைப் பார்த்தார்கள் பாட்டு ஒன்றும் விளங்காவிட்டாலும் ஹார்மோனியக்காரரும், தபேலாக்காரரும் செய்யும் அங்கசேஷன்டைகள். தலையாட்டல்கள் அவர்களுக்குப் பெரியதொரு நலகச்சுவை விருந்தாய் அமைந்தன. அந்த வேடிக்கையில் மூழ்சிப் போய் மெய்மறந்து நின்ற அவர்களின் பிடரிகளை இரண்டு கழுகுக்கரங்கள் கொள்வின.

இருவரும் திருப்பிப் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு சப்த நாட்டுயும் ஒடுங்கி விட்டது.

மேசன் வைரமுத்து அங்கே, தெய்வக்காரனைப் போல் சன்னதக் கோலம் பூண்டு நின்றான்.

வார்த்தைகள் எதுவுமே பேசாமல் அவர்களை அங்கிருந்த படியே தோற்பட்டையில் பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக நடத்திக் கொண்டு வந்தான் வைரமுத்து. வழி நெடுக் கிறுவர்கள் இருவரும் ‘இல்ல மேசிலார் இனிமேல் இப்படிச் செய்யமாட்டம் மேசிலார்’ என்று தாஜா பண்ணிவர. ‘நடங்கடா வீட்டுக்கு உங்களுக்குக் கட்டிக் காட்றன் மருந்து’ என்று வைரமுத்து உறுமிக் கொண்டுவர, தெரு வில் நின்றவர்கள், ‘என்னவோ ஏதோ’ என்று குழம்பிப்

பார்க்க, வாகைமரச் சந்தியில், அப்பக்காரியிடம் கடனுக்கு அப்பம் வாங்கிக் கொண்டு நின்ற பொன்னமாக கிழவி, 'இவரோரு புதினமான யேசிலார் - இவர் காட்டுற புதினமெண்டா... என்டப்போய்!' என்று வைரமுத்துவுக்குக் கேட்காமல் புறபுறுத்து, ஏனைய கிழவிகளை ஒரு கயபீரப் பார்வை பார்த்து நிற்க, வைரமுத்து பாலனையும் சீனியையும் தன் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தான்.

பருந்தினால் கெளவிக் கொண்டு வந்து போடப்பட்ட கோழிக்குஞ்சுகளைப் போல் அவ்விருவரும் செயலிழந்து போய் நின்றனர்.

வைரமுத்துவுக்கு அன்றைய வேலை அலைந்து போய் விட்டதே என்ற ஆத்திரம் ஒரு புறம், இரண்டு பொடிப் பயல்கள் தன்னை ஏமாற்றி விட்டார்களே என்ற ஆலைசம் மறுபுறம், தான் எவ்வளவோ படித்துப் படித்துப் புத்திமதி சொல்லியும் கோாமல் - தன் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல் தன்னை அலட்சியப்படுத்தி விட்டார்களே என்ற மானப் பிரச்சனை ஒருபுறம் - எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவனை எரிமலையாக்கி விட்டிருந்தது.

வைரமுத்து ஒரு உணர்ச்சிப் பிழம்பு. அன்பு, பாசம் முதலியவற்றால் எவ்வளவுக்கு உருகுவானே, சோகம் தயார் முதலியவற்றால் எவ்வளவு கரைந்துபோவானே, நகைச்சவையால் எவ்வளவு குதாகவிப்பானே அதே அளவு ஆத்திரம் வந்து விட்டால் எகிறிக்குதிப்பான். யாராலும் அவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

தன் முன்னே நின்ற இரு சின்னப் பயல்களையும் கடித்துக் குதறுவது போல் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டான்.

'டேய் இந்த வைரமுத்துவுக்கு டிமிக்கி கொடுத்து விட்டு எந்தப் பயலுமே தப்பினது கிடையாது. என்னையா ஏமாத்த நினைச்சீங்க? எனக்கு உங்களையும் தெரியும் உங்க அப்பனையும் தெரியும்; உங்க பாட்டனையும் தெரியும். உங்க பரம்பரையையே தெரியும். எவ்ரெண்டாலும் வந்து

பார்க்கட்டும். இன்டைக்கு உங்களைத் தும்பு தட்டிப் போடுவன்...” ஆக்திரமிகுதியால் என்ன பேசுகிறோம் என்ற தெரியாமல் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் ‘கொம்பத்’ தொடங்கினால் வைரமுத்து.

அந்த வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் அர்த்தமேயில்லை. பொடிப்பயல்கள் இருவரையும் நன்கு மிரட்டி வைக்க வேண்டும்.- பயப்படுக்கி வைக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கம்தான் வைரமுத்துவுக்கு, அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இனிமேல் அவர்களை ஒழுங்காக வேலைக்கு வரச் செய்யமுடியாதே!

வீட்டில் வைரமுத்துவின் மனவி முத்துப்பிள்ளையும் பிள்ளைகள் ஜந்துப்பரும் மிரண்டுபோய் திகைத்து நின்றனர். வைரமுத்துவுக்குச் சாதகமாகப் பேசமுடியாத நிலை. எதிர்த்தும் பேசமுடியாது. ஊரார் வீட்டிற்கு குறந்தை வை. நம் வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து அதட்டவும். தண்டிக்கவும் நமக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்று என்னியது முத்துப்பிள்ளையின் மனசாட்சி. ஆனால் அதை வெளியில் சொன்னால் தன்பாடு ஆபத்தாகப் போய்விடுமே என்றது அறிவு.

கிணற்றியைச் சுற்றி உயரமாக வளர்ந்திருந்த கழுக மரங்களின் பின்னால் பதுங்கிக் கொண்டு, பாலையையும் சினியையும் இமை கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வைரமுத்துவின் பிள்ளைகள். தாங்கள் ஏதும் தவறு செய்தால் பூவரசம் மிலாறினால் விளாசு விளாசு என்று விளாசும் அப்பா இப்போது என்ன செய்வாரோ என்ற பயம் அவர்கள் முகத்தில் பிரதி பலித்தது.

வைரமுத்துவின் வாய் ஓயவில்லை.

எங்கிருந்து தான் அவ்வளவு வார்த்தைகளும் அவன் வாய்க்கு வந்து கொண்டிருக்கிறதோ என்று முத்துப்பிள்ளைக்கு வியப்பாக இருந்தது. அவன் இயல்பே அது. அது தெரியுமாகையால், முத்துப்பிள்ளை காதுகளை மட்டும் அங்கே கொடுத்துவிட்டு அடுப்படி வேலையில் மூழ்சியிருந்தாள்.

வைரமுத்துவின் கொம்பலைக்கேட்டு, அக்கம் பக்கத்து வேலிகளிலெல்லாம் தலைகள் முனைக்கத் தொடங்கின. உக்கிப்போன கிடுகு வேலியினுடாக சோடி சோடியாகக் கண்கள் தோன்றின. அயலவர்களுக்கு வேடிக்கை. அடிக்கடி அந்த வீட்டில் இப்படியான வேடிக்கை நடப்பது வழக்கம் தான். இருந்தாலும் விடுப்புப் பார்ப்பவர்களுக்கு அது என்றுமே அலுப்பதில்லை

வைரமுத்து அவ்வப்போது தன் மனைவியுடன் சண்டை பிடிக்கும் போதோ பிள்ளைகளைக் கண்டிக்கும் போதோ இப்படியான காட்சிகளைக் கார்வசாதாரணமாகக் காணலாம்.

வைரமுத்துவின் வாய் கொம்பிக் கொண்டிருந்தது. ணக்கள் கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைத்துக் கொண்டிருந்தன.

திடீரென்று தெருவில் பெரும் இரைச்சல் கேட்டது. சினியின் தாய் சின்னாச்சி, புலம்பலும் ஒப்பாரியுமாகத் தெருவிலிருந்தபடியே தன் பிள்ளையை விடுவிக்கக் கோரிக்கை விடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். வைரமுத்து வளவுக்குள்ளிருந்த படியே ஏரத்தக குரவில் கேள்வி கேட்க, சின்னாச்சி மனுஷி வெளியிலிருந்தபடியே பதில் கேள்வி கேட்க, கொம்பல் பெருத்து ஒரே களேபரமாகி விட்டது. தெருவிலும் ஒரு சிறு கும்பல் வேடிக்கை பார்க்கக் கூடியிட்டது. ஆனால் யாரும் துணிந்து வைரமுத்துவிடம் நேரில் வந்து பேசத் துணிய வில்லை.

வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு, சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் சந்தைக்குப்போக வந்தவர், தெருவில் நின்றவர்களிடம் விஷயத்தை அறிந்து கொண்டு வைரமுத்துவிடம் வந்தார்.

அந்த ஹரில் வைரமுத்து மரியாதை கொடுக்கும் இரண்டொரு மனிதர்களில் சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும் ஒருவர். அவர் வைரமுத்துவின் மூத்தமகனுன் மகாலிங்கத்தின் ஆசிரியர். அதுமட்டுமல்ல. வைரமுத்துவுக்குக் கல்லியின் முக்கியத்துவத்தையிட்டு அறிவு புகட்டி, அதனால் அவருடைய பிள்ளைகள் எல்லோரையும் பள்ளிக்கு அனுப்பி வைக்கத் தூண்டிபவர். அந்தக் காரணத்தினால் வைரமுத்து அவருக்குக் கொஞ்சம் அடக்கம்.

“என்ன வெரமுத்து இது குழப்பம்?” என்று மெல்லத் தொடங்கினார் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர்.

உடனே கடல் மடை திறந்தாற்போல கொட்ட ஆரம்பித்து விட்டான் வெரமுத்து தன் மனக்குமுறல்களை எல்லாம் அவரிடம் கொட்டித் தீர்த்தான்.

ஒரு நாளைக்கு வேலைக்குப் போகாவிட்டால் தனக்கு ஏற்படக்கூடிய பண நஷ்டம், தொழில்நஷ்டம் குறிப்பிட்ட படி சிற்றுள்கள் வராவிட்டால் வேறு சிற்றுள்களைப் பிடிப்பதில் உள்ள சங்கடம்; இவை எல்லாவற்றையும் சாங்கோ பாங்கமாக அவரிடம் விபரித்தான் வெரமுத்து.

“சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் அவனைச் சமாதானப் படுத்தினார்.

“இஞ்சு பார் வெரமுத்து. அவனுகளும் உடன்ட பின்னொப்போல குழந்தைப்பிள்ளைகள் தானே. ஊரில் ஒரு திருவிழா, சடங்கு நடக்கும்போது அதுகளைப் பார்க்க வேணுமென்ட ஆசை அவனுகளுக்கும் இருக்கும் தானே? அவனுகள் உட்டுடு. அவனுகள் நாளைக்குக் கட்டாயம் வேலைக்கு வருவானுகள்.....”

“இவனுகள் இப்படித்தான் மாஸ்டர். இப்ப ஓம் என்னுவானுகள், நாளைக்கு ஆக்களைக் காணேலாது”

“சேச்சே அவனுகள் அப்படிச் செய்ய மாட்டானுகள், அவன் சீனிட தாய் மனிசியும் அந்தா ரேட்டில் நின்று புலம்புருள். நீ இவனுகளைப் போகவிடு. நாளைக்கு அவனுகள் கட்டாயம் வேலைக்கு வருவானுகள்”.

வெரமுத்து சிறிது சமாதானம் அடைந்தவனைப்போல காணப்பட்டான்.

“என்னடா? ஐயா சொல்லுறது காதில் விழுது தாடா?” என்றுசிற்றுள்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“ஓம் மேசிலார் நாங்க நாளைக்குக் கட்டாயம் வேலைக்கு வருவம் மேசிலார்!”

கண்டெலிக் குரவில் இருவரும் பதில் தந்தனர்.

“கட்டாயம் வருவவையளோ?”

“இந்தக் கண்ணகைத்தாய் ஆணையாகக் கட்டாயமாக வருவம்”

வைரமுத்துவுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

“சரி இந்த ஜயாட முகத்துக்காக உங்களைப்போக விடுறன். இனிமேல் இந்த மாதிரி ஏமாத்துற வேலை செய்திங்களோ, உங்கட முதுகுத் தோலை உரிச்சுப் போடு வன், வடுவாக்களோ!”

“இல்ல மேசிலார் இனிமேல் இப்பிழிச் செய்யமாட்டம் மேசிலார்!”

“சரி போய்த் தொலையுங்க!”

சிறுவர்கள் இருவரும் ஒரே பாய்ச்சலில் கிளம்பினார்கள். வாசல் படலை வரைக்கும் போனவர்களை மீண்டும் வைரமுத்துவின் குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

“டேய், இஞ்ச வாங்கடா. சடங்குக்குச் செலவழிக்க ஏதும் காசு வச்சிருக்கிறீங்களாடா?”

பயல்கள் இருவரும் நப்போல் வளாந்தார்கள். முகத் தில் அசடு வழிந்தது.

வைரமுத்து கிணற்றி வேலையை நிறுத்தி விட்டு, விட்டுக்குள் போய் ‘தெலாப் பெட்டி’ யைத் திறந்தான் திரும்பி வரும்போது அவனுடைய பழைய தோல் மணி பேர்ஸ் அவன் கையில் இருந்தது.

“இந்தாங்கடா!” என்று ஆளுக்கு ஒரு ரூபாயைக் கையில் வைத்தான். சிறுவர்கள் இருவரும் போகத் திரும்பினார்கள்.

“நில்லுங்கடா!” என்று மீண்டும் குரல் கொடுத்தான் வைரமுத்து. தயங்கிய பார்வையுடன் சிறுவர்கள் மீண்டும் நின்றார்கள். வைரமுத்துவின் முகத்தில் ஒரு கனிவு.

“மத்தியாளம் ஏதும் சாப்பிட்டிங்களாடா?!” என்றான். பையன்கள் இருவரும் மௌனம் சாதித்தனர்.

“சாப்பிட்டாலும், இப்ப ஒமெண்டு சொல்லமாட்டா னுகள்!” என்றார் சில னத்தம்பி மாஸ்டர்.

“ஓம் மாஸ்டர். இவனுகளுடைய கணம் எனக்குத் தெரியாதா?” என்று கூறியபடியே, மனைவி சமையல் வேலை செய்துகொண்டிருந்த குடுலுக்குள் நுழைந்தான் வைர முத்து திரும்பி வரும்போது இரண்டு சின்னக் கோப்பை களில் ‘கிழங்குப் புக்கை’ ஆவி பறந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களுடைய விசேட சிற்றுண்டி அது, இனிப்புக் கலந்த மரவள்ளிக் கிழங்குக் கூழ்.

“இங்கேயே இருந்து சாப்பிடுங்கடா!” என்று அவர் களிடம் கோப்பைகளைக் கொடுத்தான் வைரமுத்து.

இதற்குள் நிகழ்ச்சி சுவாராஸ்யம் அற்றுப் போகவே வேலியில் முளைத்திருந்த தலைகள் எல்லாம் ஓவ்வொன்றுக் கமறந்துவிட்டன. வேலி ஓட்டைகளுக்குள் தெரிந்த கண்களென்னும் இரண்டிரண்டாகக் கழன்று விட்டன. தெருவில் கூடி நின்ற கும்பலும் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து விட்டது.

கொம்பல் என்று ஆரம்பித்தால் அங்கே அடித்தி சண்டை, வெட்டுக்குத்து என்று ஏதாவது நடக்காவிட்டால் யாருக்குத்தான் சுவாராஸ்யம் இருக்கும்!

வைரமுத்துவின் வீட்டில் நடக்கிற நிகழ்ச்சிகளை ஒருவாறு அவதானித்த சின்னுச்சி மனுஷியும் தெரியமடைந்து மெல்ல உள்ளே வந்தாள்.

பையன்கள் கிழங்குப் புக்கையை ஒரு ஈக பார்த்து விட்டுக் கைகழுவும் போது சின்னுச்சி நன்கு இளகிப் பேசி னாள். அவள் குரலில் சற்று முன்பு ஏறியிருந்த இறுக்கம் தளர்ந்திருந்தது.

“மேலிலார் தான் இவனுகளை ஒழுங்காக வளர்க்க வேணும். இவனுகளுக்கு வளர்ப்புச் சரியில்லை” என்று ஒத்து ஊதினாள்.

“சும்மா போகா நீ! உந்ட கதையத் தெரியாமக் கிடக்கு. இவளவுநேரமும் ரேட்டில் நின்டுகொம்பிப்போட்டு இப்ப வாற கதைக்கிறதுக்கு!” என்றான் வைரமுத்து.

“நடந்த சங்கதி ஒன்டும் எனக்குத் தெரியாதே மேசிலார். அவன் சின்னவன் வந்து சொன்ன கதையைக் கேட்டல்ல பத்திப் பதறி ஒடி வந்த நான்” என்றுள் சின்னாச்சி.

“ஆ ஆ” தாளிக்காத நீ. குடிலுக்குள்ள போய் நீயும் கொஞ்சம் கிழங்குப் புக்கையை வாங்கித்தின்னு” என்றுள் வைரமுத்து.

சின்னாச்சி உள்ளே போக, சிறுவர்கள் இருவரும் ரூபாயைக் கைக்குள் இறுகப் பொத்தியபடி சிட்டாய்ப் பறந்தார்கள்.

இவ்வளவு நேரமும் நடந்த நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் கண்ணுடியைக் கழற்றிக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“அப்ப நானும் வாறன் வைரமுத்து” என்றபடி அவரும் போகத் திரும்பினார்.

“மாஸ்டர் கொஞ்சம் இருங்க, தேத்தன்னி குடிச்சிட்டுப் போகலாம்” என்று தடுத்தான் வைரமுத்து.

“சேச்சே! தேத்தன்னியெல்லாம் இப்ப எதுக்கு. நான் சந்தைக்குப் போக வந்த நான்...” என்று இழுத்தார் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர்.

“அதுக்கென்ன மாஸ்டர், போகலாம். இருங்கோவன் ஒரு அஞ்ச நிமிஷம்” என்றுள் வைரமுத்து.

“சரி சரி நான் இன்டைக்குச் சந்தைக்குப் போகப் போறதில்லை. உன்னேட தான் ஒருமுக்கியமான விஷயம் கதைக்கப் போறன்.

“என்ன முக்கியமான விஷயம் மாஸ்டர்?”

“எல்லாம் உண்ட பொடியன்ட படிப்பைப் பற்றித் தான்”

பையனின் படிப்பு என்றதும் வைரமுத்து கிணற்றடி வேலையை விட்டுவிட்டு, மாஸ்டருடன் போய் வீட்டு முற்றத்தில் அமர்ந்தான்.

3. பிடிக்காத வேலை

வை ரமுத்துவின் வீடு களி மண்ணினால் கட்டப்பட்டு கிடுகு களினால் கூரை வேயப்பட்ட ஒற்றை அறை வீடு, அதன் முன் புறம் ஒரு ஓட்டுத்தின்னை இடது புறம் கிடுகுகளினால் இறக்கப் பட்ட குடில், அதாவது சமைய வறை. வீட்டின் முன்புறம் நான்கு தேக்குமரப் புறவெட்டுகளை சது ரமாக நிலத்தில் அறைந்து உள்ளே மணல் கொட்டிப் பரப் பப்பட்ட முற்றம். தின்னையில் வைத்துச்சாப்பிடுவார்கள் இர வில் முத்துப்பிள்ளையும் குழந் தைகளும் வீட்டினுள் முடங்கிக் கொள்வார்கள். வைரமுத்து வெளியே தின்னையில் படுத்து உறங்குவான்.

ஊரிலுள்ளவர்களுக்கு எல் லாம் வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் மேசன் வைரமுத்துவுக்கு தான் வசிப்பதற்கு ஒரு வீடுகட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. எத்த ஜையோ முறை குருவி சேர்ப்பது போல் கொஞ்சம் பணத்தைச்

சேர்த்து விட்டு, கல், மண், நீறுவாங்கிப் போடலாம் என்று அவன் முயற்சித்திருக்கிறான் ஆனால் அப்போதெல்லாம் குழந்தைகளுக்கு நோய் வந்தோ, வேறு ஏதாவது எதிர் பாராத செலவு வந்தோ அவன் சேர்த்துவைத்திடுக்கும் பணத்தையும் முழுங்கி, மேலும் கடன் வாங்கவேண்டிய நூர்ப்பந்தத்தையும் ஏற்படுத்திவிடும். அதற்கெல்லாம் ராசிப் பொருத்தம் வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்வான் வைர முத்து. ஆனால் உண்மை என்ன வென்றால் அவன் குடும்பம் பெரிதாக இருந்த காரணத்தால், அன்றூட்ச் செலவும் அதி கரித்திருந்தது. அதனால் சேமிப்பு என்ற பேச்சுக்கே அங்கு இடம் இருக்கவில்லை.

வைரமுத்துவும் சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும் முற்றத்து மணவில் வந்து உட்கார்ந்ததும், வைரமுத்துவின் புத்திர சிகாமணிகளும் வந்து அவர்களை மொய்த்துக் கொண்டார்கள். கடைக்குட்டி மடியைவந்து ஆக்கிரமிக்க, அதற்கு முத்த குழந்தை முதுகில் அம்மனை ஆட, மற்ற இருவர் விரல்களைச் சூப்பிக் கொண்டு பக்கத்தில் உட்காந்திருக்க, முத்தவன் மகாவிங்கம் மட்டும் கொஞ்சம் எட்ட நின்று அவர்கள் பேச்சைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மகாவிங்கத்துக்கு வயது பத்து. ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அடுத்தவர்களான சிவலிங்கமும் சிங்காரமும் முறையே மூன்றாம் வகுப்பிலும் இரண்டாம் வகுப்பிலும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் கடைசிக்குழந்தைகள். இரண்டும் பெண்குழந்தைகள். நவமணி, குலமணி என்று பெயர் அவர்களுக்கு இன்னும் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகும் வயது வரவில்லை ஆகவே தான் அவர்கள் இன்னமும் விரலைச் சூப்பிக்கொண்டு திரிகிறார்கள்.

“வைரமுத்து, மகாவிங்கத்தை வேலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் அவன் படிப்பைக் குழப்பிவிடாதே என்று நான் உனக்குச் சொல்லிவைத்தது, இப்போது உனக்குப் பெரிய சோதனையாக இருக்குதுபோலத் தெரியுது, என்ன? ”

“ஏனக்கு ஒரு சோதனையும் இல்லை மாஸ்டர். நீங்க சொன்ன அந்தச் சொல்லை நான் குருபுத்தியாகக் கர்ப்பாத் திவாறன்”

“சரியாச் சொன்ன வைரமுத்து. ஆன நான் உனக்கொரு யோசனை சொல்லுறவன். வேலைக்குச் சிற்றுள் பிடிக்கிறது உனக்கு ஒரே சங்கடமாயிருக்குது அதனால், சனி, ஞாயிறு, பள்ளிக் கூட விடுமுறைகாலம், இப்படியான நாட்களில் நீ மகாவிங்கத்தை உண்ணேடு வேலைக்குக் கூட்டிப்போ...”

“சேச்சேச்சே! அது ஒரு நாளும் நடவாது மாஸ்டர். இந்த வெயில் களிச்சி நீறுதின்டு உழைக்கிறவேலை என்னேடு முடிஞ்சு போகட்டும். என்ட பிள்ளைகளுக்கு இது வேணவே வேணும்!”

“நான் சொன்னதை நீ சரியா விளங்கல்ல வைரமுத்து உன்ட புள்ளையாப் படிப்பிக்கிறது படிப்பிக்கிறதான். ஆனால் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டம் போடாமல், லீவு நாட்களில், மட்டும், வேணுமென்டா வேலைக்குக் கூட்டிப்போறதில பிழையில்ல. அதுவும், உனக்கு சிற்றுள் கிடைக்காமல் போற நாளையில மட்டும் நீ அப்படிச் செய்யலாம். அதில் ஒன்றும் பாதகமில்ல, அது உன்ட பொடியாட படிப்பை ஒரு போதும் குழப்பாது...”

“சரி மாஸ்டர் வேணுமென்டா ஆள்சாட்டுக்கு நான் அப்பிடிக்கூட்டிப்போறன். ஆனால் அவனை ஒழுங்காப் படிப்பிச்சு ஆளாக்கிவிடுற பொறுப்பு உங்களைச் சேர்ந்தது. அதுக்குமேல் எதுவும் எனக்குச் சொல்லத்தெரியாது.

“நீ இருந்துபார் வைரமுத்து, அவனை நான் இந்த ஐந்தாம் வகுப்பு ஸ்கொலர்ஷிப் சோதனைக்கு அனுப்பி, அவனுக்கு அரசாங்க உபகாரப்பணமும் எடுத்துக் கொடுக்காட்டி என்டபேர் சின்னத்தமியில் இல்லை”

“அந்தா, அதைமட்டும் நீங்க பார்த்துக்கங்க மாஸ்டர் என்டபொடியன் படிச்சுப் பெரிய உத்தியோகம் பார்க்க

வேணும் என்டதிலை பிறகுபின்னுக்கு அவன் கஷ்டப்படாமச் சீவியம் நடத்தவேணும். அதுக்காக நான் என்ன கஷ்டப்பட வேண்டிவந்தாலும் சரி, உள்ளது உரியது எல்லாம் வித்துச் சுட்டுச் செலவு செய்யவேண்டி வந்தாலும் சரி, எதுக்கும் நான் தயார்”

“உன்னைப்போல ஒவ்வொரு தகப்பனும் நினைச்சா இந்த ஆரையம்பதிக் கிராமத்தையே ஒரு பத்து வருஷத்தில முந்ரூக மாத்திப் போடலாம், வைரமுத்து”

“அதுக்கெங்க மாஸ்டர், புள்ளோயிள் முளைச்சு மூன்று இலை விடுறதுக்கு முன்னேயே அதுகளத் தன்னேட ஆற்றுத் தொழிலுக்குக் கூட்டிப் போயிடுருஞுகளே இவனுகள் இப்ப கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டால், பின்னால் காலுக்கு மேல கால் போட்டுக் கொண்டிருந்து சரப்பிடலாமே எண்ட சங்கதி இவனுகளுக்குத் தெரியுதில்லையே.

“சரி, வெரு நேரம் நான் கதைச்சிக் கொண்டு இருந்திட்டன். நான் இனி ஏழும்புறங்.

குடிலுக்குள் இருந்து முத்துப்பிள்ளையின் குரல் கேட்டது. “இரியுங்க ஐயா, இந்தா தேத்தன்னி போட்டுத் தன்.”

வைரமுத்து அதை மறந்துபோனவன் போல் ஞாபகப் படுத்திக்கொண்டு ‘ஓம் ஓம், எங்க தேத்தன்னி? மனே ஓடிப்போய் அம்மையிட்ட அதை வாங்கித்து வா மகன்’ என்று மகாவிங்கத்தைப் பார்த்துக் கூறினான் வைரமுத்து. மகன்விங்கம் அப்பால் போனதும், சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் குரலைத் தாழ்த்திக்கொண்டு வைரமுத்துவை நெருங்கி வந்தார்

“வைரமுத்து, நான் சொல்லுறனே என்று குறை நினைக்காதே, இனிமேல் நீ குழந்தைகள் பெறுகிறதை நிறுத்த வேணும்”

வைரமுத்து அசுடு வழியச் சிரித்தான். அவனுடைய ஆற்றி ஆஜானுபாகுவான உடலைக் கூனிக் குறுகிக் கொண்டு அவனும் தணிந்த குரலில் பதில் இறுத்தான்.

“நான் என்ன செய்யிறது மாஸ்டர் கடவுள் தாறதை வேணுமென்று சொல்லலாமா...?”

“இந்த மடக்கதை என்னேடு கதைக்காத வைரமுத்து. இந்தக்காலத்தில் அதைத் தடுக்கிறதுக்கு ஆஸ்பத்திரியில் அரசாங்கமே அதுக்கு வேண்டிய வழிமுறைகளைச் செய்து கொடுத்திருக்கு”

“அது வேணும் மாஸ்டர் அது பெரும் பாவம், கடவுளே என்று அதால் எனக்கு ஒரு கஷ்டமுயில்ல”

“இப்ப கஷ்டமில்லாமலிருக்கலாம் வைரமுத்து. ஆனால் குழந்தைகள் எல்லாம் வளர்ந்திட்டுதெண்டால் அதுகள் டைய படிப்புக்கான செலவு என்ன? உணவு, உடை, போக்கு வரத்துச் செலவென்ன...”

“மரம் வச்சவன் தண்ணி ஊத்தாமலா விடுவான் மாஸ்டர்...”

“ஊத்துவான்! நீ இப்பிடிச் சொல்லிச் சொல்லி குழந்தைகளைப் பெத்துக் கொண்டேயிரு, அதால் உண்ட மனை விக்கும் உடல் நலம் கெட்டு, பிறகு பெரிய வருத்தவாளி யாக்கிப்போடும்!”

வைரமுத்து முதன்முறையாகத் துணுக்குற்றுன், கண்களில் பீதிப்பார, “அப்படியா மாஸ்டர்? அப்படியெண்டால் நான் இனிமேல் மிச்சம் கவனமாயிருக்கிறன் மாஸ்டர்...” என்றான.

மறுநாட்காலை, வைரமுத்து ஏழு மணியிலிருந்தே சிற்றுள்களை எதிர்பார் த்துக்கொண்டிருந்தான். சிற்றுள்களை முன்கூட்டியே வேலைத் தலத்துக்கு அனுப்பிட்டால், வீட்டுக் காரருக்கு மேசிலார் வருவார் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படும்.

நேற்று அவர்களுக்குப் பணமும், கிழங்குப் புக்கையும் கொடுத்தபடியால் இன்று எப்படியும் அவர்கள் வந்தே ஆகவேண்டும். அந்த நம்பிக்கையில் வைரமுத்து, வேலைத் தல உபகரணங்களான மட்டக்கம்பு, நீர்மட்டம், சரண்டு அக்பைப, தூக்குக்குண்டு, அடிக்கம்பு, மணியாசி ஆகிய வற்றை எடுத்துத் தயாராக வைத்தான்.

ஏழுமணி எட்டுமணியாகி, எட்டுமணி ஒன்பதுமணி யாகியது. எல்லாம், பொழுது ஏறுவதைக் கொண்டே சரியாகக் கணக்கிட்டு விடுவான் வைரமுத்து.

சிற்றுள்கள் வரவில்லை

இன்றும் அவர்கள் ஏமாற்றி விட்டார்கள் என்ற எண் ணம் ஏற்பட்டதும் அவன் மனம் குழறியது “நன்றி கெட்ட பயல்கள்!” என்று பல்லைக்கடித்தான் “இன்றைக்கு அவனு களை வீட்டிலே பிடிச்சு ஒரே அடியாய் தூக்கி அடிச்சுப் போட்டு வாறன்” என்று கிளம்பினான். அப்போது மனைவி முத்துப்பிள்ளை குறுக்கிட்டாள்.

“இஞ்சு: அவனுகள் குழந்தைப்பிள்ளையள் எல்லுவா? இந்தக் கண்ணகை அம்மன் சடங்கு முடியுமட்டும் அவனு கள் வேலைக்கு வர மாட்டானுகள், அவனுகள் மட்டுமில்ல வேற எவனுமே வரமாட்டானுகள். ஊரில எல்லோரும் சடங்கு முடியுமட்டும் ஆத்துக்குப் போறதையும் நிப்பாட்டிப்போட்டானுகள்...”

வைரமுத்து ஒரு கணம் யோசித்தான், முத்துப்பிள்ளை சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. எவ்வளவுதான் ஆசை காட்டினாலும், குழந்தைப்பிள்ளைகள், ஊரிலே ஒரு விசேஷம் நடக்கும்போது, அதை விட்டுவிட்டு, வேலைக்குப் போக மனம் வருமா? கிடாமாடு மாதிரி வளர்ந்து விட்ட பெரிய ஆட்களே தொழிலுக்குப் போகாமல் ‘கண்ணகை அம்மன் சடங்கு’ என்ற சாட்டில் நாட்களை வீணைக்கும்போது, குழந்தைகளைக்குறை சொல்வதில் எந்தவித நியாயமும் இல்லை. ஆனாலும் நமக்கு ஒரு நாள் வேலை செய்யாமல் வீணைகப் போவதென்றால் உயிர்போகிறதே.

இப்படி யோசித்த வைரமுத்து, “நேற்றும் வேலைக்குப் போகல்லை. இன்றைக்கும் போகாட்டால் வீட்டுக்காரன் என்ன நினைப்பான், மஃமுது ஹாஜியார் என்றால் காத்தான் குடியிலேயே பெரிய பணக்காரன். ஒரு நாளைக்கு அவர் கடைக்குப்போகாமல் வீட்டில் நின்றால் ஜயாயிரம் ரூபாய்க்கு

மேல் வியாபாரம் படுத்துவிடும். இப்ப என்ன செய்யி றது ?'' என்று தனக்குள் யோசிப்பதுபோல, மனவிடம் பேசினான்.

“ஏன் குவியாள் இல்லாமல் நீங்க மட்டும் போய் வேலை செய்யக்கூடாதா?'' என்று கேட்டாள் முத்துப்பிள்ளை.

குசினி ஓரத்தில் குடத்தடியில் அரிசி களைந்து கொண்டிருந்த முத்துப்பிள்ளை தங்குடைய சின்ன மூலைக்கு எட்டின ஆலோசனையைக் கணவனுக்குத் தெரிவித்துவிட்டு அரிசி உலையை வளைத்து நின்ற கோழிகளை ‘குய் குய்’ என்று விரட்டினான்.

வைரமுத்துவுக்கு முத்துப்பிள்ளையும் ஒரு குழந்தை மாதிரித்தான். அவள் குழந்தைத்தனமான பேச்சைக்கீட்டு உள்ளூரச் சிரித்துவிட்டு, “அடி, மடச்சி, நீ என்ன மடக்கதை கதைக்கிறா, குவியாள் இல்லாமல் மேசஞ்சை எப்படி வேலை செய்யமுடியும். மேசனின் உயிர் நாடியே குவியாள் தானே” என்றான்.

முத்துப்பிள்ளை மௌனமானான், தெரியாமல் வாயைக் கொடுத்து விட்டோமே என்ற வஜ்ஜையில் அவள் முகத்தில் செமைபடார்ந்தது அவர்கள் இருவறும் சின்ன வயதில் கல்யாணம் செய்தவர்கள். அதனால் ஐந்து குழந்தைகள் பெற்ற பிறகும் இங்கும் இளம் தம்பதிகளாகவே இருந்தனர். அடிக்கடி சண்டையும் பூசலும் அந்தக் குடும்பத்தில் ஏற்படும். ஆனால் அவை எல்லாம் சமுத்திரத்தின் மேற்பரப்பில் காணப்படும் நீரலைகளைப் போன்றவை. அவர்களுடைய அங்கு சமுத்திரத்தின் ஆழத்திற்கு ஒப்பாக இருந்தக் காரணத்தால், சண்டை ச்சரவு எதுவும் அவர்களைப் பாதித்ததேயில்லை. மாருக அவை அவர்கள் அனாப மேலும் மேலும் வலுப்படுத்தவே செய்தன.

முத்துப்பிள்ளை, அரிசி களையும் தோற்றுத்தின் ஆழகையும் அவள் உதிர்த்த மழலைத்தனமான ஆலோசனையின் இனிமையையும் ஒரு கணம் மனத்துள் அனுபவித்து உளம் குளிர்ந்த வைரமுத்து மறுகணம், வேலையின் நிலைவால் மனம் குழம்பிய வைரமுத்துவானான்.

"சே! ஹாஜியார் என்னைப்பத்தி எவ்வளவு மதிப்பு வச்சிருந்தார். ரெண்டு நாள் வேலைக்குப் போகாட்டி, என் லைத் தேடிக்கொண்டு அவர் இஞ்ச வந்தாலும் வந்திடு வார். பிறகு அவருட முகத்தில் முழிக்கிறதெண்டால் கொல்லக் கொண்டு போற மாதிரி இருக்குமே....." அவன் தனக்குள் தான் பேசிக்கொண்டான். இருந்தாலும் வார்த் தைகள் ஒவ்வொன்றும் முத்துப்பிள்ளையின் காதுகளிலும் விழுந்தன.

தந்தையின் சங்கடமான நிலைமையைக் கண்ட மகா விங்கம் அவரை மெல்ல அணுகினான்.

"ஏன் அப்பா இன்டைக்கு என்னை வேலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கவன்."

வைரமுத்துத் துணுக்குற்றுத் திரும்பினான்.

'என்னடா சொல்லுரு நீ?''

'இப்ப எங்களுக்கு லீவு தானே, சடங்கு முடியுமட்டும் நான் உங்களுடன் வேலைக்கு வாறனே'.

ஒரு கணம் தயங்கிக் குழம்பிய வைரமுத்து, தன்னைச் சுதாரிந்துக் கொண்டான். 'சேச்சே! மடத்தனமான கதை எல்லாம் கதைக்காதே தெரியுமா? வேலைக்குப் போகத் தொடங்கினால், பிறகு படிப்பில் கவனம் செல்லாது.'

"இல்லப்பா, படிப்பை நான் குழப்பமாட்டன். வேலை இரண்டொரு நாட்களுக்குத்தானே. முசுப்பாத்தியா நானும் வாறன்" பள்ளிக்கூடம் தொடங்கியதும், வேலைக்கு வாறதை நிறுத்திடுவன் சின்னத்தம்பி ஜயாவும் அப்பிடித் தானே சொன்னவர்!"

வைரமுத்துவுக்கு உடம்பு புள்ளித்தது.

தன் பிள்ளைக்கு இந்தச் சின்ன வயதிலேயே இவ்வளவு பொறுப்புணர்ச்சி இருக்கிறதே, குடும்பக் கஷ்டத்தை உணர்ந்து பேசுகிறான். பள்ளியில் படிக்கும் எத்தனையோ பணக்காரரின் பிள்ளைகள், வீட்டு வேலைகூடச் செய்வதில்லை. என்ட மகன் அப்படியெல்லாம் வீண் ஜம்பம் பாராட்டாது நடக்கிறான்.

இப்படி நினைத்தபோது வைரமுத்துவின் நெஞ்சம் தள தளத்து. இருந்தாலும் தன்மகனை வேலைத்தலத்துக்குக் கூட்டிச் செல்ல அவன் மனம் ஒருப்படவில்லை.

“வேணும் மகன் நீ வந்து. அந்த வெயிலையும் நீத்து வெக்கையையும் தாங்கமாட்டா. நான் நாளைக்கு வேற ஏதாவது வழிபார்க்கிறன்”

இப்படி வைரமுத்து கூறி வாய்மூடு முன் வாசல் படலையில் சைக்கிள் மணிச்சத்தம் கேட்டது. வைரமுத்து போய்ப்படலையைத் திறந்தான்.

மஃழுது ஹாஜியார்! வைரமுத்து வெலவெலத்துப் போனுன்.

“ஐயோ ஹாஜியார் நீங்களா? இந்த வெயிலுக்குள்ள ஏன் வந்திக்க? நான் இப்புங்களிட்ட விசனம் அனுப்பத் தான் இருந்த நான்...”

ஹாஜியார் மெல்லச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் எத் தனியோ அர்த்தங்கள் பொதிந்திருந்தன.

தகுந்த காரணங்கள் சொல்லா விட்டால், ஹாஜியார் சமாதானப்படவே மாட்டார்,

“அதுல பாருங்க ஹாஜியார் ஊரில என்னைக் அம் மன் சடங்கு நடக்குது. கூலிப் பொடியன் பிடிக்கிறதென்டா பெரிய கரைச்சலா இருக்கு வழக்கமா வாற பொடியனு கள் இருவரும் இன்டைக்கும் வரல்ல.

“நான் அப்பிடித்தான் நினைச்சன் இப்பு விஷயம் என்ன்டா, ஓடாவியார் வந்திருக்கார். கோப்பிசம் பூட்ட முதல் மூலைச் சுவரில ஏதோ கணக்கெடுக்க வேணுமாம் நீங்க வந்து அதைக் கொஞ்சம் சரிக்கட்டிக் குடுத்திங்கன்டா, ஓடாவியார்ர வேலை தடைப்படாது. என்ன தான் சொல்றது... வந்து எனக்கும் கணக்க நாளைக்கு ஊரில நின்டுக்க ஏலாது, புளியந்தீவுக் கடையை ஒரு மாதிரிச்

சமாளிச்சாலும், ஏரூஸர், செங்கலடிக் கடைசனீக் கட்டாயமாகப் போய்ப் பார்க்கவேணும்... என்ன நான் சொல்றது...”

வைரமுத்து தீவிரமாக யோசித்தான்.

ஹாஜியாருடைய கஷ்டம் அவருக்குப் புரிந்தது ஏதாவது செய்து அவன் தொழில் நாணயத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

“சரி ஹாஜியார், நீங்க ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதீங்க இப்ப நீங்க லூட்டுக்குப் போங்க, நான் இந்தா புறகால வாறன் கூலிப் பொடியனுக்கு எண்ட மகனைக் கூட்டித்து வாறன் ஓ!”

ஹாஜியார் தயங்கி நின்றார்

“அப்ப நான் நம்பிப் போவா?”

“ஓம் நீங்க போங்க. இதென்ன புதினம் நீங்க போங்க நான் இந்தா அஞ்ச நிமிஷத்துல அங்க நிப்பன்”

ஹாஜியார் சைக்கிளைத் திருப்பிக்கொண்டு புறப் பட்டார்.

அவர் போனதும் வைரமுத்து துரிதமாகச் செயல் பட்டான். “மகன், நீ இன்டைக்கு என்னேட வேலைக்கு வா இன்டைக்கு மட்டும் பிறது வாற மாதிரியப் பாப் பம்...ம...ம் ஆயுதச்சாமானுகளை எடு கெதிபண்ணு...”

மகாலிங்கம் மட்டக்கம்புகளைத் தோளில் சுமந்து கொண்டு ஆயுதச்சாமான் பையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். எத்தனையோ தடவைகளில் புத்தகப் பையுடன் அவன் பள்ளிக்குச் செல்லும் பின்னழைகப் பார்த்து ரசித்த வைரமுத்து இன்று முதன் முறையாக அவன் ஆயுதச் சாமான் பையுடன் நடைபயிலும் கோலத் தைப் பார்த்தான், அவன் கண்கள் கலங்கின. தொண்டையைச் செருமி அங்கு சிக்கியிருந்த சோகத்தை ரீக்கிக் கொண்டான்.

4. சின்னச் சின்னக் கோவங்கள்

இப்போதெல்லாம் மகாவிங்கம் விடுமுறை நாட்களில் தந்தையுடன் மேசன் வேலைக்குப் போவது சர்வசாதாரண மாகி விட்டது. வைரமுத்து கூவிப் பையன்கள் தேடி அலையும் சிர மத்தை இது ஒரளவு குறைத்தது. ஆனாலும் சின்னத்தம்பி மாஸ்டரின் அக்கறையால் அடிக்கடி அவர் வீட்டுக்குப் போய் பாடம் கேட்டு, தன் இழப் புக்களைச் சரி செய்து கொண்டான் மகாவிங்கம்.

அன்று பின்னேரம் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் வீட்டுக்குப் போக அவன் ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்த பேர்து, முத்துப்பிள்ளை ஒரு சிறு பாத்திரத்தில் வாழை இலைபால் முடி எதையோ எடுத்துக் கொண்டு அவனிடம் வந்தாள்.

“தம்பி மகாவிங்கம் இதில் கொஞ்சம் கிழங்குப் புக்கை இருக்கு. இதைச் சின்னத்தம்பி ஜயா வீட்டில் குடுத்திரு”

“இதெல்லாம் ஒரு சாமான் என்று கொண்டு போற தாம்மா? எனக்கேலாது பழிப்பாங்க.”

“அவர் நல்ல ஜயா. அதெல்லாம் பாக்கமாட்டாரு. கண்ணபிரான் கூட குசேலர் கொண்டுபோன அவலை ஆசையாக வாங்கிச் சாப்பிடல்லையா? நம்ம ஜயாவும் அப்படித்தான்.”

மகாவிங்கம் தலையைச் சொறிந்தான். வேறு வழியின்றி அதையும் வாங்கிக் கொண்டு சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

வாகை மரச்சந்தியில் தெருவோரம் சில கோவண்ண் டிச்சிறுவர்கள் கோவிக்குண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிலே கவனம் செல்ல, மகாவிங்கத்தின் கால்கள்

அவனையாக மலே அங்கே தகைந்தன. எத்தனை தூரத்தில் குண்டு இருந்தாலும் ஆள்காட்டிவிரவில் கையான் குண்டை வைத்து விசுக்கென்று குறிபார்த்து அடிப்பதில் குஞ்சன் கெட்டிக்காரன். படிப்பில் அவன் எப்போதும் கண்டை வாங்கு. சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் அவனுக்கு சிம்ம சொப்பனம். மகாலிங்கம் அவரின் செல்லப்பிள்ளையாக இருப்பதால் இயல்பாகவே குஞ்சனுக்கு அவன் மேல் மெல்லிய “காய்ச்சல்”

விளையாட்டில் குறியாக இருந்த குஞ்சன், தெருப்பக்கம் கவனம் திரும்பியபோது மகாலிங்கம் தங்களின் விளையாட்டில் வயித்திருப்பதைக் கண்டான். இயல்பான அவனது பொருமைக்குணம் ஏரிச்சலாக வெளிப்பட்டது. சீண்டினேன்.

“ஓ! இந்தா நிற்கிறோ ஏஜென்டுத்துரை. வாத்தியார்ர வால்! ஏன்டா எங்கட விளையாட்டை நீ பாக்கிற. போடா அங்கால்” என்றான்.

“நான் ரேட்டில் நிக்கிறன். உனக்கென்ன?”

“ரேட்டில் நின்டாலும் எங்கட விளையாட்டை நீ பாக்கப் படாது”

ரேட்டோரம் விளையாடுதலுது தான் பிழை. நிக்கிறது பிழையில்லை”

சரிதான் போடா நீ போய் வாத்தியாருக்கு வால்பிடி”

“போகாட்டி என்ன செய்வா?”

“என்ன செய்வானு? இதுதான் செய்வன்”

மகாலிங்கம் சற்றும் எதிர்பாராத நிலையில் குஞ்சன் அவனை எட்டித் தள்ளி விட, மகாலிங்கம் நிலைகுண்டது சரிந்துவிழி, கிழங்குப்புக்கை ஒருப்பறம், கொப்பி ஒரு புறம் சிதற, அங்கே ஒரு சின்னக் கோழிச்சண்டை இடம்பெற்றது. பெரியவர்களும் சிறுவர்களும் சேர்ந்து வேடிக்கை பார்த்தார்களே தவிர, யாரும் அவர்களை விலக்கிவிட முன்வரவில்லை. அந்தப்பக்கம் வந்த ஒரு சிறுமி மட்டும் பரபரப் போடு ஓடிப் போய் முத்துப்பிள்ளையிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார்.

முத்துப்பிள்ளை பதறித்துடித்துப்போய் கைவேலையை அப்படியே போட்டுவிட்டுத் தெருவுக்கு ஒடி வந்தாள். கும்பலுக்குள் புகுந்து மகாவிங்கத்தைப் பிரித்தெடுத்தாள்.

“சிதறுவானுகள், பாழ்ப்பட்டுப் போவானுகள், ரூட்டுலதான் இவனுகளுக்கு எந்நேரமும் விளையாட்டு, நீ ஏண்டா அங்க போனா. உனக்கு ஒரு வேலை சொன்னா, சொன்ன இடத்துக்குப் போக வேண்டியதுதானே...?”

முத்துப்பிள்ளை மகாவிங்கத்தின்ற செவியைப்பிடித்து முறுக்கி அழைத்துக் கொண்டு போனான். ‘சிதறுவானுகளை’ அவளால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. அவர்களுடைய தாய் மார் ‘கொம்பல்’ பயில்வான்கள், ஒன்றுமில்லாத விஷயத்துக் கெல்லாம் மணித்தியாலக் கணக்காகக் கொம்பும் கலை அவர்களுக்குக் கைவந்த கலை. முத்துப்பிள்ளையால் அவர்களுக்கு ஈடு கொடுக்கமுடியாது. எல்லாவெப்பிசாரமும் சேர்ந்து, மகாவிங்கத்தின் தலையில்தான் விடிந்தது. இதனால் இருபக்க வேதனை அவளுக்கு.அந்தவேதனையில் சிதறிக்கிடந்த கிழங்குப்புக்கையையோ பாத்திரத்தையோ கொப்பி யையோ அவள் கவனிக்கவில்லை.

வீட்டுக்குச் சென்றபின் அவற்றைப் பற்றிய நினைவு அவளுக்கு வந்தது.

“கடவுளே! எங்கடா நீ கொண்டுபோன சாமான் களெல்லாம்?” மகாவிங்கம் தினாறினான். அவையெல்லாம் தெருவில் கிடப்பதை... யாராவது எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டால்...?

நல்லவேளை அந்தப் பதைபதைப்பு நீடிக்கவில்லை.

“இந்தா இருக்கு மாமி, கொப்பியும், கோப்பையும்...” என்று அவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்தாள்; அவர்கள் பின் ஞாலேயே வந்த சிறுமி.

“இஞ்ச தாம்மா, கண்மணி. நல்லவேளை நீ இதுகளை எடுத்துவந்தது. வேறு யார் கண்ணில் பட்டிருந்தாலும் அமுக்கியிருப்பாங்க... பாரு, நம்மட புள்ள எண்டபடியா,

இவ்வளவு உதவி செய்யது இந்தப் புள்ள வந்து சொல்லாட்டி, அந்தச் சிதறுவானுகள், இந்தமட்டில் உண்ணைத் தும்பு தட்டியிருப்பானுகளே. அதுகளை லாம் தலையால் தெறிச்சதுகள். அதுகளோட உண்கென்ன பேச்சு? அவனுகள் இருக்கிற பக்கமும் போக்கூடாது....”

கண்மணி குறுக்கிட்டாள்.

“அவரில் ஒரு பிழையும் இல்ல மாமி. குஞ்சன்தான் மகாவிங்கத்தை வலியச் சண்டைக்கிழுத்து, கீழே தள்ளி விட்டவனும்.”

“அதுசரி, நாம ஏன் அந்தப்பக்கம் போகவேணும்? துட்டனைக் கண்டா தூர விலகு...”

“வகுப்பில் இவர் முதலாம் ஆள் எண்டு, அவனுகளுக்கெல்லாம் எரிச்சல். வாத்தியார் இவரோட அன்பாயிருக்கிறதால், அவனுகளுக்குப் பொருமை”

“அந்தமனுஷன் கடவுள்மாதிரி நமக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்யிருக்கு, அவருக்குத்தான் நம்மால் எதுவும் செய்ய முடியல்ல....” விம்மல்வெடிக்கப் பார்க்க, முந்தாணையில் மூக்கைத் துடைத்துக் கொண்டாள் முத்துப்பிள்ளை.

“கண்மணி இஞ்ச நடந்த விஷயங்களை மகாவிங்கத்திர அப்பாட்டச் சொல் விப் போடாத, கேள்விப்பட்டார் எண்டா, நரசிம்மாவதாரம் எடுப்பாரு இவங்கப்பா...”

“நான் சொல்ல மாட்டன் மாமி... மகாவிங்கத்த வரச் சொல்லுங்க அங்க ஜயா காத்திருப்பாரு....”

வாகைமரச் சந்தியை ஒட்டிய பள்ளிவளவு களைகட்டி யிருந்தது. வளவு நிறையக் காடாக வளர்ந்திருந்த தகரப் பற்றைகள் முடிதும்பைச் செடிகள் மீது, பலநிற வண்ணைத் திப் பூச்சிகள் பறந்து பறந்து மொய்ப்பது பூவிதழ்களைக் காற்றில் பறக்கவிட்டது போலிருந்தது.

கோவண்ணடிச் சிறுவர்களுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம். சில முடிதும்பைச் செடிகளை ஒன்றுகச் சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு, பற்றைகளில் மொய்க்கும் வண்ணைத்திப் பூச்சி களைப் பர்ய்ந்து பாய்ந்து அடித்துப் பிடிப்பதில் அவர்களுக்கு அலாதி மகிழ்ச்சி. வண்ணைத்திப் பூச்சிகளை அவர்களே தரம் பிரித்துப் பெயரும் வைத்திருந்தார்கள்.

புகையிலைக்கண்ணும்பூச்சி, புகையிலை நிறம் கொண்டது தரமருறைந்தது. அரிக்குமிலக் கண்ணும்பூச்சி- நீலநிறத்தில் கருநிறக்கோடுகள் கொண்டது இடைத்தரம். குடமுடிக் கண்ணும்பூச்சி, கறுப்பு நிறத்தில் சிவப்புப் புள்ளிகள் கொண்டது உயர்தரம். பற்றையால் அடித்துப்பிடிக்கும் கண்ணும் பூச்சிகளைப் பண்டமாற்றுச் செய்வதும் நூல்கட்டிப் பறக்க விடுவதும், அதன் வாஸ்புறம் விரலால் தெத்து ‘சித் திரப்பு’ காட்டிச் செய்வதும், அவர்களுக்குப் பிடித்தமான குருவிளையாட்டு. பழகிப்போய்விட்டதால் அந்த விளையாட்டின் குரும் அவர்கள் புத்திக்கு எட்டுவதில்லை.

“ஐயோ, என்ன பாவம் அப்பா. இவர்களுக்கு இதெல்லாம் ஒரு விளையாட்டாக இருக்கே? ” “என்றால் கண்மணி.

“பள்ளிக்கு ஒழுங்கா வராதவனுகளுக்கு வேறு என்ன தான் தெரியும்? ” என்றால் மகாவிங்கம்,

பள்ளிக்கூடத்தைப் பற்றியும், வரப்போகும் பரீட்சையைப் பற்றியும்பேசுவதற்கு அவர்களுக்கு நிறைய விஷயங்களிருத்தன. முதல்முறையாக அவர்கள் பாடசாலையிலிருந்து பிள்ளைகள் இந்தப் பரீட்சையை எடுக்கின்றார்கள். அதனால் சின்னத்தமிழி மாஸ்டர் வகுப்பில் விசேஷ கவனம் எடுத்துக் கொள்வதுடன், வீட்டிலும் சிலருக்குத் தனியாகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து வந்தார்.

“இந்தச் சோதினை பால்செய்தால், மாதாந்தம் ஏதோ பணம் கொடுப்பாங்களாமே? ”

“அப்பிடித்தான் ஜயா சொன்னார், அந்தப்பணத்தை வாங்காமல், வந்தாறுமூலை அல்லது சாத்தான்குடி சென்ட்ரல் கொலிச்சுக்குப் போனால், அங்கே போடிங்கில் தங்கியிருந்து

படிக்கலாமாம். உடுப்பு, சாப்பாடு, எல்லாம் இவ்வச மாகக் கொடுப்பாங்களாம்.”

“போடிங்கா? எண்டப்போய்... போடிங்கில் இருக்கிற வங்கனுக்கெல்லாம் சொறி போடுமாம். சுவத்தண்ணியக் குடிக்கத் தருவாங்களாம்...”

“சேக்சே! அதெல்லாம் பொய்க்கதை. வாத்தியாரே சொன்னாரே நம்மட வீடுகளை விட அங்க நன்ற வசதி களிருக்காம். நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் பழகலாமாம். நல்ல சாப்பாடு கிடைக்குமாம். நல்லாப் படிப்புச் சொல்லிக்குடுப் பாங்களாம் ”

“என்னெண்டாலும், வீட்டைவிட்டு வேறு இடத்தில் போய் தங்கிறத நினைச்சாலே எனக்குப் பயமாயிருக்கு”

“அப்படியெல்லாம் பார்த்தா முடியுமா? பெரிய பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போய் பெரிய படிப்புப் படிச்சால்தானே முன்னேறலாம். பெரிய உத்தியோகம் பாரக்கலாம்...”

“அப்பிடியெண்டா? சோதனை பாஸ் பண்ணினால் நீ இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுப் போயிடுவோ?”

“போகத்தானே வேணும்? ஏன் நீயும் தான், சோதனை பாஸ்பண்ணினால் இந்தப்பள்ளிக் கூடத்தை விட்டு வேற பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகத்தானே வேணும். பொம்பிளையாகுக்கு வந்தாறுமுலை சென்ட்ரல் கொலிச்சில் போடிங் இருக்குதாம்”

“ஐயையோ, நான் போகமாட்டன். சோதனை பாஸ் பண்ணினதும் பள்ளியவிட்டு விலகி, வீட்டுல தங்கிடுவன்”

“மக்கு, மக்கு; சோதனை பாஸ் பண்ணினால் அது எவ்வளவு பெரிய அதிர்ஷ்டம். வீட்டில தங்கினு எவ்வளவு நஷ்டம்...”

மகாவிங்கம் வார்த்தைகளை முடிக்கவில்லை. அதற்குள் பள்ளிவளவுக்குள் நின்ற ‘கண்ணும் பூச்சிட்’ பொடியண்கள் ‘கூய்ரா’ போட்டார்கள்.

“ஆம்பிளையும் பொம்பிளையும் பேசரூங்கடோ!” மகாவிங்கமும் கண்மணியும் அவமானத்தால் குன்றிப் போனார்கள். தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு ஆளுக்கொரு பக்கம் போனார்கள்.

மகாவிங்கம் ஜந்தாம் வகுப்பு ஸ்கொலர்ஷிப் சோதனை பாஸ் செய்துவிட்டான்.

வைரமுத்துவின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. மற்ற வர்களுக்கு மிக அல்பமாகப்படும் இந்தவிடயம் வைரமுத்துவைப் பொறுத்தவரையில் மகத்தானது. உண்மை என்னவென்றால் அந்தக்கிராமத்தில் ஜந்தாம் வகுப்பு ஸ்கொலர்ஷிப் சோதினையில் பாஸ் செய்த முதல் மாணவன் மகாவிங்கம்தான். அது மட்டுமல்ல அந்த முறை பரிட்சை எடுத்தவர்களில் முதல்வகுப்பில் பாஸ் செய்தவ மூலம் அவன் ஒருவன் தான்.

இந்த விபரங்கள் எல்லாம் வைரமுத்துவுக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் அரசாங்கச் சோதினையில் மகன் பாஸ் செய்து விட்டான் என்ற செய்திமட்டுமே அவன் துள்ளிக்குதிப்பதற்குப் போதுமானதாக இருந்தது. அன்று பின் நேரம் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் அவன் வீட்டுக்கு வந்து இந்த விபரங்களைத் தெரிவித்த போது வைரமுத்து செய்த அட்டகாசத்துக்கு அளவே இல்லை. அக்கம் பக்கத்தவர்களுக்கு உள்ளூரப் பொருமை. அது வார்த்தைகளாகவும் வெளிப்பட்டுவிட்டது.

“நல்ல நல்ல. என்னதான் புதினம் காட்டுரூரு. மகன் என்னவோ ஏஜன்டுத்துரையாகி விட்ட மாதிரி யில் லகிடந்து குதிக்கிறூரு”

“ஓங்கா! ஊரோச்சம் ஊடு பட்டினி ஊர் முழுக்கக்கடன். இக்கணம், மாரிகாலம் வந்ததும் பாருங்கவன் புதினத்தை. இவர் மகனையும் கூட்டித்துப் பாஞ்சு வீசப் போவாரு. பொஞ்சாதி ராமுமுக்கக் கண் முழுச்சி கவுறு திரிச்சி கற்பகத்திட கடைக்குக் கொண்டு போவாவு. ஆட்டாமாவுக்கும் மையோர் கிழங்குக்கும் ஆலாப்பறப் பாங்க...”

மெள்ளக் கதகா. அவன்ட காதில உழுந்திரப் போகுது. புறகு இவடத்தில இருந்த பாடில்ல.

இவர்களுடைய பேச்சு வைரமுத்துவின் காதில் விழுந் ததோ அல்லது அவனுகவே பேச்சை சைத் துவக்கிறுமே தெரியவில்லை, பக்கத்து வீட்டுக்குக் கேட்கும்படி பேச்சைத் தொனியை உயர்த்தினான்.

“என்ட மகன் ஏஜன்டுத் துரையாக வரத்தான் போருன், அதை நீங்க பாக்கத்தான் போறீங்க. ஒரு காலத்தில் வைரமுத்து இப்படி சொன்னானே எண்டு நினைச்சிக் கதைப்பீங்க. வேணுமென்டா இருந்து பாருங்க. பக்கத்து வீட்டுப் பொன்னம்மாவின் குரல் பதில் சொல்லியது.

“ஓம் வைரமுத்தன்ன. உங்கட வாக்கு ஒரு நாளும் பொய்க்கிறல்ல நம்மட ஊரில ஆரு இதுக்குமுன்ன இப்பிடியெல்லாம் சோதனை பாஸ் பண்ணியிருக்காங்க மெய்யை”, உன்ட மகனால் நம்மட ஊருக்கே பெருமை. நம்மட ஊரில மாடு மேய்க்கிற கிளையனுக்கெல்லாம் இது ஒரு படிப்பினே. ஒம் மேசிலார்”

வைரமுத்து ஆரம்பித்தான் பிரசங்கம். நல்லவேளோயாக சின்னத்தம்பி மாஸ்டரின் வரவினால் அது தடைப்பட்டது.

வைரமுத்து அவருடைய காலில் விழாத குறையாகக் குழந்தான்.

“மாஸ்டர், நீங்க எனக்குக் கடவுள்மாதிரி. என்ற புள் ஜையை இந்தக் கவுண்மேந்துச் சோதினையில் பாஸ்பண்ண வெச்சிட்டிங்க”

“இது என்னால் முடிஞ்சதில்ல வைரமுத்து. மகாலிங்கத்திர கெட்டித்தனம். எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் ஒரே மாதிரித்தான் படிப்பிச்சன். மகாலிங்கம் மட்டும்தான் ‘ஏ’ பிரிவில் பாஸ் பண்ணியிருக்கான்”

“அடே அப்பா! அப்பிடியா சங்கது? அவன் என்ட மகன். உங்கட வாய்சொல்லுப்போல, கடவுள் அவனை ஒரு நல்ல நிலைமையில் வைக்க வேணும்.

இதற்கிடையில் பிள்ளைகள் எல்லோரும் மாஸ்டரைச் சூழ்ந்து கொள்ள, முத்துப்பிள்ளை தேத்தன்னிக் கிளா சைக் கொண்டுவந்து மாஸ்டரிடம் கொடுத்தாள். அவனுக்கு நெஞ்சு நிறைந்த மகிழ்ச்சி.

‘வெரமுத்து, பொடியனே வாற தை மாதம் சென்றல் கொலிச்சில் சேர்க்கவேணும். சென்றல் கொலில் வந்தாறு மூலையில் ஒன்று இருக்கு காத்தான்குடியில் ஒன்று இருக்கு. எந்தப்பள்ளியில் சேர்த்தாலும் போடிங்சில் தங்கிப் படிக்க வேணும். உடுப்பு, சாப்பாடு எல்லாம் பள்ளியால் குடுப் பாங்க. எங்க சேர்ப்பம்?’

‘காத்தான்குடிப் பள்ளிதானே ஐயா நமக்கு வசதி’

“நானும் அதைத்தான் சொல்ல வந்தனன். இந்த லீவுக்குள் பொடியனுக்கு இரண்டு காற்சட்டை இரண்டு சேர்ட் தைக்க வேணும். அதை எப்படியாவது செய்து போடுங்க. அவனுக்கு வேண்டிய புத்தகமெல்லாம் நான் வாங்கித்தருவன். பள்ளி தொடங்கினதும், நாம ரெண்டு பேரும் பொடியனைக் கூட்டிப் போவம்.

மாஸ்டர் போய் வெகு நேரம் வரை முத்துவும் முத்துப்பிள்ளையும் பிரமை தட்டிப்போய் நின்றனர். முத்துப் பிள்ளைக்கு இலகுவில் புரிந்து கொள்ளமுடியாத விடயங்களாக அவை இருந்தன. ஆனால் வெரமுத்துவுக்கு எல்லாம் புரிந்தது. அவன் மும்முரமாகக் காரியத்தில் இறங்கினான்.

பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கும் நாளை ஒவ்வொரு நாளாகக் கணக்கிட்டுவந்தான் வெரமுத்து. தை மாதம் 5ம் தேதி பள்ளிக்கூடம் திறப்பதாக இருந்தது. அதற்கு முதல்நாளே சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் வெரமுத்துவின் வீட்டுக்குவந்து அவனுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களைக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருந்தார். மகாவிங்கத்தின் உடுப்புகள், புத்தகங்கள் எல்லாம் ஒரு சிறிய சூட்கேசில் பாக் செய்யப்பட்டன.

5ம் தேதி காலை அந்தவீடு களைகட்டியிருந்தது கல்யாண வீடு போன்றபரப்பு. சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும், வெரமுத்துவும், காற்சட்டை சேட் போட்டு சையில் புத்தகப்பை யுடன் வெளிக்கிட்ட மகாவிங்கத்தை அழைத்துச்சென்றனர்.

அவர்கள் அப்படிச் செல்வதை அந்த ஹரே வேடிக்கை பார்த்தது. முத்துப்பிள்ளைக்குப் பெருமைபிடிக்கவில்லை. கனிந்தகண்களைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

மகாலிங்கத்தைப் பள்ளியில் சேர்த்து விட்டதும் அப்பிடியே மல்லூர் ஹாஜியார் வீட்டுப்பக்கம் போய் பணம் ஏதும் வாங்கி, காத்தாள்குடி மார்க்கெட்டில் ‘கறிபுளி’ வாங்கிவருவதாக வைரமுத்து கறியிருந்ததால் முத்துப்பிள்ளை, மத்தியானச் சமையலைக் கவனிக்காது, வீட்டுக் காரியங்களைப் பார்க்க ஆரம்பித்தாள்.

வீட்டுக்காரியங்களில் முதல் இடம் வகிப்பது கயிறு திரிக்கும் தொழில். குடும்பச் செலவுக்கு ஒரு சிறுதுளியாவது அவளுடைய இந்தக் குடிசைத்தொழில் அவளுக்கு உதவி புரிந்தது. ஐம்பது, நூறு தேங்காய் மட்டைகளை வாங்கி வண்ணாங்குளத்தில் ஊறவைத்து, அடித்துத் தும்பாக்கி, இரவிலும் ஓய்வு நேரங்களிலும், கயிறு திரித்து அதைக் கற்பகத்தின் கடையில் விற்றுக் காசாக்கி அதேகடையிலேயே அந்தக் காசுக்கு மரவள்ளிக்கிழங்கு முதலில் வற்றை வாங்கிக் கொள்வாள் முத்துப்பிள்ளை.

பொழுது மதியத்தால் கிறுகி வெகு நேரமாகி விட்டது ஆனால் வைரமுத்து இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

நேரம் ஆக முத்துப்பிள்ளைக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வாசலுக்கும் குடிலுக்குமாக அலைந்தாள். வைரமுத்து வந்த பாடில்லை. மஹ்முது ஹாஜியார் அவரை வேலைக்குப் பிடித்துக் கொண்டார் போவிருக்கிறது. இது வழக்கம்தான்.

முத்துப்பிள்ளை கயிற்றுத்திரணையைக் கந்பகத்தின் கடையில் கொடுத்து ஏதாவது வாங்கலம் என்ற எண்ணத்தில், அதற்கு அளவாக நீர் தெளித்து, வடைபோல வட்டமாகச் சுற்றிக் கட்ட ஆரம்பித்தாள்.

திடீரென்று ‘முத்துப்பிள்ளை, முத்துப்பிள்ளை’ என்று பக்கத்து வீட்டுப் பொன்னம்மா கூப்பிட்டாள். அவள் குரவில் பரபரப்பு.

“உண்ட புரிசன் ரேட்டில நின்டு கொம்புள்ளு. சன மெல்லாம் புதினம் பாக்குது. என்ன விஷயம் எண்டு தெரி யல்ல போய்ப்பாரு”

முத்துப்பிள்ளை சயிற்றுத்திரணையை அப்படியே போட்டு விட்டு வாசலுக்கு ஓட்டனள். அவள் மனம் திக்திக்கென்று அடித்துக்கொண்டது.

தெருமுனையில் ஐம்பது யாருக்கு அப்பால் நின்று வைர முத்து இரைந்து கொண்டுநந்தான்.

“வடுவாககளே! உங்க எல்லாருக்கும் கட்டுக்காட்டுறன் மருந்து பாருங்க. ஆபரண்டு ந்னைச்சியள் இந்த வைரமுத்துவை. அசைக்கேலாது ஒ!” தலைகால் புரியவில்லை முத்துப்பிள்ளைக்கு.

சின்னத்தம்பி மாஸ்டரைக் காணவில்லை. யாரோடு கொழுவலோ தெரியவில்லை. போன இடத்தில் என்ன என்ன நடந்ததோ? பையலைப் பஸ்வியில் சேர்த்தார்களோ இல்லையோ, மஹ்முது ஹாஜியார் வீட்டிற்குப்போன்றோ, பணம் கிடைத்ததோ, ஒன்றுமே புரியவில்லை.

இந்தமனுசனேட இதுதான் கரைச்சல். என்ன பிரச்சினை என்று சொல்லாமலே மணிக்கணக்காகக் கொம்புவார் கேட்டாலும் சொல்ல மாட்டாரு. ஏதும்கேட்டால் சன்ன தம் கூடுமே தவிர, சங்கடம் தீராது.

என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் முத்துப்பிள்ளை கையைப் பிழைந்து கொண்டிருக்கும் போதே வைரமுத்துவை இரண்டு மூன்றுபேர் பிடித்துக் கொண்டுவந்து வீட்டில் விட்டார்கள். முத்துப்பிள்ளை எவ்வளவு முயன்றும் பிரச்சினையை அறியமுடியவில்லை. கொம்பலும் நிற்கவில்லை.

5. சிங்கத்தின் குகையில் சிறுநரி

புதிய பள்ளிக்கூடத்தில்
மகாலிங்கத்தைச் சேர்த்துவிட்டு
வெளியே வந்ததும் சில் னத்தம்பி
மாஸ்டர் வைரமுத்துவிடம்
விடை பெற்றுக் கொண்டு தனது
பாடசாலைக்கு விரைந்தார்,

வைரமுத்து அவசர அவசர
மாக மஃழுது ஹாஜியாரின்
விடை நோக்கிச் சென்றுன்.
மகாலிங்கத்தைப் புதியபள்ளியில்
சேர்க்கும் ஏற்பாடுகளில் மும்
முரமாக இருந்தபடியால் கடந்த
இரண்டு நாட்கள் அவன் வேலைக்
குச் செல்லவில்லை. கட்டிடம்
மார்த்தியாகி விட்டது. இப்போது
உள் பூச்சு வேலைதான் நடந்து
கொண்டிருந்தது. பொறுப்பான
வேலையெல்லாம் முடிந்து விட்ட
படியால் வைரமுத்து மகாலிங்கத்
தின் தேவைகளைக் கவனிப்பதற்
காக இரண்டு நாள் அவகாசம்
எடுத்துக் கொண்டான். அதைச்

சொல்லிவிட்டு ஏதாவது பணம் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்பது தான் அவன் எண்ணம். பொந்ததம் பேசிய பணத்தில் முக்கால்வாசிக்கு மேல் வாங்கியாகிவிட்டது. ஆனாலும் ஹாஜியார் நல்வர், செய்த வேலையைப் பார்த்து நியாயமாகக் கொடுப்பது அவர் வழக்கம்.

அந்தத் தெம்பு தான், இப்போது வைரமுத்துவை ஹாஜியார் வீட்டுக்கு இட்டுச் சென்றது. ஆனால் என்ன தூரதிர்ஷ்டம். வைரமுத்து அங்கு சென்ற போது ஹாஜியார் வீட்டில் இருக்கவில்லை. அவர் வெளியில் போயிருப்பதாகக் கதவுக்குப் பின்னுவிருந்து அவர் மகனின் குரல் பதில் சொன்னது.

ஹாஜியார் சிலவேளை கட்டிட வேலை நடைபெறும் இடத்துக்குச் சென்றிருக்கலாம் என்ற எண்ணம் வரவே அங்கு சென்றுள் வைரமுத்து. வெளியில் யாரையும் காண வில்லை. ஆனால் உள்ளே அரவம் கேட்டது. உள்ளே சென்ற போது அவனுக்குப் பெரிய அதிர்ச்சி.

சிங்கத்தின் குடையில் சிறுநரி. ஆம்! அவன் செய்த வேலையை வேறு யாரோ செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவன் ரத்தம் குடேறியது.

அங்கே வார்த்தைகளுக்கு இடமிருக்கவில்லை. வைரமுத்துவின் கைதான் பேசியது. அந்த அபபாவி மேசன் ஏதோ விளக்கம் சொல்ல முயற்சி செய்தான். ஆனால் அதற்கு அவகாசம் கொடுக்காமலே, வைரமுத்துவின் கைகள் சரமாரியாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தன.

திக்பிரமையடைந்திருந்த கூவிப்பையன், திடீரென்று உணர்வு பெற்று, கூச்சவிட்டுக் கொண்டே வெளியே ஒட்டுள்ளன. அவன் போட்ட கூச்சவில் தெருவில் நின்ற சிலர் உள்ளே ஒட்ட வந்தார்கள். அதற்குள் புதிய மேசன் நிலை குலைந்து கிழே விழுந்து கிடந்தான்.

வைரமுத்துவைத் தெரிந்த சிலர் நிலைமையை அறிந்து கொள்ள முயற்சித்தனர்.

“என்ன மேசிலார், என்ன சண்டை? என்ன நடந்தது?” வெரமுத்துவின் தோற்றுத்தைப் பார்க்கவே பயங்கரமாக இருந்தது. பிடரியைச் சிலிஸ்த்துக் கொண்ட சிங்கம்போலவே அவன் காட்சி தந்தான். வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. வெறும் உறுமல்கள்தான் வெளிவந்தன. கீழே விழுந்து கிடந்தவைச் சிலர் தூக்கி நிறுத்தி ஆசவாசப்படுத்தினார்கள்.

“நீயாவது சொல்லப்பா என்ன நடந்தது? ஏன் இந்தக் குழப்பம்? முக்கி முனகிக் கொண்டே அவன் வாயிலிருந்து சிலவார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“ஐயோ, எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது. காசிம் காக்கா தான் இரண்டு நாள் வேலை அவசரமாகச் செய்ய வேலூ மெண்டு கூட்டி வந்தார். நான் என்பாட்டுக்கு வேலைசெய்து கொண்டிருக்கலா. இந்த ஆள் வந்து என்னேடு மோதுருன்”

அவ்வளவு தான் சீறிப்பாய்ந்தான் வெரமுத்து

“அடே வடுவா! ஒரு மேசன் செய்த வேலையை இன் னெஞ்சு மேசன் தொடக்கடாது எண்டு உனக்குத் தெரியாதாடா? நீ எந்தச் சூழமயில் இருந்த நீ? நீயும் ஆரப்பத்தை தானே. நான் இந்த வேலையைச் செய்யிறன் எண்டது ஊர் முழுக்கத் தெரியும். உனக்குத் தெரியாது எண்டு சொல்றயா? ஆருக்குக் காது குத்துரு நீ?”

“ஐயோ மேசிலார் நீங்க ஹாஜியாரோட் பிரச்சினைப் பட்டு விலகிட்டயன் எண்டு சொல்லித்தான் காசிம் காக்கா என்னிட்டச் சொன்னவர். நானும் அதை நம்பித்தன்...”

‘பார், பார் அவன்ட கதையைப் பார். அப்பிடிச் சொன் னுப்புல குறை வேலையை வந்து பாரமெடுக்கிறதாடா? என்னிட்ட ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கவேணுமெல்லுவா நீ?’

‘.....’ மெளனம்.

“என்ன இருந்தாலும் நீ இவனை அப்பிடி அடிச்சி நொறுகியிருக்கப் படாது மேசிலார். நீ செய்த குறை வேலை என்டா அதைநீ ஹாஜியாரோட்பேசித்தீர்க்கவேணும். அநியாயமாக இவனைப் போட்டு அடிச்சிருக்கப்படாது...”

“ஹாஜியாருக்குத் தெரியாமத்தான் இந்தத் திருகுதாளம் நடந்திருக்கவேணும். இதெல்லாம் அவர் மச்சினன் காசிம் காக்காட் வேலையாகத்தான் இருக்கவேணும்.

“எனக்கென்ன தெரியும்? காசிம் காக்கா தான் என்னக் கூப்பிட்டவர்”

“பொத்துடா வாயை போக்கணம் கெட்டவனே!”

‘சரி, சரி உட்டுப்போட்டு வேலையப்பாருங்க. மேசிலாா டி ஹாஜியாரைக் கண்டு பேசி உரை பிரச்சினையைத் திர்க்கப்பாரு’

“ஆரு? உசம்பமாட்டன். இவன் உடனடியாக வெளி யேறவேணும்”

“ஆகவும் துள்ளாத மேசிலார். அவன் என்ன செய்வான் பாவம்”

‘பரவாயில்ல பரவாயில்ல என்னை இனி வேலை செய்ய ஏலாது நான் போறன். மேசிலார் அவர்ர வேலையைப் பாரமெடுக்கட்டும்’

‘சரி, சரி எப்படியோ போய்த் தொலையிங்க. இஞ்சு கஜால் பண்ணுதீங்க’

ஓரு மணித்தியாலக் கொம்பலுக்குப் பிறகு முத்துப் பிள்ளை விசயத்தை ஊகித்துப் பிடித்துக் கொள்ளடாள். கணவனேச் சாந்தப் படுத்தும் முயற்சியைத் தொடங்கினால்.

‘சரி சரி நமக்கு அமைச்சது கிடைக்கும். உட்டுப் போட்டு வாங்க சாப்பிடுவம். சாயந்தரமாப் போச்சிது’

‘எனக்கு சாப்பாடும் வேணும். கீப்பாடும் வேணும். இவன் சோமன் எப்படேசிலானுகினவன். நேத்துவரையில் மட்டக்கம்பு தூக்கித்திரிஞ்சபயல். இன்டைக்கு மேசனும். மேசனுக்குரிய நடைமுறை தெரியாதவன்.’

‘சரி சரி இப்ப என்ன? அவன் தான் வேலைய உட்டுத் துப் போயிற்றுனே. நீங்க பொடியனப் பள்ளியில்

சேர்த்தியளா? என்னபாடு? அதைப்பத்தி ஒண் டு ம் சொல்லல்லையே...”

“சொல்றன், சொல்றன் அதெல்லாம் ஆறுதலாகச் சொல்றன். முதலில் இவன் சோமனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிச்சாத்தான் எனக்கு மனம் ஆறும்”

“அவன்ட கலை இன்னும் எதுக்கு? அதை உடுங்கவன். இஞ்ச புள்ளையள் எல்லாம் பயந்து நடுங்கிப் போய் மூலைக் குள்ள கிடக்குதுகள். உள்ள நாளும் ஊர்ச் சனத்துக்குப் புதினம் காட்டுறதானே உங்கடவேலை..”

அன்று பின்னேரம் மஃழு ஹாஜியார் வைரமுத்து வைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார். முத்துப்பிள்ளைக்குத் திக்கென்றது. ஹாஜியாரைக் கண்டதும் அமர்ந்து போன கொம்பஸ் மீண்டும் தலைதூக்கிண்டுமோ என்ற பயம் தான் அவனுக்கு. ஆனால் அவள் பயந்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லை.

“வாங்க ஹாஜியார், வைரமுத்துவின் வரவேற்பு மிக வும் சுருதி இறங்கியிருந்தது. ஹாஜியாருக்கு அவனுடைய மனதிலை புரிந்து விட்டது.

“மேசிலார், எண்ட மச்சினன் காசிம் செய்த வேலை யால் பெரிய குளறுபடி ஏற்பட்டுப் போச்சி. நான் எல்லாம் கேள்விப்பட்டன். எனக்குப் பெரிய மன வருத்தம் ”

“.....”

“மேசிலார்ருக்கு இன்னும் கோபம் தீரல்லப் போல. ஆனால் ஒண்டு மேசிலார். எனக்குத் தெரியாம விஷயம் நடந்து போச்சி தெரிஞ்சிருந்தா இதெல்லாம் நடக்க உட்டிருக்கமாட்டன் அது உங்களுக்கும் தெரியும் ..”

“.....”

மச்சினனுக்கு நல்ல பேச்சுக் குடுத்தன். கோவிச்சித்துப் போரூரு. இதுக்கு மேல் நான் என்ன செய்யவேணும்? இனி உங்கட முடிவச் சொன்னாச் சரிதான்...”

“நான் என்னத்தச் சொல்றது ஹாஜியார். உங்களில் ஒரு பிழையுமில்ல. ஆனால் தொட்ட வேலத் தலத்தில் இன்னேருவன் கால் வெச்சிட்டான். அதுவும் நேத்து மேசிலூரானவன், இப்படிச்செய்து போட்டான். அதனால் அவனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கிறது தான்”

“சேச்சே! அதையெல்லாம் உடுங்க மேசிலார். இனி நீங்க எப்ப வேலைக்கு வாற? அதைச் சொல்லுங்க”

“நான் இப்பவும் ரெடி”

“அப்ப நாளைக்கு வாங்க? என்ன? நம்பிப்போகவா?”

“உங்கட பேச்சுக்கு நான் மறுப்புச் சொல்லுவது ஹாஜியார். நான் நாளைக்குக் கட்டாயம் வாறன்...”

ஹாஜியார் சைக்கிளைத் திருப்பினார்.

“வந்து... ஹாஜியார்...”

“என்ன? காசி கீசி ஏதாவது வேணுமா?”

“அதில் ஹஜியார் நானும் உங்களிட்ட மன்னிப்புக் கேக்கவேணும். என்ட பொடியன்ட ஸ்கோலர்ஷிப் லிசய மாக ஓடித்திரிஞ்சதில் ரெண்டு நாள் வேலைக்கு வரல்ல. சொல்லி அனுப்புற்றுக்கும் வசதி இல்லாமப்போச்சி...”

“அதப்பத்தி நான் கேக்கல்லையே. எனக்குத் தெரியும். ஏதாவது முக்கியமான பொறுப்பு இல்லாட்டி நீங்க நிக்க மாட்டங்க. என்ட வேலையை இடையில் உட்டுப்போட்டு வேற வேலைக்குப் போகமாட்டங்க.

“ஹாஜியார்...” வைரமுத்துவின் குரல் தழுதழுத்தது.

“இந்தாங்க இந்த இருபது ரூபாவை வெச்சிக்குங்க. கணக்கில் கழிச்சிக்கலாம். மகன் நல்லாப் படிக்கட்டும். அவன்ட படிப்பக் குழப்பாதீங்க.....”

வைரமுத்துவுக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. நன்றி நிறைந்த கணக்களுடன் அந்தப்பணத்தை வாங்கிக் கொண்டான். ஹாஜியார் சிரித்துக்கொண்டேசைக்கிளைத்தள்ளினார்.

தெருமுனையில் அவர் சைக்கிள் மறையும் வரை அங்கேயே நின்றிருந்த வைரமுத்து, சிந்தனையில் மூழ்கினான். முத்துப்பிள்ளையின் வார்த்தைகள் அவன் நெஞ்சில் எதி ரொலித்தன. “நமக்கு அமஞ்சது கிடைக்கும்” ஆண்டவா, எல்லாம் உன் கருணையை மறந்து ஆத்திராப் பட்டுற்றன. எனக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடு. நல்ல வழியைக்காட்டு.....”

சோமன் மேல் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த வைரம் மெல்ல மெல்லக் கரையத் தொடங்கியது.

வைரமுத்துவின் பிரார்த்தனைக்கு உடனேயே பதில் அளிப்பது போல கோயில் மணி டாண் டாண் என்று ஒவி எழுப்பியது. திடீரென்று ஞாபகம் வந்தவனுக், அவசர அவசரமாகக் குளித்து கையில் ஒரு தெங்காடிடன் கோயி ஹுக்குப் புறப்பட்டான் வைரமுத்து.

மறுநாட்காலை வேலைக்குப் போவதற்காக வைரமுத்து அவசரமாக ஆயத்தெப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது தெரு விலே ஏதோ சலசலப்புக் கேட்டது. பொலீஸ் ஜீப் ஒன்று வந்து நிற்க அதிலிருந்து இரண்டு பொலீஸ்காரர்கள் இறங்கினார்கள். தெருவிலே கூட்டம் கூடிவிட்டது.

வைரமுத்து வாசல் படலைக்குச் சென்று எட்டிப் பார்த்தான், அவனுக்கு சப்த நாடியும் ஒடுங்கிவிட்டது. தெருவில் நின்ற இரண்டு மூன்று பேரோடு பொலீஸ்காரர்கள் வைரமுத்துவை நோக்கி வந்தார்கள்.

“இங்கே வைரமுத்து என்றது யாரு?”

“நா... நான்தான்... ஏன் ஜீயா?”

“நீ நேற்று காத்தான்குடியில் குழப்பம் செய்திருக்கே. சோமநாதனை அடிச்சுக் காயப்படுத்தியிருக்கே, பொலீஸ்ல் முறைப்பாடு வந்திருக்கு. விசாரிக்கவேணும். பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கூட்டிப்போக வந்திருக்கோம்.

வைரமுத்து செயலிழந்து நின்றார். வீட்டில் ஒரே களேபரம் முத்துப்பிள்ளை குழ்யோ முறையோ என்று கூடக் குரல் வைத்தாள். அக்கம் பக்கத்து சனம் எல்லாம் கூடி விட்டது, பலருக்கு உள்ளூர் மகிழ்ச்சி. 'இதோட இவர்கள் சண்டித்தனம் எல்லாம் அடங்கும்...'

பொலீஸ் ஜீப் அந்தக்கிராமத்துக்கு வருவதென்பது மிக வும் அழூர்வும். ஏதாவது அடிப்படையால் தான் பொலீஸ் ஜீப் வந்திருக்கிறது. யாருடைய வேலையாக இருக்கும்? வைரமுத்து குழப்பிலூன். எவ்வளவுதான் வீரம் பேசினாலும் பொலீஸ் என்றால் அவனுக்கு நடுக்கம்.

யாரோ விசேட அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு பொலீஸில் நடவடிக்கை எடுத்தபடியால் தான் பொலீஸ் ஜீப் வந்திருக்கிறது. யாருடைய வேலையாக இருக்கும்? வைரமுத்து குழப்பிலூன். எவ்வளவுதான் வீரம் பேசினாலும் பொலீஸ் என்றால் அவனுக்கு நடுக்கம்.

யாருக்கும் பொலீஸாரிடம் விபரம் கேட்கப் படியும். முத்துப்பிள்ளை கண்ணீரும் கம்பலையுமாக மூக்கைச் சிந்திக் கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லார் யாருமில்லை. மேனாக குரல்கள்ன் கலசலப்பு மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

'கடவுளே! நேத்துக்கூட கோயிலுக்கு வந்து தேங்காய் உடைச்சவர்தானே. அதற்குள் இந்தச் சோதனையா? நீதான் அவரை எப்படியாவது காப்பாத்தித் தரவேண்டும்.' முத்துப்பிள்ளையின் இடைவிடாத பிரார்த்தனைக்கு மத்தியில் வைரமுத்துவை ஏற்றிக்கொண்ட ஜீப் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு சென்றது. செய்தி கேட்டுப் பரபரப்புடன் ஓடிவந்தார் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர்.

'ஒண்டும் பயப்படத்தேவல்ல முத்துப்பிள்ளை. ஸ்டேஷனுக்குக் கூட்டிப்போய் வாக்கு மூலம் எடுத்துப் போட்டு உட்டுருவாங்க. இதுக் கெல்லாம் வழக்குக் கணக்குப் போட மாட்டாங்க'

“எனக்கென்னவோ பயமாயிருக்குது வாத்தியார் ஐயா, ஜீப்புல் கொண்டு போயிருக்கானுகள். கோடு, கச்சேரி எண்டு தொடங்கினா, எனக்கிட்ட என்ன வழி இருக்குது? இந்தக் குஞ்சுகளுக்கு ஒருவேளைக்கு கஞ்சி ஊத்துறதுக்கே நாய் படாப்பாடு படுறம்.”

“வீணைக்கவலைப்படாத முத்துப்புள்ளோ. நான் ஒருக்கா மட்டக்களப்புக்குப் போய் பொலிஸ் ஸ்டேஷன்ல் பார்த் திட்டு வாறன் நீ அமைதியாக இரு”

“நானும் கூட வாறன் ஐயா”

“ஐயையோ, அவ்வளவு தூரம் நீ எப்பிடி நடந்துவரப் போரூ? நீ வரத்தேவல்ல. வீட்டில் இரு புள்ளையள் எல்லாம் கலங்கிப் போயிருக்குதுகள். அதுகளுக்குச் சாப்பாட்டைக் குடு. மட்டக்களப்புக்கு நான் போய்ப் பார்த்திட்டு வந்து எல்லா விபரமும் செல்லுறன்”

“நீங்க எப்பிடிப் போவியள் ஐயா? துணைக்கும் ஆரு மில்ல்”

“எனக்குத் துணை ஒண்டும் தேவல்ல. நான் இந்த சைக்கிள் கடையில் சைக்கிள் ஒண்டு வாடகைக்கு எடுத்த ணெண்டா, ஒரு மணித்தியாலத்தில் டவுனுக்குப் போயிருவன். ஆக வேண்டிய காரியங்களைப் பாத்திட்டு மத்தியானத் துக்கு முதல் ஆருக்கு வந்திருவன். முடிஞ்சா வைரமுத்து வையும் கூட்டித்தே வாறனே. போதுமா?”

“உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும் ஐயா. எப்படி யாவது அவரைக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருங்க.”

6. வழக்குத் தவணை

ஒதிய பள்ளிக்கூடத்தில் மகாலிங்கத்தின் தேவைகள் அதிகரித்தன.

வகுப்புத் தேவைகளுக்கு ஒரு பட்டியலை வகுப்பு வாத்தி யார் கொடுத்திருந்தார். விடுதித் தேவைகளுக்கு ஒரு பட்டியலை விடுதி வாத்தியார் கொடுத்திருந்தார். பட்டியல்கள் ஒவ்வொன்றும் கொஞ்சம் நீளமாகவே இருந்தன.

வகுப்பைப் பொறுத்தவரை ஒரு டசின் கொப்பிகள், சித்திரக்கொப்பி, அட்லஸ், கொம்பாஸ்பெட்டி, கலர்பெட்டி முதலியன் மகாலிங்கத்தை மலைக்கவைத்தன. விடுதியைப் பொறுத்தவரை, தலையணை, பெட்சிட், துவாய், பிங்கான், கப் முதலியவை அடங்கிய பட்டியல் அவனை மேலும் மிரள வைத்தன,

இவற்றைச் சேகரித்துவருவதற்காக அந்தவார விடுமுறையில் சகலருக்கும் வீட்டுக்குப் போய்வர அனுமதி கிடைத்தது. எப்படியும் திங்கட்கிழமை அதிகாலை வகுபுக்கு ஆஜராகிவிடவேண்டும் என்பது அதிபரின் கட்டளை.

வீட்டுக்குச் செல்லும் சந்தோஷத்தை இந்தப்பட்டியல் கள் இரண்டும் விழுங்கிவிட வேறும் ஏக்கத்துடனேயே

மகாவிங்கம் வீட்டுக்குப் போக நேர்ந்தது. இரண்டு காற் தட்டை. சேட்டுகள் தைக்கவே அப்பா ஆடிப்போனார். சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் இல்லையென்றால் முக்கியமான புத தகங்கள் கூட வாங்கியிருக்க முடியாது. இந்தப்பட்டியல் களைக் கொண்டு போய்க்காட்டினால் என்ன ஆகுமோ?

இப்பவே சகமாணவர்கள் அவனது ஏழ்மையை, இய வாழ்மையை மறைமுகமாகப் பரிகசிக்கின்றனர். வார இறுதி யில் வெறுங்கையோடு போனால் நிலைமையைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாமல் இருக்கும். அதைவிடப் பாடசாலைக் குப் போகாமலே இருந்துவிடலாம்.

இத்தகைய எண்ணங்களினால் ஏற்பட்ட சங்கடத்தை மறைத்து முகத்தில் மலர்ச்சியை வருவித்துக்கொண்டு வீட்டில் நுழைந்த மகாவிங்கத்துக்கு அம்மாவின் நிலைமையைக் கண்டதும் என்னவோ போவிருந்தது.

“என்னம்மா, ஒரு மாதிரியா இரிக்கா? ஏதும் சுகமில் லையா? பின்னையள் எல்லாம் ஏன் இப்பிடி சோர்ந்துபோய்க் கிடக்குதுகள்?

முத்துப்பிள்ளையின் வேதனை விசும்பலாக வெளிக்கிளம் பியது. மட்டக்களப்பிலிருந்து திரும்பிய சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் சொன்ன கதையைத் தனக்குத் தெரிந்துமட்டில் மகாவிங்கத்துக்கு விளங்கப்படுத்தினால் அவள்.

மட்டக்களப்புக்குச் சென்ற சின்னத்தம்பி மாஸ்டர், நேரே பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று விசாரித்தார். பினை எடுப்பதாலே நீதிபதியின் ‘ஒடர்’ வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். வைரமுத்து இழைத்த குற்றம் அவ்வளவு பாரதூரமானதா?

ஆம்! கொலைமுயற்சி!

சேரமநாதன் என்ற மேசன் வேலைசெய்த இடத்திற்குச் சென்று அவனை மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்கிக் காயப் படுத்தியதுடன், கொலை செய்ய எத்தனித்தது. அதற்குச்

சான்றுக டொக்டரின் வைத்தியச்சான்றிதழ் கூட சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இட ஈஸ் ஏ கிரிமினல் கேஸ்!

அட கடவுளே! சோமன் மேசன் ஊரில் நல்லாத்தானே நடமாடித் திரியுறுன். இதெல்லாம் யார் செய்த ரிப் போர்ட்.

சோமனை வேலைக்கு அமர்த்திய முகம்மது காசிம் எல்லா ‘உண்மைகளை’யும் விபரமாக முறைப்பாடு செய்தி ருக்கிறார். அந்தப் போலீஸ்காரரின் முகத்தில் அரும்பிய ஏளனப்புன்னகை ‘மற்றவிபரங்களை’ மாஸ்டருக்கு உணர்த் திவிட்டது. சரிதான் இனி அவர்களோடு கதைத்துப் பிரயோசனமில்லை. வேறுவழிதான் பார்க்கவேண்டும்.

இனிப்பிளை எடுப்பதானால் யாராவது ஒரு புறக்டரைப் பிடிக்கவேண்டும் யாரைப்பிடிக்கலாம்?

அவரது சக ஆசிரியருடைய மகன் ஒருவன் மட்டக் களப்பில் புராக்டராக இருப்பது அவர் நினைவுக்கு வந்தது அவர் பெயர் விஜயராகவன்.

விஜயராகவனைத் தேடிப்பிடித்து அவர்மூலம் பினை எடுக்க முயன்ற போது, கிரிமினல் குற்றம் ஆகையால், குற்றவாளியை ரிமான்டில் வைக்கும்படி ஜட்ஜ் ‘ஓர்டர் போட்டிருப்பதாகவும், அடுத்த கோட்டுத் தேதிவரை வைரமுத்துவை சிறையில் ரிமான்ட் கைதியரக வைத்தி ருப்பதும் தெரியவந்தது. அடுத்த கோர்ட் தேதிக்கு இன் னும் ஒரு வாரம் இருந்தது. அதுவரை வைரமுத்துவுக்கு சிறைவாசம்தான்.

மேற்கொண்டு ஏதும் செய்ய முடியாமல், சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார்.

இந்த விபரங்களையெல்லாம் கேட்டபோது மகாலிங்கத் துக்கு மேலும் சூழப்பமேற்பட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் பாடசாலைத் தேவைகளைப்பற்றி யாரிடம் சோல்வது? பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகாமல் நிற்கவேண்டியதுதான்.

மகாவிங்கம் தன் சிற்றறிவுக்கு எட்டியவாறு முடிவு எடுத்துக்கொண்டான்.

வார விடுமுறையில் வீட்டில் தணக்கு ராஜோபசாரம் நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்து வந்தவனுக்கு, ஏமாற்றம். அதுமட்டுமல்ல ஒரு வாரமாகப் புதிய பாடசாலையில் பெற்ற புது அனுபவங்களையிட்டு வீட்டில் பிரமாதப்படுத்த வேண்டும் என்ற அவன் என்னத்திலும் மன்ன் விழுந்தது.

இப்போது பிள்ளைகளைப்பட்டினி போடாமல் காப்பாற நவேண்டும் என்ற தீவிரத்தில் தன்னைச் சாருக்கப் பிழியும் அம்மாவுக்கு உதவியாக அவன் தும்பு உருட்டியும், பிற வேலைகளைச் செய்தும் உதவவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

திங்கட்கிழமை பின்னேரம் வழக்கு விஷயமாக முத்துப் பிள்ளையிடம் பேசுவந்த சின்னத்தம்பி மாஸ்டர், மகாவிங்கம் அங்கே நிற்பதைக்கண்டு திகைத்தார்.

“என்ன மகாவிங்கம்? இன்றைக்குத் திங்கட்கிழமை ஏன் பள்ளிக்குப் போகவில்லை?

மகாவிங்கம் தத்தளித்தான். வாத்தியாரிடம் பொய் சொல்ல வாய்வரவில்லை.

‘சொல்லு மகாவிங்கம்... புதிய பள்ளிக்கூடத்தில் ஏதும் பிரச்சினையா?’

“அதில்ல ஜ்யா. அப்பா மறியல்வீட்டில் இருக்கக்கூள்ள நான் எப்படிப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து நிம்மதியாகப் படிக் கிறதென்டுதான்...”

“போடா மக்கு. படிப்பைக் கவனியாமல் நீ வீட்டில் நிற்கிறதால் அப்பாவை விடுதலை செய்திடுவாங்களா? அப்பா இதை அறிஞ்சா எவ்வளவு வேதனைப்பமடுவாரு?”

“உண்மைதான் ஜ்யா, மனம் கேக்குதில்ல”

“இஞ்சபார் மகாவிங்கம். அதெல்லாம் நாங்க பாத்துக் குவம். வாறகிழமை அவரைப்பிணையில் எடுத்துத்தாறதா புரோக்டர் சொல்லியிருக்கார் நீ இதைப்பத்தி ஒண்டும்

யோசிக்காம படிப்பைக் கவனி, உடனடியாகப் பள்ளிக்குப் போறவேலையைப் பாரு’

‘‘வந்து ஐயா...’’

‘‘சொல்லு மகாவிங்கம் என்ன விஷயம்?’’

‘‘பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போறதுக்குச் சில சாமான்கள் வாங்கவேணும். இப்ப அதுக்கு வசதியில்ல’’

‘‘என்ன சாமான்கள் வாங்கவேணும் சொல்லு’’

மகாவிங்கம் பேசாமல் பள்ளிக்கூடத்தில் கொடுத்த இரு லிஸ்டுகளையும் எடுத்துக் காட்டினான். லிஸ்டுகளை வாசித்துப் பார்த்துவிட்டு சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும் யோசிணையில் ஆழந்தார். அவர் எண்ணியது போல் ஐந்து பத்து ரூபாயில் முடிகிற விஷயம் இல்ல அது. குறைந்தது நூற்று ஐப்பது ரூபாவாவது வேண்டும். முத்துப்பிள்ளையிடம் விஷயத்தை விளக்கினார்.

அவளுக்கு இடி விழுந்தது போலாகிவிட்டது.

ஆலஹும் இந்தக் காரணத்தால் மகாவிங்கத்தின் படிப்புக் குழம்புவதை அவள் விரும்பவில்லை. உடனே தன் காதில் கிடந்த இருக்கம்மல்களையும் கழற்றி எடுத்தாள் ‘‘நூற்று’’ ஜம்பது ரூபா இருந்தாப் போதுமா ஐயா?

“ஓ! அது போதும்!”

கம்மல்களுடன் நாலைந்து வீடுகளுக்கு ஒடி கடைசியாக ஒருவீட்டில் மூன்றுசத வட்டிக்கு இருநூறு ரூபா கடன் வாங்கிக் கொண்டாள் முத்துப்பிள்ளை. அன்றுபின் ரேரமே வாத்தியாரிடம் பணத்தைக் கொடுத்து மகாவிங்கத்துக்கு வேண்டிய சாமான்களை வாங்கித்தந்தாள்.

மகாவிங்கம் புதிய பொருட்கள் கிடைத்த மகிழ்ச்சியை விட பாடசாலையில் சகமாணவர்களின் கேவியிலிருந்து தப்பிய மகிழ்ச்சியைப் பெரிதும் அனுபவித்தான். மறுநாட்காலை, புதிய பொருட்களுடன் தாஞ்சுகவே :பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றுவிட்டான்.

மீதி ஜம்பது ரூபாயில் முத்துப்பிள்ளை ஒரு வாரத்தை ஓட்டியாக வேண்டும். இரவு இரண்டு மணிவரை தும்பு உருட்டுவதும் கயிறு திரிப்பதும் நீடித்தது.

என்ன நல்ல தாய் நீ அம்மா, உன் பெற்ற பாசத்துக்கு என்லை ஏதம்மா? - சின்னத்தம்பி மாஸ்டரின் எண்ணத்தில் அவள் மலையாக உயர்ந்தாள்.

விஜயராகவனின் முயற்சியால் வைரமுத்து பினையில் வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டான். சின்னத்தம்பி மாஸ்டருக்காக பீஸ் எதுவும் வாங்காமலே அவர் இதைச் செய்தார். வைரமுத்துவின் தன்மாளை உணர்ச்சிக்கு இது ஒப்பவில்லை. ஏதாவது சிறுதொகையாவது பீஸாகக் கொடுக்கவேண்டும். எப்படிக் கொடுப்பது?

சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் ஒரு ஆலோசனை கூறினார். அதன்படி வைரமுத்து ஒரு பெரிய பாலமீனவாங்கி, பேப் பரினால் வடிவாகச் சுற்றிக்கட்டி அதைக் கொண்டு போய் விஜயராகவனுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துவிட்டு வந்தான். ஆனாலும் அவன் கலகலப்பு இப்போது நன்றாக்குறைந்துவிட்டது.

பினையில் வந்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? இனி வழக்குப் பேச வேண்டுமே. அதற்குப்பணம் வேண்டுமே. அடகு வைப்பதற்குரிய பொருள்கள் எல்லாம் வெளியே போனவை இன்னும் திரும்பி வரவில்லை. மாற்று வழி என்ன?

வைரமுத்துவின் கலகலப்புக் குறைந்து போனதற்கு இது மட்டும் காரணம் அல்ல.

நேற்றுவரை மட்டக்கம்பு தூக்கித்திரிந்த சோமன் பரம்பரை மேசனை தன்னை அவமானப்படுத்திவிட்டானே என்பதுதான் அவனுக்குப் பெரிய ஆதங்கமாக இருந்தது. தனக்குப் பக்கபலமாக மற்ற மூது ஹாஜியார் இருந்த போதும், அவருடைய மச்சினன் முகம்மது காசிம் செய்த வேலையை அவரால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.

தவறை உணர்ந்து ஆண்டவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்ட பின்னரும் ஆண்டவன் தண்டித்துவிட்டாரே. ஆம் மன்னிப்பு என்பது தண்டனை அல்ல இறைவன் கூட தவறு செய் தவர்களுக்கு தண்டனை கொடுக்கவே செய்கிறோர். தவறு களுக்குரிய தண்டனைகள் கிடைக்காவிட்டால் சமநிலை ஏற்படாது. வைரமுத்துவின் சுபாவத்துக்கு இத்தகைய சிந்தனை நேர்விரோதமானதுதான். நியாயமாகப் பார்த்தால், தன்னை இப்படி அவமானப்படுத்திய சோமன், காசிம் முதலியோ ரைப் பழி வாங்கும் குரோத உணர்ச்சி அவனிடம் மேலொங் கியிருக்கவேண்டும். வெறி கொண்டு ருத்ரத்தாண்டவம் ஆடியிருக்கவேண்டும். ஆனால்...?

இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டது எப்படி?

ஓரு வார சிறைவாசம் அவனை அரவிந்தர் ஆக்கியதா? அவன் சிந்தனை அந்தர் முகமாகி, ஆக்மெரிசோதனை நடந்ததா? கடந்தகாலங்களில் அவன் செய்த தவறுகள் அவனை வாய் பேசமுடியாத மௌனியாக்கியதா? தவறுகளுக்குரிய தண்டனைகளை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்வதே சிறந்த பிராயச்சித்தம் என்ற தெளிவு அவனுக்கு ஏற்பட்டதா? இந்த மாற்றத்துக்குக் காரணம் என்ன? ஒருவேளை இது தான் இறைவன் அவனுக்குக் காட்டிய நஸ்ல வறியோ?

ஓரு வாரம் ரிமாண்டிலிருந்து வந்தபின் வைரமுத்து வின் அலம்பல் குறைந்து விட்டது. உழைப்பு கூடிவிட்டது.

தன் வாழ்க்கையையும் தடாத்தி, வழக்கையும் நடத்துவதற்கு மேலதிக வருமானம் வேண்டும். அதற்குவேண்டியது உழைப்பு - கடும் உழைப்பு. மேசன் வேலை கிடைக்க வில்லையே என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்கமுடியாது. எந்த வேலையானாலும் செய்யவேண்டியதுதான். மேலதிக வருமானம், அதை எங்கே பெறுவது? எப்படிப் பெறுவது? இதுவே இப்போது வைரமுத்துவின் ஒயாத சிந்தனை இந்தத் திடீரா மௌனம் முத்துப்பிளைக்குக் கவலை தந்தது.

ஒரு நிமிஷமாவது இந்த மனுஷன் வாயை மூடிக் கொண்டு சும்மா இருக்கமாட்டாரா என்று கவலைப்பட்டது போக, முன்னெப்போல ஒரு தரமாவது கொம்பி அட்டகாசம் செய்யமாட்டாரா என்று இப்போது அவள் கவலைப்பட ஆரம்பித்தாள்.

“என்ன நீங்க, எப்ப பாத்தாலும் யோசிணையிலேயே இருக்கிறயள். வழக்கப்பத்தி நீங்க ஒன்றுமே கவலைப்பட வேணும், கடவுள் ஒருவர் எல்லாத்தையும் மேல இருந்து பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கார், நாம ஒன்றுக்கும் பயப்படுத் தேவையில்ல.

‘பாய்ந்து வீசுவதற்காக வலையைப் பொத்திக்கொண்டிருந்த வைரமுத்து வியப்புடன் முத்துப்பிள்ளையைப் பார்த்தான். மென்மையாக முறுவலித்தான். மீண்டும் தன் வேலையில் கவனம் செலுத்தினான்.

“என்ன நான் கேக்கிறன். பேசாம இருக்கிறியள்”

“முத்துப்புள்ளா, ஹாஜியார்ர வேல கொஞ்ச நாளைக்கு நிப்பாட்டி வெச்சிருக்கு. அவரு அவசர வேலையாக கொழும் பக்குப் போகவேணுமாம். ஒரு மாதம் செல்லுமாம் திரும்பி வாறதுக்கு. அவர் திரும்பி வரும் வரைக்கும் வேற வேலை கிடைச்சாச் செய்யலாம். ஆன காத்தான்குடிக்குள்ள இப்ப வேலை கிடைக்காது. வேலை திரும்பக் கிடைக்குமட்டும், பாஞ்சி வீசப்போறன். அதுதான் வலையைப் பொத்தி நெடி பண்ணுறங்”

முத்துப்பிள்ளை அவனை உற்சாகப்படுத்த எண்ணினாள்.

“நான் என்னவோ சொல்லுறங், நீங்க என்னவோ கதைக்கிறயள். போன கிழமை மகாலிங்கம் போடிங்கில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். புதுப்பள்ளிக்கூடத்தில் பெரிய படிப்புப்போல இருக்கு. எவ்வளவு புத்தகம் கொப்பி எல்லாம் வாங்கிக் குடுத்தனான் தெரியுமா?

‘எல்லாம் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் எனக்குச் சொன்னாரு. படிப்புல அவன் கெட்டிக்காரன். நம்மட ஒட்டை உடைசல்

அவனுக்குத் தெரியக் கூடாது. படிப்புக்காக அவள் கேட்கிறதையெல்லாம். கடன் பட்டாவது வாங்கிக் குடுக்கவேணும்.'

'நீங்க சொல்லமுதலே நான் அதைச் செய்துபோட்டன்.

'உன்ற முளிக்காது இரண்டையும் பார்த்த உடனே எனக்கு அது தெரிஞ்சி போச்சு' வைரமுத்துவின் கண்கள் கலங்கின.

'சேச்சே! இதுக்கு ஏன் கண் கலங்கிறயள்? காதில கிடந்தபடியா சமயத்தில உதவித்து. 'அடுத்த தேவை வாறதுக்கிடயில அது எப்படியோ திரும்பவும் காதில ஏறிரும்!'

'அப்பிடி ஏறவைக்கிறத்துக்குத் தான் நான் இப்ப பாடுபடுறன்'

'நல்லாப் பாடுபடுங்க. ஆன கொஞ்சம் பாட்டும் பாடுங்க. முகத்தை இப்பிடி உம்மெண்டு வெச்சிருக்க வேணும்'

பக்கெள்று சிரித்து விட்டான் வைரமுத்து. முத்துப்பிள்ளையும் சேர்ந்து சிரித்தான். இப்படி இருவரும் சேர்ந்து சிரித்து வெகுகாலம் ஆகிவிட்டது.

'சரி விஷயத்தை உடைச்சிச் சொல்லிப்போடுறனே.

முத்துப்பிள்ளை அவணை வியப்போடு பார்த்தாள்.

விஷயத்தை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று தெரியாமல் வைரமுத்து ஒரு கணம் தயங்கினான். பின்பு தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு அந்தச் சங்கதியைச் சொன்னான்.

'திருகோணமலை நேஷனில் வேலைக்கு ஆக்கள் எடுக்கிறார்களாம். நல்ல சம்பளம், உடுப்புகள், சாமரங்கள் எல்லாம் ஏராளமாகக் கொண்டு வரலாம்.

'ஆரு உங்களுக்கு இதெல்லாம் சொன்னது?'

'மறியல் ஊட்டுல இருக்கக்குள்ள இதுபோல எத் தனியோ புதினங்கள் எனக்குத் தெரிய வந்தது. நாம்

இஞ்ச கிணத்துத் தவணைகளாக இருக்கிறம். ஆன உழைக்கத் தெரிஞ்சவனுக்கு உலகம் எங்கேயோ இருக்குது... நீ ஒத்துக் கொண்டா, நாமனும் நாலு காக சம்பாரிச்சு மத்தவங்களைப் போல கௌரவமாகச் சிவிக்கலாம். நம்மட்டுள்ளையளையும் ஒழுங்காப் படிப்பிக்கலாம்'

'என்ட கடவுளே நான் இஞ்ச தனிய என்னப்பா செய்யிறது? கோடி கோடியாக் கொட்டினாலும், நமக்கு வேணும் அந்தப் புழைப்பு. கஞ்சி காச்சிக் குடிச்சாலும் ரெண்டுபேரும் ஒண்டா இருப்பம். நீங்க சொன்ன கதையைக் கேட்டு எனக்கு உடம்பெல்லாம் படபடக்குது பாத்தயளா?

'இது தான் பொம்பிளையளிட்ட ஒரு கெட்ட பழக்கம். உழைச்சுக் கொட்டவும் வேணும். ஒண்டாக இருக்கவும் வேணும்'

'நீங்க உழைச்சுக் கொட்டவேணும். ஒண்டா இருந்தாப் போதும். அட்டபடி ஒடி அகலப்பறந்தாலும் இறைவன் இட்டபடிதான் எல்லாம் நடக்கும்...'

வைரமுத்து மெளனமானென. 'அப்ப, நமக்கு நெடுக இந்தச் சிவியம் தான்' என்று அவன் வாய்க்குள் முனு முனுத்தது முத்துப்பிள்ளைக்குக் கேட்கவில்லை.

அன்று வைரமுத்துவின் வழக்குத் தவணை. அவனுக்கு ஒரே நடுக்கம். வைரமுத்து தெரியசாலியாக இருந்தாலும் பொவிஸ்டேஷன், நீதிமன்றம் என்றால் அவனுக்குக் குலை நடுக்கம். இவற்றின் நடைமுறைகள் எல்லாம் அவனுக்கு திதம்பர சக்கரம். அங்கே மூடு மந்திரமாக நடக்கும் விஷயங்களுக்குள் புகுந்து புறப்பட அவனுடைய 'ஒற்றை ரோட்டு' புத்திக்குச் சக்தியில்லை நல்லவர்களைப் பொறியில் மாட்டிவைக்கும் இடம் அது என்பது அவனுடைய பயங்காமான கற்பளை.

கோட்டைச் சுற்றிலும் சனங்கள் பெரும்பாலும் கிரா மத்துச் சனங்கள் - தொட்டம் தொட்டமாக நின்று கா

முச்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அடுத்த தவணை எப்போது என்ற தகவலை அறிவதற்காக மட்டுமே, அவர்கள் ஆறேறி அக்கரைப்பட்டு, கடன்பட்டுச் செலவழித்து, ஒரு நாள் பொழுதைப் போக்கி, அலுத்துக்களைத்து வீடு சேர்வது வழக்கம். சில போடிமார்கள் காணிவழக்குகளில் ஈடுபட்டு வருஷக்கணக்காக கோர்ட்டுக்கும், புறக்டர்மாரின் வீட்டுக் குமாக அலைந்து திரிவது அந்த நாட்களில் சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சி. தத்துமது ஊர்களில் போடியார் என்ற மகுடத் தோடு, எஜமானர்களாக அதிகாரம் செலுத்தும் போடிமார்கள், தயிர்ப்பானை, நெய்ப்போத்தல், முதலியவற்றை புரோக்டரின் வீட்டுக்குச் சுமந்து கொண்டு கொடுத்து விட்டு அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரர் போல் கைகட்டி வாய்ப்புதைத்து நின்று மறுமொழி சொல்வது நல்ல நகைச் சுவைக்காட்சி.

அப்படியான தொரு நகைச் சுவைக் காட்சி அன்று மட்டக்களப்பு மாவட்ட நீதி மன்றத்தின் புறக்டர் மாருக்குரிய மண்டபவாயிலில் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது ஆறடிக்கு மேல் நெடிதுயர்ந்த ஆஜானு பாகுவான வெரமுத்து ஐந்தரை அடிக்கும் குறைவான புரோக்டரின் முன் கூனிக் குறுகி நின்று ஏதோ பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் பக்கத்தில் பல்யமாக நின்றிருந்தார்.

கோர்ட்டைச் சுற்றிவர விசாலமாகக் கிளைபரப்பிப் பரந்து நின்ற வாகை மரநிழவின் கீழ் குந்தியிருந்தவர் கள் தமது வழக்குப் பிரச்சினையையும் மறந்து மேற்படி காட்சியை வெகுவாக ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கோர்ட் அலுவல்கள் புரியாத கிராமவாசிகளுக்கு அவ்வப்போது சில விடயங்களை முடித்துக் கொடுத்து ‘சம்தின்’ வாங்கிப் பிழைக்கும் தரகர்கள் பார்வையிலிருந்து இந்த இனிய காட்சி இலகுவில் தப்ப முடியுமா? சந்தனப் பொட்டு வைத்த தரகர் ஒருவர் இவர்கள் மேல் கண்ணி(ணி) வைத்து விட்டார். அவரது காந்தப் பார்வை அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்றது.

வைரமுத்துவின் பிரச்சினை சலபமாகத் தீர்ந்து விட்டது. அதாவது மற்றவர்களைப் போல் நான் முழுக்கக் கிடந்து காய வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் புரோக்டர் விஜயராகவன் அவர்களைப் போகச் சொல்லி விட்டார். “எப்படியும் இம்முறை வழக்கு விசாரணைக்கு எடுக்க மாட்டார்கள் தவணைதான் போடுவார்கள். அதை நான் பார்த்துக்கொள்ளுவேன். அடுத்த தவணைக்கான தேதியை நான் உங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்புவேன்” என்று அவர் அபயம் கொடுத்தார்.

அப்பாடா ஒரு வழியாகத் தப்பினேம் என்ற விடுதலை உணர்வுடன் அவர்கள் வெளியேறிய போது...

“என்ன மாஸ்டர் இந்தப் பக்கம்?”

சந்தைப் பொட்டுக்காரர் ஒருவர் மிகவும் வாத்ஸல்ய மாகச் சிரித்துக் கொண்டே அவர்களை நெருங்கி வந்தார்.

இருவரும் திகைத்து நின்றனர். இந்தப் பெரிய பட்ட ணத்தில் என்னை இனம் கண்டு கொண்ட இந்த மகானு பாவர் யாராயிருக்கும் என்ற சிந்தனையில் முழுகினார் சின்னத்தும்பி மாஸ்டர்.

“மாஸ்டருக்கு என்னைத் தெரியல்லப் போல, பரவா யில்ல எப்பவாம் வழக்குத்தவணை?”

“தவணைத் தேதியைப் புரோக்டர் பிறகு அறிவிக்கிற தாகச் சொல்லியிருக்கிறார்”

“நான் நினைச்சன் இந்தப் பெருக்கிலாசிமாரே இப்படித்தான். ஒரே விசாரணையில் முடிச்க வேண்டிய வழக்கு களையெல்லாம் தவணை தவணை என்டு நீட்டிக் கொண்டிருப்பினம். இவங்களுக்கு வருமானத்திலதான் கண், ஏழை கள் படுற கஷ்ட நஷ்டம் ஒரு பொருட்டில்லை”

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. புரோக்டர் விஜயராக வன் எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு மாஸ்டருடைய மகன். எங்களுக்கு அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டாரு.

“நான் நினைச்சன் நல்லா உங்களை மடக்கிப் போட்டாரு பெருக்கிலாசியார், என்னிட்டை ஒரு வார்த்தை

சொல்லுங்க இண்டைக்கே வழக்கைக் கூப்பிட வைக் கிறன்...”

“அதெப்பிடி உன்னால் முடியும்?”

“ஒரு பத்துருபாயை இப்பிடித் தள்ளுங்க முடிச்சிக் காட்டுறன்.”

“வேணும் தம்பி அதுக்கெல்லாம் என்னிட்டக் காசில்ல”

“இப்பிடிச் சொன்ன எப்பிடி? சரி ஒரு அஞ்சலுபா குடுங்கா...”

இவன் பணம் பறிக்கும் ஆசாமி என்பது மாஸ்டருக்கு விளங்கிவிட்டது. தப்பிக்க முடியாமல் தவித்தார். வைர முத்துவுக்குக் கண்ணைத் கட்டிக் காட்டில் விட்டது போலி ருந்தது. பட்டணத்து ஆசாமி என்பதால் மிகவும் நிதா னித்தான். சந்தனப்பொட்டு மிகவும் நெருங்கிவந்தார்.

“வாங்க மு குடிப்பம். தேத்தண்ணி குடிச்சாத்தான் மூலை சுறு சுறுப்பாக வேலை செய்யும்”

வேறு வழியின்றி அவணைத் தொடர நினைத்தபோது -

“பொன்னம்பலம்! போதும் உன்லகவரிசை. இவங்க என்ற ஆட்கள் மரியாதையாகப் போயிரு”

திரும்பிப் பார்த்தால் வாட்டசாட்டமான ஒரு இளை னுன் கம்பீரமாக நின்றிருந்தான். பொன்னம்பலம் மெல்ல நழுவினார்.

பட்டணத்து ‘ஹோட்டலில்’ மு குடிப்பது என்பது வைரமுத்துவுக்கு விநோத அனுபவம். தள்ளுடன் கூலிப் பொடியனாக வேலை செய்த குமாரவேல் இவ்வளவு வசதி யுள்ளவனுக மாறியிருப்பது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் அதே சமயம் வியப்பாகவும் இருந்தது. கையில் மோதிரத்துடன் றிஸ்ட்வாக்கூட டால் அடித்தது. குமாரவேல் மிகவும் செழிப்பாகக் காட்சி அளித்தான்.

“மேசிலார் இளமையில் பழக்கின பழக்கம் இப்ப என்னை ஒரு நல்ல நிலமையில் வச்சிரிக்கு. கடவுளுக்கு ரெண்டா வதாக மேசிலார்தான் எங்களுக்குக் குரு”

சின்னத்தம்பி மாஸ்டருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது தன்னுடைய மாணவர்கள் கூட தனக்கு இவ்வளவு மதிப் புக் கொடுத்ததில்லை. ஆனால் அடித்து நொறுக்கி வேலை பழக்கிய வைரமுத்துவுக்கு இவ்வளவு குருபக்தியுள்ள ஒரு சிங்யனு?

“வணிஸ் சாப்பிடுங்க மேசிலார். வாழைப்பழம் எடுங்க நீங்க எடுக்காட்டி எனக்கு மனக்குறையாகத்தான் இருக்கும் மாஸ்டர் நீங்களும் எடுங்க...”

வைரமுத்து உள்ளர மகிழ்ந்துபோனான். ஆனால் வார்த்தைகள் எதுவும் வெளிவரவில்லை. மன நிறைவோடு சாப்பிட்டான். தேநீர் குடித்தான். மாஸ்டரும் இச்சிறிய விருத் தில் பங்கு கொண்டது. அவனுக்கு மேலும் மனநிறைவை அளித்தது. மானசீகமாக அவன் இறைவனை வழுத்தினான்.

ஹோட்டலில் இருந்து வெளியே வந்ததும், வைரமுத்துவின் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்த அந்தப்புதிருக்கு விடைகிடைத்தது. குமாரவேல் சென்றவருடம் தன்னுடைய மைத்துனனின் அழைப்பின்பேரில் திருகோணமலை சென்றிருந்தான். அங்கு வெள்ளைக்காரர்களின் மிலிட்டரி வேலைகள் தொடர்வதால் நிறைய வேலைவாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. நல்ல சம்பளம் கிடைக்கிறது. நல்ல வாழ்க்கை வசதிகள் உள்ளன.

குமாரவேல் இப்போது ஒரு வேலைத்தலத்தில் ஒவசியராக வேலைபார்க்கிறான். ஆரைப்பற்றையில் இருக்கும் போது பெற்ற கூவியைப்போல் பத்துமடங்கு கூவியை அவன் இப்போது பெறுகிறான். இவைதவிர வேறு வரும் படிகளும் உண்டு. வேறு சலுகைகளும் உண்டு. வைரமுத்துவைப்போல் ஒரு மேசன் திருகோணமலைக்கு வந்தால் குமாரவேலைப்போல் பத்துமடங்கு உழைக்கலாம்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் வைரமுத்து, மீண்டும் தனது திருகோணமலைக்கனவுகளில் மூழ்கிவிட்டான். ஆனால் முத்துப்பிள்ளை அதற்குத் தடையாக இருந்தான்.

7. திருமலை வெற்றி

(முத்துப்பிள்ளை என்னதான்
தடுத்தாலும் வைரமுத்து திரு
கோணமலைக்கு போயே ஆக
வேண்டும் என்பது விரைவிலேயே
நிருபணமாகியது.

குமாரவேல் ஒரு நாள்
வைரமுத்துவின் வீட்டுக்கு
வந்தான். வரும்போது நிறைய
அன்பளிப்புப் பொருட்களைக்
கொண்டு வந்து போட்டான்.
அவற்றைத் திருகோணமலை
உழைப்போடு நெல்லாக இணைத்
துப் பேசினான். இறுதியில்.....

'மேசிலார் குடுக்கிற தெய்
வம் கூரையைப் பொத்துக்
கொண்டு குடுக்கும் என்றது
உங்கட விஷயத்தில் சரியாப்
போச்சி' என்றான்.

'நீ என்ன சொல்லு குமார
வேல்?'

'மச்சினனுக்குக் கடிதம்
எழுதக்குள்ள உங்களைப்பத்தி
யும் ரெண்டுவரி எழுதி உட்டன்.
மறு கிழமையே [மச்சி

னணிட்ட இருந்து கடிதம் வந்திருக்கு. உங்களைச் செயோடு கூட்டி வரட்டாம். சீனக்குடாவில் உங்களுக்கு வேலையும் போட்டாச்சாம். அட்வாண்ஸாக ஐம்பது ரூபாவுக்கு மனி ஒடரும் அனுப்பியிருக்கார்...’

வைரமுத்துவும் முத்துப்பிள்ளையும் திரு திரு வென்று விழித்தனர்.

‘நான் என்ட கனவிலையும் நினைக்கல்ல உங்களுக்கு இப்படி ஒரு அதிகஷ்டம் ஊட்டுக் கதவில் வந்து தட்டும் எண்டு. நான் கூட அந்த நாளில் வேலையில் சேர்றறத்துக்கு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டனன் தெரியுமா? உங்கட விஷயம் மிச்சம் லேசாக முடிஞ்சி போச்சு.....’

‘....’

‘என்ன அக்கா, நான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் வாயத்துறந்து ஒண்டுமே சொல்லாம் இருக்கிறீங்க?’

‘அதில் பார் குமாரவேல். இப்ப எனக்கு உடனடியாகத் திருகோணமலைக்கு வரமுடியாமக் கிடக்கு. வீட்டில் யும் கொஞ்சம் பிரச்சினே.....’

‘சேச்சே! என்ன மேசிலார் இது? மட்டக்களப்பில் உங்களைச் சந்திச்ச அண்டைக்கே உங்களுக்கும் ஒரு வேலை பார்க்க வேணுமென்று எண்ணித்தன். அதனால் நான் திருகோணமலைக்குப் போகும் வரை காத்திருக்காம உடனே மச்சினலுக்குக் கடிதம் போட்டனன். அவனும் ஒடி ஆடி வெள்ளக்காரத்துரையைப் பிடிச்சி இந்த வேலையை எடுத்திருக்கான்... அக்கா நீங்களாவது மேசிலாருக்குச் சொல்லுங்கோவன்...’

முத்துப்பிள்ளையின் சங்கடம் குமாரவேலுக்குப் புரிய வைக்க முடியாதது.

“மேசிலார் திருக்கிணுமலையில் வேலை செய்யிறதுக்கு நீ முந்தி நான் முந்தி எண்டு ஒவ்வொருவனும் ஆலாப்

பறக்கிறானுகள். இன்னெலூரு ஆளை இந்த வேலைக்குப் பிடிக் கிறது எனக்கொண்டும் கஸ்டம் இல்ல. ஆனால் அந்த இடத் தில வந்து உங்கட வேலையைக் காட்ட வேண்டும். அதுதான் என்ட ஆசை...”

இன்னும் கொஞ்ச நேரப் பேச்சுக்குப் பிறகு முத்துப் பிள்ளையே அவர் திருகோணமலைக்குப் போவதைச் சிபார்சு செய்யும் நிலை வந்து விட்டது.

வைரமுத்து சினக்குடா விமானநிலைய வேலைத்தலம் ஒன்றில் மேசனைக்ஸ் சேர்ந்து விட்டான். குமாரவேலின் மச்சினன் வீரசிங்கம் வீட்டில் தங்குவதற்கும் சாப்பாட்டுக்கும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டான். பின்னேரங்களில் வைரமுத்து, குமாரவேல், வீரசிங்கம் குழுவினர் ஒன்று சேர்ந்து ‘கலாம்புலாம்’ என்று பேசிக் கொள்வதற்கு வீரசிங்கத்தின் வீடு வசதியாக அமைந்து விட்டது.

“எப்பிடி மேசிலார் நம்மட நாடகம்? முத்துப்பிள்ளை அக்காவை நல்லா மடக்கிப்போட்டம்?”

“இந்த மாதிரி ஒரு நாடகம் நடிக்காட்டி மனிசைய வேலை சம்மதிக்கவைச்சிருக்க முடியாது. நீ இப்பிடி நடிப்பா என்டு நான் நினைக்கவே இல்ல”

“இதென்ன மேசிலார் நடிப்பு. சித்திர வருஷத்துக்கொண்டேட்டில் நீங்த பழுஞாக வந்து அசிக்! வந்தசனம் அசிக்! வந்தசனம் சங்கீதக்காரர்க் கோள்யா” என்று பாடி நடிக்குப் போது நாங்க விழுந்து விழுந்து சிரிப்போமே. உண்மையில் அது சிங்காமா இல்லாட்டி உங்கட சொந்தமா?

“அது நம்மட சரக்குத்தான்”

“என்டாலும் உங்கட சூத்துப் பாட்டுக்களை அடிக்க ஏலாது மேசிலார். வாளாபீமன் நாடகத்தில் என்னமா விருத்தம் இழுப்பீங்க. ஆத்தங்கரையில் நின்டா இரவில உங்கட குரல் காத்து வாக்கில் கேக்கும். எல்லாரும் மேசிலார்ர வரவு என்டு பேசிக் கொள்ளுவாங்க”

“அதெல்லாம் ஒருகாலம் குமாரவேல் இப்ப வயித்துப் பாட்டைப் பாடுறதே பெரிய பாடாயிருக்குதே”

“மெய்தான் லீட்டுக்குக் கடிதம் எழுதிட்டங்களா மேசிலார்?”

“ஓ! அதெல்லாம் நேத்தே அனுப்பிப் போட்டன்”

பியோன் சினித்தம்பி முத்துப்பிள்ளையிடம் கடிதத்தைக் கொடுக்கும் போது, “திருகோணமலையில் இருந்து வந்தி ருக்கு. வைரமுத்துத்தான் போட்டிருக்கார்” என்று சொல்லிக் கொடுத்தான்.

முத்துப்பிள்ளைக்கு வயிற்றில் பால். கடிதத்துடன் அவசரமாகச் சினித்தம்பி மாஸ்டர் லீட்டுக்கு ஓடினால். வைரமுத்துவின் கடிதத்தைக் கண்டதில் மாஸ்டருக்கும் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி. அசத்தின் அழகு முகத்தில் தெரிந்தது. ஆவலோடு கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தார்.

“அன்புள்ள மனைவி மக்கள் அறிவது”.

இப்பவும் நான் இவ்விடம் நல்ல சுகம். அது போல அங்கே நீங்களும் சுகமாயிருக்க எல்லாம் வல்ல கோணேசப் பெருமானை வேண்டுகிறேன். நிற்க,

இவ்விடம் உள்ள புதினங்களையெல்லாம் எழுதுவதர் னால் முடியாது. வண்டன் சிமையைப் போலத்தான் எந்நேர மும் ஏரோப்பிளேனும், பொறியும், ஜீப்பும் துறைமுகத் தில் பென்னாம் பெரிய ராட்சத்தைக் கப்பல்கள், எந்த நேரமும் சனக் கூட்டம். இங்கே நான் குமாரவேலனின் மச்சினன் வீரசிங்கம் லீட்டில் தங்கியிருந்து வேலைக்குப் போகிறேன். எல்லாம் வசதியாக இருக்கிறது. மேலதிகாரிகள் எல்லாம் வெள்ளைக்காரர்கள். தாட் பூட் எண்டு இங்கிலீஷ் ப்பசு வார்கள். ஒருமாதிரிக் கண்டப்பட்டு விளங்கிக்கொள்வேன். இத்துடன் 50/- ரூபரவுக்கு மணி ஓடர் அனுப்பியுள்ளேன். சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் மூலம் தபாற் கந்தோரில் மாற்றி எடுக்கவும், பிள்ளைகளைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

மகாவிங்கம் விடு முறையில் வந்தால் அவனுக்கு விபரம் சொல்லவும். அவனுக்கு வேண்டிய பொருட்களை சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் மூலம் வாங்கிக் கொடுக்கவும். ஐபாவுக்குச் சுகம் சொல்லவும், இப்போது வீவு எடுப்பது கண்டம், வீவு கிடைக்கும் போது ஊருக்கு வருவேன். அடுத்த மாதச் சம்பளம் எடுத்ததும் பிளளைகளுக்கு உடுப்பு வாங்கி அனுப்புவேன். நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேணும். இங்கே கொஞ்ச நாளைக்கு வேலை செய்தால் நம்மட கடனையெல்லாம் அடைக்கலாம், மிச்சுமும் பிடிக்கலாம். அதிகம் எனுத வில்லை. இத்துடன் முடிக்கிறேன்.

இப்படிக்கு வ. வைரமுத்து

அன்று முத்துப்பிள்ளை வீட்டில் பெரிய கொண்டாட்டம். வைரமுத்து மணிஓட்டரில் காசு அனுப்பியதும். அதைச் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் காத்தாங்குடி தபாற் கந்தே காங்குப் போய் மாற்றி வந்ததும் பலமுறை மறு ஒவிபரப்புச் செய்தாகி விட்டது. வீட்டில் ஒரே கலகலப்பு. பக்கத்து வீட்டவர்களுக்கு ஒரே பரபரப்பு.

அந்த விடுமுறையின்போது மகாவிங்கம் வீட்டுக்கு வந்தபோது, வைரமுத்து அனுப்பிய பார்சலும் வந்து சேர்ந்தது. அதில் இருந்த ரெடிமேட் உடுப்புகள் அவனுக்குச் சொல்லித் தைத்தாற்போல் பொருந்தின. அவனுக்குச் சொல்ல முடியாத உற்சாகம். ஊர்ப் பிளளைகள் மத்தியில் இப்போது கொஞ்சம் தலை நிமிர்ந்து நடந்தான்.

அடிக்கடி கடிதம் வருவதும் அவ்வப்போது பார்சல்கள் வருவதும் இப்போது சகஜமாகி விட்டது. கடிதங்களைத் தாய்க்கு வாசித்துக்காட்டுவதும் அவற்றுக்குரிய பதில்களைத் தாய் சொல்லச் சொல்ல, எழுதியனுப்பவதும் மகாவிங்கத்தின் பொறுப்பாகி விட்டது. அதுவும் அவர்களுக்கு ஒரு பெருமிதம். கடவுள் கண் திறந்து விட்டார் என்ற மகிழ்ச்சியில் கணவன் கண்காணுத தேசத்தில் சீவிக்கும் கவலையைக்கூட முத்துப்பிள்ளை ஓரளவு மறந்து விட்டாள்.

புதிதாகக் கட்ட வேண்டிய ஸ்டோர் ஒன்றின் அத்தி வாரம் பூர்த்தி செய்யப்பட்டு டி. பி. சி. மட்டம் போடப் பட்டிருந்தது. பக்கத்து வேலைத்தலம் ஒன்றில் வைரமுத்து அதேபோல் இன்னொரு ஸ்டோர் கட்டுவதற்கான அத்தி வார வேலையில் சம்பந்தப் பட்டிருந்தான். மேசன்மார், கூலியான் எல்லோருக்கும் ஒரே மெஸ்வில்தான் மத்தியானச் சாப்பாடு.

சாப்பாட்டுக்கான இடை வேளையில் தற்செயலங்க பக்கத்து வேலைத்தலத்துக்குச் சென்ற வைரமுத்து பூர்த்தி யாக்கப்பட்ட அத்திவாரத்தைப் பார்த்து உதட்டைப் பிதுக்கினான். “இதென்ன அத்திவாரம்டாப்பா? இதில் மூலை யோட்டமும் இருக்கு, மட்டமும் பிழை” என்று மெதுவாகச் சொன்னான். அவன் அருகிலேயே ஒவர்சியர் நின்றதை அவன் கவனிக்கவில்லை. ‘யார்ரா அது புது ஒவர்சியர்? நாயிர வேலையக் கழுதை பார்க்குது உன்றை வேலையை நீ பார்த்திட்டுப் போயிர வேணும்’ என்று அதட்டலாகக் கூறினார் ஒவர்சியர்.

வைரமுத்துவுக்குச் சுருக்கென்றது. வேலையில் பிழை இருந்தால் கூட அதைச் சொல்லப்படாதா?

‘அதெல்லாம் நான் பார்த்துச் செக் பண்ணி ‘பேமெண்டும் ‘அப்ரூவ்’ பண்ணியாச்சு. அதில் பிழை பிடிக்கிற தெண்டா ரீ. ஏ தாரன் பிடிக்க வேணும். உனக்கு என்ன தகுதி இருக்கு என்ட வேலையில் பிழை பிடிக்க. எங்கேயோ கிராமப் புறத்தில் மட்டையடிச்சுப் போட்டு வந்திருக்கா. நான் மூன்றுவருஷம் கொழும்பில் படிச்சி செட்டிபிக்கட்டோட வந்திருக்கன.....’

‘ஒவசியர் ஜயர், என்னத்துக்கு வீண்கதை? நான் சொன்னது சரி. வேணுமெண்டா நிருபிச்சுக் காட்டுறன்.

‘ஏய் பேசாமல் போடா கத்துக்குட்டிப்பயலே...’

வைரமுத்து முன்னைப்போல இப்போது சண்டைக்காரன் இல்லை. ஆனாலும் ‘கத்துக்குட்டிப் பயல்’ என்ற வார்த்தை

அவனைக் காயப்படுத்திவிட்டது. சாது மிரண்டால் என்ன நடக்கும்? வார்த்தைகள் தடித்து அவ்விடத்தில் பெரிய களேபரமாகி விட்டது. தூரத்தில் நின்ற குமாரவேல் அந்தக் கும்பலுக்குள் புகுந்து வைரமுத்துவின் கையைப் பிடித்து இழுக்குத் தொட்டு கொண்டு வந்தான்.

ஆனால் என்ன தூரத்திர்ஷ்டம். அந்தநேரம் பார்த்து ரீ. ஏ. மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான். அவன் ஒரு வெள்ளைக்காரன்- மிஸ்டர் ஆன்டர்சன். குமாரவேல் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான். ஆன்டர்ஸன் பொல்லா தவன். மிலிற்றரி ஓபீஸர். வைரமுத்துவின் வேலை பறிபோ வதை இனி யாராலும் தடுக்கமுடியாது!

அந்தக் குட்டிச் சண்டையின் காரணத்தை யாரோ அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் ஆன்டர்ஸனுக்கு விளக்கினார்கள். அடுத்த நிமிஷம் வைரமுத்து ஆன்டர்ஸன் முன் நிறுத்தப் பட்டான். நீதியின் பக்கம் நிற்கும்போது வைரமுத்துவுக்கு என்றுமே தயக்கம் ஏற்பட்டதில்லை. தன்னுடைய கருத்தைத் தளப்பமில்லாமல் எடுத்துச் சொன்னான்.

ஆன்டர்ஸன் வைரமுத்துவைக் குறித்த அத்திவாரத்துக்கு அழைத்துச் சொன்றான். “ஷோ மீ த மிஸ்டேக்?”

வைரமுத்து ஒரு மட்டக்கம்பை எடுத்து டி. பி. சி மட்டத்தின் மேல் வைத்தான். அதன்மேல் ஒரு நீர்மட்டத்தை வைத்தான். மட்டம் தலைகிழாக்க கிடந்தது. இரண்டு அங்குலத்துக்கு மேல் வித்தியாசம் இருந்தது.

பின்பு அங்கு அத்திவாரத்தில் கட்டியிருந்த கயிற்றைக் கூனியோடு பிடுங்கினான். குமாரவேலின் உதவியுடன் அத்திவாரக் கட்டின் உள்புறம் ‘சோனை’ முறையில் பிடித்துக் காட்டினான். அரை அடிக்கு மேல் மூலை ஓடியிருந்தது.

ஆன்டர்ஸன் ஓவர்சியரைப் பார்த்தான். அவர் முகத்திலும் மூலையோட்டம்! ஆன்டர்ஸன் வைரமுத்துவின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான். ஆனால் எவ்வித அளவும்

செய்யாமல் வெறுங்கண்ணால் பார்த்த மாத்திரத்தே வைரமுத்து இந்தத் தவறை எப்படிக் கண்டு பிடித்தான்? அவனுக்கு அதை விளங்கப்படுத்தத் தெரியவில்லை. முப்பது வருஷத்துக்கு மேல் மேசன் வேலை செய்த காரணத்தால் கண்களுக்கு அந்தப் பழக்கம் வந்து விட்டது என்பதை ஒருவாறு எடுத்துக் கூறினான். மொழி பெயர்ப்பாளர் அதைக் கண்டப்பட்டு ஆன்டர்ஸனுக்குப் புரிய வைத்தார்.

‘குட! குட வேஷா! கீப் இட் அப்’ என்று உற்சாகமாகக் கூறிய ஆன்டர்ஸன் தன்னிடமிருந்த விலையுயர்ந்த சிகரட் பாக்கட் ஓன்றைத் தூக்கி அவனிடம் எறிய, வைரமுத்து அதை ஸ்டெலாக்கி ‘காச்’ பிடித்தான். ‘பைன்’ என்று மேலும் உற்சாகமடைந்த ஆன்டர்ஸன் வைரமுத்துவைத் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

சினக்குடா

7. 4. 46

அன்புள்ள மனைவி, மக்கள் அறிவது.

நான் இவ்விடம் நல்ல சுகம். அதுபோல அவ்விடம் நீங்களும் நல்ல சுகமாயிருக்க எல்லாம் வல்ல கோணேசப் பெருமானை வேண்டுகிறேன். நிற்க. கடவுள் கிருபையால் எனது வேலையில் ஒரு புறமோசன் கிடைத்துள்ளது. எனது வேலையைப் பார்த்து மெச்சிய வெள்ளைக்காரத் துரை உடனே என்னை ஒரு ஓவர்சியராகப் போட்டிருக்கிறார். முன்பு மேசனாக வேலை செய்த நான் இப்போது இரண்டு மூன்று வேலைத் தலத்தை மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும். எனக்கு சைக்கிள் ஒன்றும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். என்னுடைய கிநேகிதர்களுக்கெல்லாம் சந்தோஷம். முக்கியமாக குமார வேல் இதில் நல்ல உற்சாகம்.

இன்னும் ஒரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் எனக்கு எதிராக வழக்குப் போட்டுத் தோத்துப் போன சோமன் மேசனும் இங்கே வேலைக்கு வந்திருக்கிறான்.

அவர் இப்போது எனக்குக் கிழேதான் வேலை செய்ய வேணும். அவருடைய வேலைத் தலத்துக்கும் நான் தான் ஒவர்சியர். இதைவிட முக்கியமான இன்னொரு விஷயமும் இருக்கிறது. அதாவது, எனக்கு எதிராக வழக்குப் போடு வதற்கு ஏற்பாடு செய்த காசிம் காக்கா இங்கே இரும்புக் கடை போட்டிருக்கிறார். அவருடைய சாமான்களை ஏற்றுக் கொள்வதென்றாலும், செய்த வேலையை பாஸ் செய்வதென்றாலும் இந்த ஜயாவுடைய தயவு வேணும். வேறு வழியில் ஸாமல் என்னிட்ட வந்து 'மேசிலார் மேசிலார்' என்று கெஞ்சவார். கடவுள் எப்பிடியெல்லாம் விளையாட்டுக் காட்டுகிறார் பாத்தீர்களா? நாம் நீதிக்கு மாரு நடக்காத படியால் நமக்கு ஒரு தீமையும் இல்லை. நம்மடத்தைக்குக் காலுக்கு ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லாமல் கடவுள் காப்பாத் துவார்.

அங்கே உங்கட பாடு எப்படி, மகாவிங்கம் கவனமாகப் படிக்கிறானு? மற்றப்பிள்ளைகள் ஒழுங்காகப் பள்ளிக்குப் போகிறார்களா? இப்போது வேலை பொறுப்பாயிருக்கிற படியால், நான் அறிவித்தபடி லீவு எடுக்க முடியவில்லை. சித்திரை வருஷத்துக்கு வருவதற்கு முயற்சிக்கிறேன். எவ்வாம் அவன் செயல். இத்துடன் நூறு ரூபாவிற்கு மணி ஒடர் அனுப்பியுள்ளேன். வழக்கம் போல முக்கியமான செலவுகளைக் கவனிக்கவும். அதிகம் எழுதவில்லை. இத்துடன் முடிக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

வ. வைரமுத்து

வைரமுத்துவுக்கு வேலைத்தலத்தில் இப்போது நல்ல மதிப்பு. வெள்ளைக்காரன் மெச்சிய வேலைக்காரன் அல்லவா? தவிரவும் அவனுடைய கம்பீரமான தோற்றமும் கொம்பு மீசையும் பார்ப்பவர்கள் மதிப்புக் கொடுக்கும்படி செய்து விடும். ஆன்டர்ஸன் துரைக்கு அவன் வேல் ஒரு தனிப் பிரியம். அவனுடைய நேரமையும் சொல்ல வேண்டியதைத் துணிச் சலாகச் சொல்லும் நேரான போக்கும் அவருக்கு மிகவும்

பிடித்திருந்தன. ஜஸ் வைத்தும் குழைந்தும் கூழைக் கும்பிடு போட்டும் வெள்ளைக்காரர்களுடைய தயவுச் சம்பாதிக்க முயற்சிப்பவர்கள் மத்தியில் வைரமுத்து வைரமாகத் தெரிந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லையே.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை கோணேசர் கோயிலுக்குப் போய் தேங்காய் உடைக்க வேண்டு மென்று திட்டமிட்டிருந்த வைரமுத்து பின்னேரம் ஆன்டர்ஸன் துரை வந்ததும் அவரிடம் சொல்லி அனுமதி பெறவேண்டும் என்று காத்திருந்தான். அன்றைக் கென்று அவர் வருவது தாமதமாகி விட்டது. பின்னேரம் 4 மணி வரை காத்திருந்தான் வைரமுத்து; அவர் வரவில்லை. இன்னும் ஒருமணி நேரம் தான் பாக்கியிருக்கிறது. இனி அவர் வரப்போவதில்லை என்ற தெரியத்தில் வேலைத்தலத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டான்.

வீட்டுக்குச் சென்று குளித்து, வேட்டி கட்டிப் புறப்பட்டு பிரடரிக்கோட்டை வாயிலுடாக நுழையும்போது 5 மணி ஆகிவிட்டது. எப்படியும் 6 மணிக்குள் திரும்பி விடலாம். கோணேசர் கோயிலுக்குச் செல்லும் பாதையில் மான் கூட்டம் கிளை கிளையாக உலவியகாட்சி வைரமுத்துவின் இதயத்தின் மென்மையான பகுதிகளை விகசிக்கச் செய்தது. மேலே போகப் போக வெள்ளைக்காரர் யுத்த காலத்தில் உபயோகித்த யந்திர சாதனங்களும் ஸ்டோராகப் பாவித்த பிரம்மாண்டமான தகரக் கொட்டகைகளும் காட்சியளித்தன. என்ன முரண்பாடு! வைரமுத்து ஒரு முறை சிவிர்த்துக் கொண்டான். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு இந்த இடங்கள் எல்லாம் எவ்வளவு பயங்கரச் சம்பவங்களுக்குக் களமாக இருந்திருக்கும்? பொது மக்கள் காலடி வைப்பதற்கே, எவ்வளவு அஞ்சியிருப்பார்கள். இவ்வளவுக்குப் பிறகும் இந்த மான் கூட்டங்கள், பாபநாசம், களை எல்லாம் தப்பிப் பிழைத்திருப்பது நிச்சயம் இறைவன் செயல் தான். கோணேசப் பெருமானின் மகிழ்வதான்.

இராவணன் வெட்டுக்குச் சமீபமாக உள்ள ஒரு பெட்டிக் கடையில், தேங்காய் கற்பூரம் வாங்கிய வைரமுத்து,

சால்வையை எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டான். மிகவும் பயபக்தியாகக் கோயிலுக்குள் சென்று பிரார்த்தனை செய்தான். பூசை நேரத்தின் போது ஊரில் உள்ள மனைவியக்களுக்கு அர்ச்சனை செய்தான். காதில் பூவும் கையில் விடுதிக் கட்டுமாக வெளியே வந்தபோது அவன் மனதில் இனம் புரியாத மகிழ்ச்சி. சொல்லமுடியாத அமைதி. மான சீகமாக வீட்டுக்கே சென்றுவிட்டான்.

காத்தாங்குடி கலாட்டா எதிர் பாராத விதமாக வழக்கில் கொண்டுபோய் இறக்கிய போது பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் எல்லாம் கடைக்குட்டி குலமணியின்மேல் பழி யைப் போட்டார்கள். 'அஞ்சாங்காரல் பெண்பிறந்தால் அரசனும் ஆண்டியாவான்' என்று பழமொழி கூறுனர்கள். பாவம், கொள்ளின இன்பத்தை அள்ளிக் கொட்டிய அந்தப் பிஞ்சக் குழந்தைமேல் வெறும் பாட்டித்தனமாக யாரோ அடுக்கு மொழிக்காகச் சொன்ன பழமொழியை ஏற்றி வைத்தார்கள்.

குலமணி இப்போது வீட்டில் என்ன செய்வாள்? முத்துப்பிள்ளையின் முதுகில் அம்மானை ஆடிக்கொண்டிருக்கலாம். "அள்ளி அணைத்திடவே என்றுள் ஆடிவரும் தேனே..." அள்ளி அணைக்கும் ஆசை அவனுள் பொங்கியது. என்ன தோன்றியதோ, எதிரில் இருந்த பெட்டிக் கடைக்குள் நுழைந்து ஒரு சிறிய எனுமல் கப்வாங்கிக் கொண்டான். அடுத்த பார்சல் அனுப்பும் போது இதைக் குலமணிக் கெள்று விசேஷமாக அனுப்பி வைக்க வேண்டும்.

பிரடரிக் கோட்டை வாசலூடாக வெளியேறி, பாறை களில் அலை மோதும் கடற் கரையிலே கணப்பொழுது மனதை அலைய விட்டான். ரோட்டை விட்டிறங்கி கடற் கரை ஒரமாகக் காலாற நடந்து வந்தான் நீண்டு பரந்த கடற்கரை மணவில் தம்பதிகளும், தட்பதிகளாகப் போகிற வர்களும், தாம்பத்தியம் வேண்டாம் என்ற நிலைக்குவந்தவர் களும் சமத்துவம் பெற்றிருந்தார்கள். சமரசம் உலாவும் இடங்களில் இதுவும் ஒன்று போலும். சிறிது நேரம் அங்கே

அமர்ந்து அந்தச் சமத்துவத்தில் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்று அவன் மனம் ஆசைப்பட்டது. ஆனால் ஆறு மணிக்கு முதல் வீட்டுக்குப்போய் விட வேண்டும் என்ற என்னை ஆசைக்குத் தடை போட்டது. பிரதான விதியை நோக்கி நடந்தான்.

“‘மேசிலார், மேசிலார்’ என்ற குரல் அவனின் தடுத்து நிறுத்தியது. திரும்பிப் பார்த்தான். குமாரவேல் பதட்ட மடைந்து காணப்பட்டான்.

“என்ன குமாரவேல்? என்ன விஷயம்?”

“உங்கட வேலைத்தலத்துக்கு ஆன்டர்ஸன் துரை போன வராம். நீங்க “சைற்றில இல்லை யென்டு கோவிச்சிக் கொண்டு போரூராம். அவன் கொஞ்சம் கடுமையான ஆள், வாங்க, இப்பவே, நாம் ஆன்டர்சன் துரையைச் சந்திக்க வேணும்”

வைரமுத்து கையிலிருந்த கோயில் விழுதிக்கட்டைப் பிரித்துக் கொஞ்சம் விழுதியை நெற்றியில் பூசிக் கொண்டான், கையிலிருந்த ஏணைய சாமான்களைக் குமாரவேலின் சைக்கிளில் கொழுவியிருந்த பைக்குள் போட்டான். இரு வருமாக டொக்யார்ட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். போகும்போது வீரசிங் கத்தை யும் கூட்டிக்கொண்டு சென்றனர்.

ஆன்டர்ஸன் அறையில் ஏதோ டைப் செய்து கொண்டிருந்தார். வாயில் சுங்கான் புகைந்து கொண்டிருந்தது.

“அவன் ஒரு கெட்டராஸ்கோல் சேர். பெரிய சண்டைக் காறன். போற இடமெல்லாம் குழப்பம்தான். காத்தாங் குடியில் வேலை செய்த மேசன் ஒருவனை அடிச்சி நொறுக்கி அவன்மேல் கேஸ்கூட நடந்தது. சரியான சாட்சியம் இல்லாததால் தப்பிட்டான். இஞ்சுகூட ஆறுமுகம் ஒவர்சிய ரோட கொழுவிப் பெரிய குழப்பம் அண்டைக்கு-”

சுங்கான் புகையை அனுபவித்துக் கொண்டே டைப் செய்து கொண்டிருந்த ஆன்டர்ஸன் துரைக்கு மேற்படி

விபரங்களை யெல்லாம் தப்பும் தவறுமாக யாரோ மொழி பெயர்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வைரமுத்துவின் மேல் அடுக்கடுக்கான குற்றச்சாட்டுகள்.

அதற்கேற்ற அபிநயத்தோடு கூடிய மொழிபெயர்ப்பு.

எல்லாவற்றையும் மௌனமாகச் செவிமடுத்தவாறே ஆண்டர்ஸன் தன் டைப்பிங் வேலையில் மூழ்கி இருந்தார். டைப்பிங் வேலை முடிந்ததும் காசிதங்களை ஒழுங்கு படுத்திப்பைல் ஒன்றில் வைத்துவிட்டு, முன்னால் இருந்தபிரம்பு சோபாமேல் வந்தமர்ந்து கால்மேல் கால் போட்டுக் கொண்டார்.

சுங்கானைப் பல்விடுக்கில் கடித்தவாறே, “ஹ ஈஸ் திஸ் மான்?” என்று கேட்டார்.

“ஹி ஈஸ் அவர் கொன்றுக்ரர். சைஞபே ஸ்ரோர் கொன்ஸ்ட்ரக்ஷன். மிஸ்டர் முகமது காசிம் புரோம் காசிம் அண்ட் சன்ஸ்”

“தி அதர் மான்?”

“ஹி ஈஸ் மிஸ்டர் சோமநாதன். ஏ மேசன் இன் அவர் வேர்க்சைட்”

“ஐ சி!”

சுங்கானை வாயிலிருந்து எடுத்து ஆகாயத்தை நோக்கிப் புகையை ஊதினார் ஆண்டர்ஸன். சுங்கான் சாம்பலை ஆஷ்டரேயில் கொட்டிவிட்டு மீண்டும் சிறிய தோல்பையிலிருந்து கொஞ்சம் புகையிலையை எடுத்து சுங்கானுக்குள் திணித்தார்.

“ரெல் தெம் தற் ஐ வில் லுக் இன்ருதிஸ் மாற்றர்”

“யேஸ் ஸேர், யேஸ் ஸேர்”

முகம்மது காசிம், சோமநாதன், மொழி பெயர்ப்பாளர் ஆகிய மூவரும் வெளியே வருவதற்கும் வீரசிங்கம், வைரமுத்து, குமாரவேல் ஆகிய மூவரும் உள்ளே நுழைவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

8. திசை திருப்பம்

ஆன்டர்ஸனின் பழைய மோட்டார் சைக்கிள் தடதடவென்று இரைச்சல் எழுப்பிக் கொண்டு வந்து வேலைத்தலத்தில் நின்றது.

அதன் பின் சிட்டிலிருந்து வைரமுத்து இறங்கினான். துரையை எதிர்பார்த்து நின்ற ஆறுமுகம் ஓவர்சியர், முகமது காசிம், சோமநாதன் ஆகியோருக்கு மட்டுமல்ல, வேலைத்தலத்தில் நின்ற எல்லோருக்குமே அதிர்ச்சி! சிட்டுக் கிழிந்திருக்க வேண்டிய வைரமுத்து எப்படி துரையின் மோட்டார் சைக்கிள் பின் சிட்டில் உட்கார்ந்து வருகிறான்? என்னவோ பசப்பு வார்த்தை கூறித் துரையை மடக்கி யிருக்க வேண்டும். அந்த வீரசிங்கம் பயல் தான் இவனைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும். இது காசிமின் சிந்தனை!

ஆனால் அடுத்துத் துரை கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் அதிர்ச்சியைத் தந்தன. ஆன்டர்ஸன் துரை ஆறுமுகம் ஓவர்சியரைக் கூப்பிட்டான். ஆங்கிலத்தில் கட்டளையிட்டான்.

'ஆறுமுகம், இனி மேல் வைரமுத்துவின் வேலைத் தலத்தையும் நீதான் மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும்.'

ஆறுமுகத்துக்கு உள்ளூர் மகிழ்ச்சி. காசிமுக்கு வாயெல்லாம் பல். சோமநாதன் துள்ளி வந்த உற் சாகத்தைச் சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

'யேஸ், புது வருஷத்துக்காக வைரமுத்து ஊருக்குப் போகவேண்டுமாம். ஸீயு 'அலஸ்' பண்ணிவிடடேன். பத்தாம் திகதி பயணம்.'

உரையாடல் முடிந்து போகும் போது ஆன்டர்ஸன் வைரமுத்துவின் தோளில் தட்டி கைகுலுக்கி விட்டுச் சென்றான். வைரமுத்து வெற்றிப் புண்ணகையுடன் வேலைத் தலத்தில் இறங்கினான்.

அவன் மேல் மொய்த்த பொருமைக் கண்களை அவன் சட்டவ செய்யவில்லை. அவை செயலிழந்து திருப்பின. குமாரவேல் ஏதோ சொல்ல அவன் கலங்களைவன்று சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பு வேலைத்தலம் முழுவதும் எதிர் ஒலித்தது.

வைரமுத்து ஊருக்குப் புறப்படும் தினம் குட்கேசுடன் நாலைந்து காட்போட் பெட்டிப் பார்சல்களும் சேர்ந்து விட்டன. அவற்றுள் வைரமுத்து வாங்கிய பொருட்களுடன் குழந்தைகளுக்கென்று ஆன்டர்ஸன் கொடுத்த பிளகட், ஜாம், சீஸ், மீற்டின்களும் அடங்கியிருந்தன.

ஒரு வாடகைக்கார் பிடித்து வைரமுத்துவையும் அத்தனை பார்சல்களையும் புகையிரத நிலையத்துத்துக்கொண்டு வந்தான் குமாரவேல். வீரசிங்கமும் அவனை வழியனுப்ப ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருந்தான். மட்டக்களப்பிலிருந்து திரு கோணமலைக்குச் சென்று வெற்றிக்கொடி நாட்டு ஸிட்டுத் திரும்பும் வீரணைப்போல் வைரமுத்து முடிக்கப்பட்டான். குமாரவேலுவுக்குத்தான் அதில் கரைகடந்த பெருமை.

"இஞ்ச வேலை செல்யிறவங்க எல்லாம் வெள்ளைக்காரன் எண்டா பயந்து நடுங்குவாங்க, மேசிலார் மட்டும் அவங்களோட சரிக்குச்சரியாக ஈடுகொடுத்துப் புழங்கிறது இவங்களுக்கெல்லாம் பெரிய ஆச்சரியம்"

‘வெள் ளைக்காரன் என்டா என்ன குமாரவேல்? அவங்களும் மனுஷர்கள்தானே? அவங்களை மடக்கிறது நாம நடக்கிற முறையில் இருக்கு. அன்டைக்கு பார்த்தநீதானே துரையிட்ட நான் என்ன சொன்னன், நான் உண்மையில் நடந்த விஷயங்களை ஒன்றும் ஒளிக்காமல் சொன்னன், நான் உண்மையைச் சொன்னதே அவருக்கு என்மேல் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்திவிட்டது.

“ஏதோ போற போக்கைப் பார்த்தா வைரமுத்து வுக்கு அடுத்த புறமோழனும் கிடைக்கும் போலிருக்கி ரதே!... வீரசிங்கம் வஞ்சகம் இல்லாமல் கூறினான்.

“நம்மட கையில் என்ன இருக்கு வீரசிங்கம், கடவுள் மனம் வெச்சா எல்லாம் நடக்கும்.”

‘அதென்டா உண்மைதான் மேசிலார். உங்களுக்கெதி ராக வீணபழி சுமத்தப் பார்த்த முகமதுகாசிம், சோமநாதன் எல்லாரும் முகத்தில் கரி பூச வச்சது கடவுள் செயல்தானே’

‘அதுசரி வீட்டுக்குப் போய் பொன்சாதி புள்ளைகளைப் பார்த்ததும் வேலைத்தலத்தை மறந்திரப் போடாது’

‘ஓரு கிழமை லீவு போட்டிருக்கன். 14ம் திகதி வருஷம், 21ம் திகதி திரும்ப வேணும். கைக்குக் காலுக்கு ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லாட்டி, வாற 21ம் திகதி வேலைத் தலத்திலை நிப்பன்.’

புகைவண்டி புறப்படுவதற்கான முதல் மணி அடிக்காரர்கள், வைரமுத்து தன் பெட்டியில் ஏறிக்கொண்டான். வீரசிங்கமும் குமாரவேலுவும் அட்டைப் பெட்டிப் பார்சல் களை எல்லாம் அவனுடைய சீற்றின் கீழ் ஏற்கனவே ஏற்றி விட்டிருந்தார்கள். வண்டி புறப்பட்டது.

முத்துப்பிள்ளை முற்றத்தில் அரிசி களைந்து கொண்டிருந்தான். முதல் நாள் எடுத்த கூப்பன் அரிசி அன்று மத்தியானச் சோற்றுக்கு வழிவகுத்தது. காகம் ஒன்று இடைவிடாமல் கத்திக் கொண்டிருந்தது. ‘தம்பி..... அந்தக்

காக்கையைத் துரத்துடா. சனியன் புடிச்ச காகம். என்ன இழவுக்கு இப்பிடிக் கத்துதோ? குய்! குய்!”

பொடியன் ஒருவன் காக்கையைத் துரத்த, பொன்னம் மாக் கிழவி வேலிக்கு மேலாகக் குரல் கொடுத்தான். “காக்கையை ஏன் முத்துப்பிள்ளை வீஙுத்திட்டுரோ? கடிதம் கிடிதம் ஏதும் வரப்போகுதாக்கும்...”

“கடிதம் வருகுதோ கண்டம் வருகுதோ?”

காக்கையைத் துரத்திய பையன் இரைக்க இரைக்க ஓடிவந்தான்.

“அம்ம, நம்மட ரோட்டுல கார் ஒன்று வந்து நிக்குது, ஆரோ ஒரு ஆள் நம்மட ஊட்டுப்பக்கம்தான் வாரூரு”

வைரமுத்துவை அடையாளம் காணச் சிறிதுநேரம் பிடித்தது. அவர்களுக்கு.

கொண்டுவந்த பார்சல்களையெல்லாம் அடுக்கிவிட்டு, குலமணியைத் தேடிப்பிடித்து கொஞ்சோ கொஞ்சிசன்று கொஞ்சினுன் வைரமுத்து. முகட்பழக்கம்ஜில்லாததால் அவள் வீரிட்டுஅழுதாள். வைரமுத்து அவளை விட்டு விட்டு அடுத்த சூழ்நிலை ஒவ்வொருவராகப் பிடித்துக் கொஞ்சினுன். அந்த வரிசையில் முத்துப்பிள்ளையும் வைரமுத்துவின் பிடிக்குள் அகப்பட்டபோது, சுற்றி நின்றவர்கள் எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்துவிட்டனர்.

“நான் சொன்னனே. காகம் கத்துது ஆரோ வரப் போருங்க எண்டு” பொன்னம்மாக் கிழவி சந்தர்ப்பத்துக் கேற்றவாறு தன் ஆஞ்சித்தை அட்ஜஸ்ட் செய்து கொண்டாள். அப்படிச் சொன்னதன் மூலம் ஏதோ தான்தான் வைரமுத்துவை அங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்தவள் போல் அவள் பாவனை.

“உண்மையில் என்னை இங்கே இழுத்துவந்தது இந்தக் கடைக்குட்டிதான். அதுக்காக இந்தப்பரிசு” என்று தான் கோணேசர்மணியில் வாங்கி வந்த அந்த எனுமல் கப்பை குலமணியிடம் திணித்தான் வைரமுத்து.

“இல்லையா பின்ன? அஞ்சாங்கால் பொன் புறந்தா அடுக்குப் பானை எல்லாம் தங்கம் என்டு சொல்லு வாங்களே”

வெரமுத்துவுக்குச் சிரிப்புவந்தது. அட, பழமொழி கூட சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு மாறிக் கொள்ளுமோ!

சித்திரைவருஷப் பிறப்பன்று கந்தசவாமி கோயில் களை கட்டியிருந்தது. வருஷத்துக்கு ஒரு முறையாவது கோயிலைப் பற்றி நினைப்பதற்கும் கோயிலை எட்டிப் பார்ப்பதற்கும், இந்தச் சித்திரை வருஷம் ஒரு சந்தர்ப்பம்.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் கூட வெறிச்சோடிக் கிடக்கும் அக்கோயிலில் அன்று ஆரையம்பதி மக்கள் அணவருமே திரண்டு வந்துவிட்டதுபோல் பெருங்கூட்டம். மூலஸ்தா ணத்தில் ஐயரும், உதவியாளர்களும், வியர்வையில் குளித் தபடி ‘அர்ச்சனை’ செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பக்தர்கூட்டத்திலிருந்து ஒரே சமயத்தில் பல பெயர்கள் வெளிப்படுவதும், அவற்றைச் சிக்கெடுத்து, உரிய பெயருக்கு, உரிய நட்சத்திரத்துக்கு அர்ச்சனை செய்வதும் ஐயருக்கு சிரமசாத்தியமாக இருந்தது. பூசைப்பெட்டிகள் கோயிலுக்குள் ஒரு பக்கம் குவிந்திருந்தன. வெளியே கோயில் முன் உள்ள கருங்கல்லில் உடைபடும் தேங்காய் சிதறல்கள் குவிந்து கொண்டிருந்தன.

அர்ச்சனைகள் எல்லாம் முடிந்து பூசைப் பெட்டிகள் மாறுபடாமல் அவரவர் கைக்குச் சேர்ந்து, பக்தர்கள் வெளியேற, பிற்பகல் இரண்டுமணிக்குமேல் ஆகிவிட்டது.

கோயிலுக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்ட வெரமுத்துநிடம் ராஜகளை கொட்டியது. இடுப்பில் பட்டுச்சால்வை, மார்பில் சந்தனம், நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டு, கைகளில், தீர்த் தம் நிரம்பிய தேங்காய்ப்பாதி, புஷ்பங்கள். அவன் பின்னால் மகாவிங்கம், சிவலிங்கம், சின்னத்துரை மூவரும் உற்சா கத்தோடு முண்டியடித்து வெளிவந்தனர்.

இந்த முறைதான் அவர்களுக்கு உண்மையான சித்திரை வருஷம்.

கோயிலைவிட்டு வெளிவந்ததும், பல கண்கள் அவர்களை மொய்த்தன. பாலனும், சீனியும் அவர்களை நோக்கி வந்தார்கள்.

“மேசிலார், உங்களுக்குத்தான் இந்த முறை வருஷம். எங்களையும் மறந்திராதீங்க!”

“அடே! பாலன், சீனி, எப்பிடிடா இருக்கிங்க. தொழில்பாடெல்லாம் எப்படிப் போகுது?”

“அதை ஏன் கேக்கிறீங்க மேசிலார். உங்களோட வேலைக்கு வரக்குள்ள ஒழுங்காக் கூவி கிடைச்சிது. இப்பகுட்டிப் போறவங்க. செய்தலேவைக்குக் கூவி தாற்றுக்கே ஒரு கிழமை செல்லுது.

“அதுதாண்டா, குட்டுப்படுறதெண்டாலும் மோதிரக் கையால் குட்டுப்படவேணும் எண்டு சொல்லுவாங்க”

“உண்மைதான் மேசிலார். சின்னவயதில் அது எங்களுக்குத் தெரியாமப்போச்சி. இப்பதான் எல்லாம் விளங்குது. நரம் ஒரு நவீல் செய்தவேலையை இப்ப உள்ள மேசன்மார் ஒரு கிழமைக்குச் செய்யிருங்க”

“நான் சம்பளம் பேசினே அதே வேலையை இரண்டு கிழமைக்கும் செய்வாங்க. தொழிலில் நானையம் வேணும். சுத்துமாத்துவேலை செய்தால் கடவுளுக்கே பெறுக்காது. உண்மையா உழைச்சா, கடவுளே நமக்கு வழியைக் காட்டுவாரு”

“நீங்களே அதுக்கு உதாரணம் மேசிலார். எல்லாம் கேள்விப்பட்டம். திருகோணமலையில் வெள்ளோக்காரனையே மடக்கிப் போட்டங்களாமே!

“அடே அந்தக்கதை இஞ்ச எப்படி வந்தது?”

“நம்மட சோமன் மேசிலார், அதுதான் உங்களோட

வழக்குப் பேசித் தோத்தவர், திருக்கேணமலையில் கொஞ்ச நாள் வேலை செய்தாராமே, அவர் சொன்ன கதைதான்”

“ஓ! சோமன் மேசிலாரா? அவன் எனக்குக்கீழுதான் வேலைசெய்தவன். நான் நினைச்சிருந்தா அவனைத் துரத்தியிருக்கலாம். ஆனால் அப்படியான வேலையை நான் செய்ய மாட்டன்!”

“இதென்ன, மேசிலார்? உங்கட குணம் எங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“அதுசரி இப்ப எங்க போற்றங்க?”

“உங்களிட்டதான்- வாறம்-”

“ஏன்? என்ன விஷயம்?

“திருக்கோணமலை வேலையில் எங்களையும் சேர்த்து விடுங்களேன்”

“ஓ! அதுக்கென்ன, லீவுமுடிஞ்ச போக்குள்ள நான் உங்களைக் கூட்டிப்போறன், சரிதானே?”

“பாலனும் சினியும் உருகிப்போனார்கள். இதற்குள் ஒரு வாண்டுகள் கூட்டம் அவர்களைச் சுற்றிக் கூடிவிட்டது. அந்தக்கூட்டத்தில் கோவிக்குண்டுவீரன் குஞ்சனின் முகம் தெரிந்தது. மகாவிங்கம் அவனை ஒரு பார்வை பார்க்க குஞ்சன் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டான்.

வைரமுத்து ராஜநடை போட்டுவர, மக்கள் மூவரும் பின் தொடர அது ஒரு கண் கொள்ளாக் காட்சியாகத்தான் இருந்தது. ‘திருமலை றிட்டேஞ்ட்’ பிரமுகராகிவிட்ட வைரமுத்துவுக்கு ஊரில் ஒரு மதிப்பு உண்டாகியிருப்பது மெல்ல மெல்ல வைரமுத்துவுக்குப் புரிந்தது. பலசம்பவங்கள் அதை நிருபித்தன.

‘ராசன்னை, ராசான்னை!’

வைரமுத்து திரும்பிப் பார்த்தான். இளவயதில் அவனேடு ‘கொண்சேட்’ நடித்த குழந்தைவேல் நாடகத் தில் ராஜபாட் வேடந்தில் நடித்ததால் ‘ராசன்னை’ என்பது

வைரமுத்துவுக்கு ஒரு செல்லப்பெயர். ராசன்ன உங்களோத் தேடி வீட்டுப்பக்கம் போனன். கோயிலுக்குப் போனதாகச் சொன்னாங்க. நல்லவேளை கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்க வந்த மாதிரி.....”

“குறுக்க வந்ததுமட்டுமில்ல குறுக்கு ஞேட்டிலேயே வந்திட்டது.”

அந்த மெல்லிய நகைச்சுவையை மிகையாக ரசித்துச் சிரித்தான் குழந்தைவேல். “ராசான்ன, பழைய ராசான்ன ஜாதான். இந்தாங்க காட்படிச்சுப்பாருங்க”

வைரமுத்து அந்தக் கார்ட்டை வரங்கிப் பாரத்தான்.

“சபாஷ்டா குழந்தைவேல். எப்ப அரங்கேற்றம்?

“அதுக்கு இன்னும் நாள் கிடக்கு. ராசான்ன இது சதங்கையணிவிழா, ஞாயிற்றுக்கிழமை நடக்குது. அரங்கேற்றத்துக்கு இதைவிடப் பெரியகாட்ட அடிப்பண்!”

“அடிச்சகை! அலங்காரரூபன் என்டா சும்மாவா? இதுகும் செய்வா இதுக்குமேலூயும் செய்வா அது சரி ‘அலங்காரரூபன்’ தென்மோடிக்கூத்து; ஆட்டமெல்லாம் கடுமையாக இருக்குமே. எப்படிச் செய்யப்போரு?”

“இது ஒரே போட்டியாகிப் போச்சது மேசிலார். ஆயிரப்பத்தைத் தெருவில் ‘பவளேந்திரி’ நாடகம் வடமோடி பழகுரூங்க. கோளாவில் ஊரிலிருந்து அண்ணவியார் எடுத்திருக்காங்க. நாங்க அவங்களுக்கு முதல் ‘அலங்காரரூபன்’ பட்டம் குடுத்த நாங்க. அண்ணவியார் எங்கட ஆள். இது அவங்களுக்குப் பொறுக்கல்ல. நடுத்தெருவாக கூத்தைவிட திறமான கூத்து அரங்கேற்றுவம் என்று சவால் விட்டு நடத்திருங்க. நாங்களும் விடமாட்டம்.”

“சபாஷ் சரியான போட்டி!”

“சலங்கை கட்டுறதுக்கு நீங்க கட்டாயம் வரவேணும் மேசிலார்.”

“கட்டாயம் வருவன், சால்வை மரியாதை எல்லாம் தூள் கிளப்புவம்” குழந்தைவேல், குழந்தையைப்போல் துள்ளிக்குதித்தான். அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற வைரமுத்து முகத்தில் ஒரு மெல்லிய புன்னகையைப்படரவிட்டபடி கம்பீர நடைபோட்டான்.

“தன தன தந்தோம் தான் தானதனந்தோம் தானை தானதனதன தானதனதன தானைதந்தோம்,

தானுனே

காரிமுகயானை தும்பி முகவனே உந்தன் பாதம் கரி சிவ துணையிது புதுமலர் குடியே கந்தர் ஊஞ்சல் ஆடுவோமே

சித்திரை வருடப் பிறப்பின் சிலிர்ப்பு’ வண்ண வண்ண ஆடைகளில் குழந்தைகள் கூட்டம் கூட்டமாகச் செல்வதும், வயதுக்கேற்ற ஊஞ்சல்கள்.- சிறுவர்கள் ஆடும் ‘அம்பாவோ, உம்பாவோ, ஏலேலம் ஏலேலம்’ முதற்கொண்டு, வாலிபர்கள் ஆடும் ‘தனதன தந்தோம்’ ஊஞ்சல் வரை தெருவுக்குத் தெரு களை கட்டியிருந்தது.

தென்னைமரக்குத்திகளை நாட்டி தாம்புக்கயிறில் அமைத் திருந்த வாலிப ஊஞ்சல் ஒன்றில் இளவட்டங்கள் சில, அதில் வைரமுத்து ஒரு பக்கம் ‘உத்து’க்கு நின்றிருந்தான், உத்தி உத்தி ஆடும் போது அந்த ஊஞ்சல் ஆகாயத்தில் பறந்து செல்வது போலவே தோற்றியது.

“ஏய் .. ஏய்! ஊஞ்சல் தெத்துது. கவனம், பிள்ளைகள் விலகி நில்லுங்கோ” - ஒரு எச்சரிக்கைக்குரல்.

வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்ற கூட்டம் களைந்து ஒதுங்கியது. குழந்தைகளைக் கயில் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற சிறுமிகள் ஒருபக்கமாக ஒதுங்கினர். நிலைகுஸிந்த ஊஞ்சல் வாலறுந்த வட்டம்போல் தெத்தி தெத்தி ஊஞ்சல் காலில் முட்டப் போவது போல் போக்குக் காட்டிப் பலரென்று கயிறு அறுந்து ஒருபக்கம் சரிந்து விழுந்தது.

பலகையில் குழந்தைகள் ஒருபக்கம் விழ உத்துக்கு நின்ற வைரமுத்து ஒரு பக்கம் தெறித்து விழுந்தான்.

ஹோ ஹோ என்ற சிரிப்பலை, குழந்து கொள்ள விழுந்தவர்கள் வேதனையை, மறைத்து, அந்தச்சிரிப்பில் கலந்து கொண்டார்கள். வைரமுத்து' காலை நொண்டிக் கொண்டே-நா-ந்து சமாளித்தான். அன்று அதற்குமேல் எந்த வேடிக் கைகளிலும் அவன் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“ஐந்து பிள்ளைக்குத் தகப்பன். இன்னும் என்ன ஊஞ்சல்? இந்த கிழட்டுவயதில்”

முத்துப்பிள்ளை செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டே, வைரமுத்துவின் இடுப்பில் சுடுசாம்பல் ஒத்தடம் கொடுத்தாள். சாம்பல் முடிச்சுப் படும் போதெல்லாம், வைரமுத்து வளைந்து நெளிந்தான்.

‘செல்ல வாவா! குழந்தைப்பிள்ளையைப் பார்க்கமோசம்!

‘நான் உஞ்சில் ஆடப் போகல்லபுள்ளி, சின்னத்தம்பி மாஸ்டரைப் பார்ப்பமெண்டுதான் போனநான், இடையில் நிண்டவனுகள் பகிடி பகிடியா இழுத்துக் கொண்டு போய் ஏத்திவிட்டானுகள்’

‘நல்ல நல்ல, அவனுகள் கூப்பிட்டா’ உடனே போற தானே?’

வாசலில் பேச்சுக்குரல் கேட்கவே முத்துப்பிள்ளை வெளியே வந்தாள். சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும் கண்மணியும் வந்தார்கள். கண்மணி கையில் கொண்டுவந்த பலகாரப் பாத்திரத்தை முத்துப்பிள்ளையிடம் கொடுத்தாள்.

‘புள்ள தவமணி அந்தப் பாயைக் கொண்டுவந்து போடுபுள்ள. இருங்க ஜயா என்று கூறியபடி, முத்துப் பிள்ளை குசினிக்குள் புகுந்தாள்.

வீட்டுமுற்றத்தில் கடற்கரை மணல் கொட்டப்பட்டி ருந்தது. தவமணி பாயைக் கொண்டுவந்து போட்டதும், சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும், கண்மணியும் அதில் உட்கார்ந்

தார்கள். வைரமுத்துவும் வெளியே வந்து அவர்களுக்கு முன் உட்கார்ந்தான்.

“என்ன வைரமுத்து, நல்ல நாளும் சிழமையுமா--”

“ஓம் மாஸ்டர், சும்மா இருந்த என்னை இழுத்துக் கொண்டுபோய் ஊஞ்சல்ல ஏத்திவிட்டுத்தானுகள்--”

“அது சரி, நாளைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை ‘அலங்கார ரூபன்’ சலங்கைக் கட்டு இருக்குதே--”

“ஓம் மாஸ்டர் குழந்தைவேல் எனக்குக் கார்ட் குடுத் தவன். கட்டாயம் போக வேணும்”

“நீ இப்படிப் பண்ணிட்டு இருக்கிறோ?”

“அதெல்லாம் சரியாப்போனும், மாஸ்டர்.

முத்துப்பிள்ளை, பால் தேத்தன்னியும், பலகாரங்களும் கொண்டுவர, அவர்கள் பேச்சுத்தனைப்பட்டது.

குத்துக்களரி களைகட்டியிருந்தது. அண்ணைவி ஆறுமுகம் கடவுள் விருத்தம் பாடி, சல்லாரியில் ஒரு ஆவர்த்தனம் திர்த்தபிள்ளை மாசிலாரின் மத்தளம், வரவுத்தாளத்தை. வாயால் பேசுவது போல் ஒங்கி ஒலித்தது. அறுத்துவிட்ட மாதிரி அடவுத் தீர்மானம். அடவுத் தீர்மானத்தின் கடைசி ஒலியோடு உச்சஸ்தாயியில் ஆரம்பித்தது ஜெகதணையாழி மன்னனின் வரவு விருத்தம்.

பகவவுடே டிகலுமணிப் பணியாடத்

தொடையாடப் பதக்கமாட.....ஏஏ

புகலுமணிக் குண்டலமும் தண்டரள

கோவையுழுன் பொலிந்தேயாட.....ஆஆஆ

தொகை வகையதான மதிப் புகலமைச்சர்

அருகுவரத் துணைவி கூட..... ஏஏ

மகமுதல்ல நிகருமெதில் மரவு செக

தணையாழி வருகின்றன.....ஏஏ

படிப்பறிவில்லாத குழந்தைவேல், வெறும் கேள்விய ரிவைக் கொண்டே இந்த நீண்ட விருத்தத்தை ஒரு பிசிறு

வில்லீமல் கணீரென்ற குரலில் இழுத்துமுடித்தான். இறுதி வரியில் அண்ணையியாரும், பிற்பாட்டுக்காரர்களும் சோந்து கொண்டார்கள். அந்த விருத்தம் மைக் இல்லாமலே ஊர் முழுக்கக் கேட்டிருக்கவேண்டும், விருத்தம் முடியும் வரை, அன்பாகள் கொழுத்திய சினுவெடுத் தொடர் காதுகளைச் செவிடாக்கியது.

அண்ணையியாருக்கு குஷி பிறந்துவிட்டது. மத்தளத் தோடு ஒன்றிப் பேர்ய் தாளக்கட்டை வெளுத்து வாங்கினார்.

ததித்துளாதக தகதுமி தித்தக
தாதுமி தத்தா தெய்யா.

திரும்பத் திரும்பத் தாளக்கட்டு ஒவித்தது, அண்ணையியாரும் பிற்பாட்டுக்காரரும், சந்நதம் வந்தவர்கள் போல் சுற்றுப்புறத்தை மறந்து அதில் ஈடுபட்டு உழைத்தார்கள். தாளக்கட்டு முடிந்து, குழந்தைவேல் களரிவலம் வந்து நிற்க, சால்வை மரியாதை ஆரம்பமாகியது.

முதல் மரியாதை வைரமுத்து, மீசையைத் தடவிக் கொண்டே கம்பீரமாக நடந்து வந்து வைரமுத்து சால்வையைக் குழந்தைவேலின் தோளில் போடாமல் இடுப்பில் கட்டினிட்டான். குழந்தைவேல் தன் பெருமித்ததைப் பார் வையிலேயே தெரிவித்தான். வைரமுத்துவின் சால்வை மரியாதையைத் தொடர்ந்து சரமாரியான சால்வைகள் குழந்தைவேலுக்கு விழுந்தன.

இந்தச் சந்தடியில், ஊர்ப்பிரமுகர் ஒருவர் வைரமுத்துவை இழுத்துக் கொண்டுவந்து, பிற்பாட்டுக்காரருடன் சேர்த்து விட்டார். கூடத்துக்களரியில் இது ஒரு பெரிய கெளரவும், அதன்பின் பிற்பாட்டுக் குரல்களில் வைரமுத்துவின் குரல் ஏனைய குரல்களைவிட மேலோங்கி நின்றது.

காலை ஒன்பது மணிக்குக் கூத்துக்களரிக்குச் சென்ற வைரமுத்து பகல் ஒருமணிவரையும் எவ்விதகளைப்புமில்லாமல் ஒரே சிரான உற்சாகத்துடன் பாடினான். பாடப்பாட அவன் குரலில் மெருகு ஏறி வருவது போல் தோன்றியது.

அவன் மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்குப் போகப் புறப் பட்ட போது கூத்துக்களரி மனேஜர் அவனைப்பிடிக்குத் தொண்டார் ‘மேசிலார், இன்றைக்கு உங்களுக்கு அன்னை வியாரோட் சாப்பாடு, களரியை விட்டுப் போயிடாதீங்க!!’ இது ரைவருமத்துவுக்குக் கிடைத்த மற்றொரு கெளரவும், வைரமுத்துவால் மறுக்க முடியவில்லை. “இன்றைக்கு யார் சாப்பாடு?”

“வேற யார்? வண்ணக்கர்தான். சட்டம் குடுக்கிற நாள், சலங்கை கட்டுறநாள் அடுக்குப்பாக்கிறநாள், அரங் கேற்றம் நாள், எல்லாம் வண்ணக்கர் புக் பண்ணிப்போட்டார். வேற யாரும் அதில் கைவைக்க முடியாது. அது தானே முறையும்!”

“ஓம்!, ஓம், வண்ணக்கர், வீட்டுச்சாப்பாடு என்றால் கோழிதான். புறக்கென்ன? ஒரு புடி புடிக்க வேண்டியது தான்!

“கோழி மட்டுமில்ல மேசிலார், வெள்ளைப் போத்தலும் தாராளமாக கிடைக்கும்”

வைரமுத்துவுக்கு ஒரு மெல்லிய தயக்கம். முத்துப் பிள்ளையின் முகம் ஒரு கணம் அவள் மனத்திரையில் தோன்றி மறைந்தது.

“பரவாயில்லை வருஷநாள்தானே. ஒரு நாள் மட்டும் குடிப்பதால் ஒன்றும் குடிமுழிப் போய்விடாது. சமாளித்து விடலாம்” வைரமுத்து மனதைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

வண்ணக்கர் வீட்டில் சாராயம் தண்ணிப்பட்ட பாடாக ஒடியது. சாதாரணமாக கள்ளுநட்டு மட்டும் சவகாசம் வைத் துக் கொள்பவர்கள் அன்று தங்கள் சாராய ஆசையைத் தித்துக்கொண்டார்கள். வைரமுத்துவுக்கு அதில் ஆசை இல்லாவிட்டாலும், மற்றுவர்களுடைய ஆசை, அதை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்கள் தேடிக் கொண்ட உபாயம், உபாகாரம் என்ற போர்வையில் வைரமுத்துவையும் சாராயத்தில் மூழ்கடித்து விட்டது.

வைரமுத்து வீடு திரும்ப இரவு பத்து மணியாகி விட்டது. தூரத்தில் அவன் வரும்போதே முத்துப்பிள்ளைக்கு அவன் குரல் புரிந்து விட்டது.

“கொள்வாருண்டோ, விறகிதைக் கொள்வாருண்டோ
கொள்வாருண்டோ விற கெல்லாமிருக்குது
கோதையர் மார்க் கெல்லாம் ஆகும் விறகிது
நல்ல சுவையும் விறகு மிருக்குது
நானிலம் மீதிலில் ஆருக்கு மாகுமே-
கொள்வாருண்டோ, விறகிதைக் கொள்வாருண்டோ”

முத்துப்பிள்ளை தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள். என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை அவன் ஊகித்துக் கொண்டாள். வருஷ முஸ்பாத்தி. எவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகு அவருக்கு இந்த மகிழ்ச்சி, எத்தனை காலத்துக்குப் பிறகு அவருடைய கூத்துப்பாட்டுக் கேட்கிறது. இறைவா! அவருடைய கைக்குக் காலுக்கு ஒரு பொல்லாப்பில்லாமல் காப்பாத்த வேணும்.

வாசல் கேட்டைத் திறக்கும் போது வைரமுத்துவின் குரல் தணிந்து விட்டது. அதன் கிறுக்கியைத் திறக்கமுடியாமல் தளம்புவதை அவதானித்த முத்துப்பிள்ளை கைவிளக்குடன் போய் கேட்டைத் திறந்து விட்டாள்.

ஞானம் உணர்வுடன், செஞ்சும் பாலையில் பாரத்தகணவைப் பார்த்து அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. வாயைப் பெத்திக் கொண்டாள். வைரமுத்துவுக்கு அந்தச் சிரிப்பும் புரிந்து விட்டது. “கெக்கெக்கே...” என்று பல மாகச் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

மறுநாட்ட காலை எட்டுமணி ஆகியும் வைரமுத்து எழும் பாததால் முத்துப்பிள்ளை சிறிது பராரப்படைந்தாள் இரண்டு மூன்று இஞ்சாருங்கோவுக்கும் பதில் இல்லாமல் போகவே, படுக்கையருகில் சென்று அவளை உலுப்பி எழுப்பினான், அவன் உடம்பு கணக்கைத்தது.

வைரமுத்து மேனியை அஷ்டகோணலாக்கிக் கொண்டு விறைத்தான் “சரியான ‘சவுப்பா’ இருக்கு இன்னும் கொஞ்சம் படுக்கிறனே” என்றான்

“நல்ல, நல்ல, பொழுது நல்லா ஏறித்து இன்னும்என்ன நித்திரை? இஞ்சு உடம்பும். கணக்கூக்குது எழும்புங்க, சுடுதண்ணி போட்டுத்தாறன், குளிச்சிற்று ஒரு வேர்க்கொம்பு கஷாயம் குடியுங்க”

வைரமுத்து மிகவும் சிரமப்பட்டு எழுந்து பாயில் உட்கார்ந்தான். அவன் உடம்பு சிறிது நடுங்கியது, “என்ன இது உடம்பை இப்படி முறிக்குது” வைரமுத்து சிறுகுழந்தையைப்போல் கொடுகினான்

“அளவுக்கதிகமாகப் போடக்குள்ள யோசிக்கவேணும்-”

“எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காம, ஊத்திற்றானுகள்” இன்டையோட லீவு முடியுது. நாளைக்குத் திருகோணமலைக்குப் போகவேணும்

“அதுக்கென்ன, இப்ப எழும்புங்க. முழுகித்து ஒரு முட்டைக் கோப்பி குடிக்கா எல்லாம் சரியாப்போகும்” என்றான் முத்துப்பிள்ளை.

ஆனால் அப்படிச்சரியாகவில்லை; அன்று இரவு முழுக்க காய்ச்சல் அதிகமாகி, வைரமுத்து, அலட்டிக் கொண்டே யிருந்தான். பொழுதுவிடியும் போது உடம்பைத் தூக்கித் தூக்கிப்போட்டது. பக்கத்து வீட்டுக்கிழவர் வந்து பார்த்துவிட்டு “இது வாதன்னி போலகிடக்குது” என்று சொல்ல உடனே பொன்னான் பரிசாரியாருக்கு செய்தி பறந்தது

9. “எல்லாம் அவன் செயல்”

திரு கோண மலையிலிருந்து
புறப்பட்டபோது கைகாலுக்கு
ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லாட்டி
21ம் தேதி இங்க வந்து நிற்பன்
என்று வைரமுத்து எந்தவேளை
யில் சொன்னானா. அது இப்ப
டித் தீர்க்க தரிசனபாகியிருக்
கிறது.

வைரமுத்து படுத்த படுக்
கையாகிவிட்டான்.

பொன்னுன் பரி சா ரியார்
அவனைப் பொறுப்பேற்று ஒரு
மாதத்துக்கு மேலாகிவிட்டது.
அவர் சொல்லும், பச்சிலை,
கடைச்சரக்குஞா வாங்குவதே
பெரும்பாடு. அதிலிருந்த கஷா
யம், தைலம், பச்சிலைச்சாறு முத
லியலற்றைத் தயாரிப்பதில் முத
துப்பிள்ளையின் இடேப்புமுறிந்தது.
அயலவர் வருத்தம் பார்க்க வரு
வதுபோல் ‘விடுப்பு’ப் பார்க்க
வருவதும் ஆஞ்செகாரு கதை
பேசி தங்கள் அடிவயிற்று நெருப்
பைத் தணித்துக் கொள்வதும்

முத்துப்பிள்ளைக்குத் தெரியாமல் இல்லை. ‘எல்லாம் அவன் செயல்’ என்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டே அவள் பம் பரம் போல் சுழன்று வீட்டில் உள்ள சுகல வவலைகளையும் கவனித்துவந்தாள். இந்தத் துயரங்களுக்கு மத்தியில் சின்னத் தமிழ் மாஸ்டரும் அவரது மகள் கண்மணியுமே அவளுக்குப் பெரும்ஆறுதலாக இருந்தார்கள்.

மகாவிங்கம் பாடசாலை விடுதிக்குச் சென்றுவிட்டதால் சிவலிங்கமும் சின்னத்துரையுமே, முத்துப்பிள்ளைக்கு உதவி யாக இருந்தார்கள். தவமணியும், குலமணியும் அந்த அறியாத வயதில்கூட, தங்கள் கலகலப்பைத் தணித்துக் கொண்டார்கள். வீடே சோதத்தில் மூழ்கியிருந்தது.

வீட்டு முற்றத்தில் வருத்தம் பார்க்கவந்த சில வயதான சிழவர்கள் தங்கள் ஆலோசனைகளை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘நீங்க ஆயிரம்தான் சொல்லுங்க. என்னைக் கேட்டா, இது செய்வினை எண்டுதான் சொல்லுவன்’ திராமர்.

‘சேச்சே! இது கண்ணாறு கதிராமா. திருக்கிணுமலையிலிருந்து அவன் வந்து இறங்கினதே மகாராசா மாதிரி. போதாக்குறைக்கு வெள்ளைக்காரணை மடக்கின மேசன் எண்டு புகழ்வேற. இஞ்ச வந்துமென்ன, சித்திரை வருஷம் முழுக்க அவனைப் பத்தின பேச்சுத்தானே? கூத்துக்களாரி யில் அவன் விடிய விடிய நின்டு விளாசினதில், எல்லார்ர கண்ணும் அவன்மேலேதான்’ முறையாக ஒரு கண்ணாறு கழிச்சால் எல்லாம் சரியாப் போகும் “இது செல்லையாவர்.

‘கண்ணாறு இப்பிடிப் படுக்கையில் போடாது செல்லையாண்ண. இது நிச்சயமா செய்வினதான். அவன் சோமன் மேசன் எதுவும் செய்யக்கூடியவன். அவனுக்குக் கோளாவில் சூனியக்காரன்களோடும் நல்ல பழக்கம். மேசிலாரோடு காத்தான்குடி வேலைத்தலத்தில் பிரச்சினைப்பட்டு வழக்குப் போட்டவன், திருகோணமலையிலும் அவரால் அவமானப்

பட்டவர். இது அவண்ட வேலையாகத்தான் இருக்க வேணும்.

“செய்வினையாக இருந்தா என்ன, கண்ணாருக இருந்கா என்ன, கண்ணகியம்மனுக்கு ஒரு நேத்திக்கடன் வச்சிப் போட்டு, கல்யாணச்சடங்கில் வடிவா ஒரு காவடியும் எடுத்தா சென்மத்துக்கும் ஒரு பேய் பிசாசு, கண்ணாரு, கழிப்பு ஒண்டுமே அனுகாது.” இது கந்தக்குட்டியரின் குறக்கீடு.

“நாம ஏன் மண்ணையப் போட்டுக் குழப்பவேணும், நம்மட சாத்திரியாரிட்ட வெத்தில் வெச்சிக்கேட்டா, அச் சொட்டாச் சொல்லுவாரு. அதுபடி வைத்தியமோ, கழிப்போ, நேத்திக்கடனே செய்யலாம்.

“சாத்திரத்தைவிட, மைபோட்டுப் பார்த்தா, செய் தவன் ஆரெண்டு சரியாக் கண்டு பிடிச்சிரலாம்”

“என்ன விசர்க்கதை கடைத்திரு நீ? குனியம், செய் வினை எண்டு நிச்சயமாத் தெரிஞ்சாத்தானே மை போட்டுப் பார்க்கவேணும், வெத்தில் வெச்சிக்கேட்டு, சாத்திரத்தில் அப்படிக் காட்டினு பிறகு மை போட்டுப் பார்க்கலாம்...”

கிழவர்களின் வெட்டிப் பேச்சால், நோயாளிக்கோ அல்லது அவன் குடும்பத்துக்கோ ஒரு தம்பிடிக்கும் பிரயோசனமில்லை. ஆனாலும், நோயாளிக்கும் அவன் குடும்பத்துக்கும் மகத்தான உதவி செய்வதாக, இவர்களுக்கு ஒரு எண்ணம்!

இந்தப் பேச்சுகள் எதையுமே பொருட்படுத்தாது பொன்னுன் பரிசாரியாரின் பட்டோலைப்படி குளிசை கரைப் பதில் ஈடுபட்டிருந்தாள் முத்துப்பிள்ளை. அவன் எண்ணங்கள் எங்கோ சிறகடித்துப்பறந்தன.

இறைவா, சான் ஏற முழும் சறுக்குவதுபோல் எங்கள் வாழ்க்கை இப்படி ஆகிறதே மகனைப் படிப்பிக்கவேணும், ஏஜன்டுத்துரைஆக்கவேணும் என்றவேகத்தில் அந்தமனுஷன்

படாத பாடு பட்டு உழைக்கிறார். ஊர்விட்டு தூர் போய்க் கண்டப்படுகிறான். கணநேரம் ஆறுதல் இல்லை. பொருமைக்காரர்களின் வயிற்றெரிச்சல் இப்படிப் பலிக்க வேண்டுமா?

ஒரு மாசமாகியும், பொன்னுண் பரிசாரியாரின் வைத் தியத்துக்கு ஏன் என்று கேட்கவில்லை. அவர் நாடி பிடிச்ச உடனே, நோய் காததூரம் ஒடும் என்று சொல்வார்கள். அவரே இப்போது திணறுகிறார். இவர்கள் சொல்வதுபோல், செய்வினை, சூனியமாக இருக்குமே? அந்தச் சோமன் மேசன்தான் செய்திருப்பானே? கூத்துக்களரியில் யாராவது பொருமைக்காரர்கள் சாராயக்குக்குள் ஏதும் மருந்து போட்டுக் கொடுத்திருப்பார்களோ? மருந்து போட்டால், வயிற்றில் கட்டிவைத்து சாலார்கள் என்று சொல்வார்களோ! கடவுளே அப்படி ஏதும் எற்பட்டால் இந்தக் குடும்பத்தின் கதி என்ன ஆகும்? இந்த ஐந்து குஞ்சகள் தகப்பனைத் தின்னி என்ற பேரோடு எப்படிச் சீவிப்பார்கள்? இறைவா! இறைவா! இறைவா!

முத்துப்பிள்ளையின் மனம் உள்ளுக்குள் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருக்க, கைகள் பரபரப்பாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தன.

அந்தச்சமயம் சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும் மகள் கண்மணி யும் அங்கு வந்தார்கள். அவர்கள் வந்தது அழுதுபுலம்பிய முத்துப்பிள்ளையின் மனதுக்கு தென்றலைப்போல் இதமாக இருந்தது.

“முத்துப்பிள்ளை இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை வழக்கம்போல, முருகன் கோயிலுக்குப் போனநான், அப்படியே வைரமுத்துவுக்கு ஒரு அர்ச்சனையும் செய்து ஓன்பது கிரகங் களுக்கும் அர்ச்சனை செய்தன். தீத்தம் திருநீறு கொண்டு வந்திருக்கன், கண்மணி அதையெல்லாம் மாமியிட்டக் கொடு” என்றார் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர்.

முத்துப்பிள்ளை மிகவும் பயபக்தியோடு அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வைராமுத்துவிடம் போன்ற மாஸ்டரும் கண்மணியும் அவனைப் பிழதொடர்ந்து சென்றனர். வைராமுத்துக்கண்முடியபடியே இருக்க முத்துப்பிள்ளை திருநீறை அவன் நெற்றியில் இட்டு, காதுகளில் வில்வாய்ப்பக்திரத்தை வைத்து, கரண்டியினுல் ஒரு மிடறு தீர்த்தத்தையும் பருக்கிவிட்டாள்.

வைராமுத்து ஜாரவேகத்தில் அரற்றினுன். “மாவிங்கம் வரல்லையா? எங்கஅவன்? அவனைப் கூட்டிவாருங்க. உயிர் போறதுக்குள்ள அவனை ஒருக்காப் பாக்கவேணும். அவன் ஏஜஸ்டுத்துரை ஆகிறதப் பார்க்கவேணும்...ம..ம”

ஜாரவேகத்தில் அனுங்கி அனுங்கி இப்படி அவன் கூறவும் முத்துப்பிள்ளை பயந்தே போன்ற காலவரத்துடன் அவன் சின்னத்தம்பி மாஸ்டரைப் பார்க்கவும் அவர் அவனோச் சாந்தப்படுத்தினார்.

“பொறு வைராமுத்து மகாவிங்கத்தைக் கூட்டிவர ஆள் அனுப்பியிருக்கம். இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமைதானே? பின் ணேரம் வந்துருவான்.

“நிச்சயமாக வருவானே? அப்பசரி அவன் வரட்டும். அவன் வந்ததும் சொல்லுங்க. அவனுக்குப் புத்திமதி சொல்ல வேணும். மாஸ்டர். தற்செயலாக நான் கண்ணே மூடினே லும் நீங்கதான் அவனைப் படிப்பிச்சு ஏஜஸ்டுத்துரை ஆக்கவேணும்... அது உங்கட பொறுப்பு ”

சேச்சே! உனக்கு ஒன்று ஆகாது வைராமுத்து. நீதெரியமாக இரு. மகாவிங்கம். படிச்சுமுன்னேறி ஏஜஸ்டுத்துரையா வாறதை நீபார்க்கத்தான் போறு. நாங்களும் அதைப் பார்க்கத்தான் போறம்.”

வைராமுத்துவை அமைதிப்படுத்திவிட்டு வெளியே வந்ததும் கண்மணி ஒரு ஆலோசனை கூறினான்.

“அப்பா நீங்க போய் மகாவிங்கத்தைக் கூட்டிவந்தான்ன? வைராமுத்தன்னனுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்குமே” என்றாள்.

“ஓப்! ஜீயா, புள்ள சொல்றது சரிதான். நீங்கபோய் பிரின்சிப்பலோட கலைச்சி அவைக்கூட்டிவாங்க ‘என்றுள் முத்துப்பிள்ளை.

‘படிக்கிற பொடியணை வீணைக் கலவரப்படுத்தப்போடாது முத்துப்பிள்ளை’ அவன் இங்கவந்து வைரமுத்துவைப் பார்த்தா, திரும்பவும் பள்ளிக்குப் போக மனம் வராது. அப்படிப்போனாலும் மனமொன்றிப் பாடங்களைப் படிக்க முடியாமல் இருக்கும் ..’

இல்லப்பா, அவரைக் கூட்டிவாங்க. அவாவந்தா மாமிக் கும் ஆறுதலாக இருக்கும் ‘என்றுள் கண்மணி.

இப்படி இருவரும் மாறி மாறி வற்புறுத்தவே சின்னத் தம்பி மாஸ்டர் ஒரு சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு மகாவிங் கத்தை அழைத்துவரப் போனார்.

அன்று பின்னேரம் மஃழுது ஹாஜியார் மிகவும் பரபரப் போடு வைரமுத்துவின் வீட்டிற்கு வந்தார். கொழும்புக்குச் சென்று ஒரு மாதம் கழித்து வந்தவருக்கு வைரமுத்து நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் செய்திதான் முதலில் கிடைத்தது. அப்படியே இங்கு வந்துவிட்டார்.

அவர் வந்த போது, பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடந்த வைரமுத்துவைச் சுற்றி ஒரு பெரியகும்பல். மகாவிங்கம் ஒரு மூலையில் அழுது கொண்டிருந்தான். முத்துப்பிள்ளை முக்கைச் சிந்திக்கொண்டிருந்தாள். பெண்கள் எல்லாம் இழவு வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் போல் திண்ணையில் குந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அவருக்குத் தேவையான விபரங்களைச் சொல்லும் நிலையில் அங்கு யாரும் இருக்கவில்லை.

சிறிதுநேரம் நிலைமையை அவதானி தத்தின், மஃழுது ஹாஜியார் சின்னத்தம்பி மாஸ்டரை ஒரு பக்கமாக அழைத்துச் சென்று வைரமுத்துவின் நோயைப்பற்றி விசாரித்தார். அவர் சொன்ன தகவல்கள் ஹாஜியாருக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தன.

“என்ன மாஸ்டர், ஒரு மாதமாக வைத்தியம் செய்ய நீங்க. நோய் குணமாகல்ல. உடல்நிலை மோசமாகிவிந்தி ருக்கு. படிச்சநீங்களாவது அவங்களுக்குப் புத்தி சொல்லியிருக்கப்படாதா? ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போயிருக்கக் கூடாதா?”

“இவங்களுக்குப் பொன்னுன் பரிசாரியார்ர வைத்தியத் தில முழுநம்பிக்கை ஹாஜியார், அவர் எவத்தியமுறையில நோய் உரமாகித்தான் தணியும் எண்டு இவங்க ஒரேயடியாகச் சொல்லிப் போட்டாங்க...”

“சேச்சே! இதென் கதை மாஸ்டர், வைரமுத்து வைப் பாருங்ச. பேச்சு மூச்சில்லாமல் கிடக்கிறோன். வைரமுத்துவை மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக :வணும், நான் கார் பிடிக்கிறேன். மற்ற ஏற்பாடுகளைக் கவனியுங்க. கூட நிற்கிறதுக்கு ஒரு ஆளவரவேணும், நீங்க வந்தா இன்னும் நல்லது. யோசிச்சி முடிவு செய்யுங்க. நான் காரோட வாறன்”

பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் ஹாஜியார் வெளியேறி விட்டார்.

அதன்பின் காரியங்கள் வேகமாக நடந்தேறின. கிழவர்கள் பலர் ஆட்சேஷித்தபோதும், அவர்களிடம் மாற்று யோசனைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. எனவே முத்துப்பிள்ளை வைரமுத்துவை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகச் சம்மதித்து விட்டாள். கையாலாகாதவர்களின் சஞ்சலறிக்கும் காரியசாதனை புரிவோரின் முடிவெடுக்கும் திறமைக்கும் இடையே உள்ள ஏற்றத் தாழைவை மாகவிங்கம் அப்போது அவதானித்தான், இச்சம்பவம் அவன் மனதில் ஆழப்பதிந்தது. அவன் மதிப்பில் மஃழுது ஹஜியார் மலையாக உயர்ந்து நின்றார்.

வைரமுத்து நோய்ப்படுக்கையிலிருந்து மீள மூன்று மாதத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. ஆனாலும் மேசன் வேலை

செய்யக்கூடிய பழைய தெம்பு அவன் உடலில் இருக்க வில்லை.

வைரமுத்துவின் நோய் 'டைபாய்ட்' என்பதை அறியாது பச்சிலை, குரணம், கஷாயம், குளிசை, நேர்கடன், செவ்வாய்க்கிரகதுர்ச்சி, சனிதோஷ நிவர்த்தி, வெற்றிலை வைத்துக் கேட்டல் என்று ஒரு கலக்குக் கலக்கியதில் உள்ள தெல்லாம் கரைந்து வைரமுத்து பழையபடி ஓட்டான்தியானன்.

எப்படியோ ஹாஜியார் செய்த உதவியால், உயிர்தப்பியது. ஆனால் திருகோணமலை உத்தியோகம் பறிபோய்விட்டது.

வைரமுத்து நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது, திருகோணமலையில் இருந்து, வீரசிங்கமும், குமாரவேலும், உடனடியாக வரும்படி தந்தி அனுப்பியிருந்தனர். ஆனால் வைரமுத்து இருந்தநிலையில் அதற்குப்பதில் கூட அனுப்பக்கூட முடியவில்லை. அவசரமாக முடிக்க வேண்டிய வேலைகள், வைரமுத்து குணமாகி வரும்வார காத்திருக்குமா? ஹஹயரிங் அஞ்ட் பயரிங் அதிகாரம் கொண்ட வெள்ளோக்காரத்துரை வேறு ஆட்களைப் போட்டு வேலையையும் முடித்துவிட்டான்.

வேண்டை திரண்டுவரும்போது தாழி உடைந்ததுபோல் இச்சப்பவம் வைரமுத்துவின் எதிர்காலத்தைப் பெரிதும் பாதித்துவிட்டது. பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வேண்டும், முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற அவனது லட்சியக்கணவுகள் சுக்கு நூருகின ஆனால் சோதனைகளைக்கண்டு துவண்டு விடு பவன் வைரமுத்து அல்லவே. அவன் நெஞ்சுறுதி அதிகமாகியதே தலிர கொஞ்சமும் தளரவே இல்லை.

முன்று மாதம் கழித்து வைரமுத்து மீண்டும் திருகோணமலைக்குச் சென்றபோது, அங்கே நிலைமைகள் பெரிதும் மாற்ற மடைந்திருந்தன வேலைகள் எல்லாம் ஓரளவு முடிந்து விட்டதால், பல வேலைத் தலங்களில் ஆட்குறைப்புச் செய்திருந்தார்கள். அதில் வைரமுத்துவிங் வேலைத்

தலமும் ஒன்று. வீரசிங்கம், குபாரலேல் குழுவினர் துறை முக வேலையில் சேர்ந்துவிட்டனர் வைரமுத்துவின் உடல் நிலை அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. அதனால் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டான்.

பழையபடி வைரமுத்து மேசன் வைரமுத்துவாக மாறி காத்தான்குடிக்குள் பம்பரமாகச் சுழன்று வந்தான் பழையபடி வாகைமரச்சந்தியில், வம்பளக்கும் கிழவிகளுக்கு பல இல்லாமல் மெல்லுவதற்கு நல்ல அவல் கிடைத்தது.

“திருகோணமலைக்குப் போனாராம். வெள்ளக்காரரை மடக்கினாராம். மகாராசா மாதிரி ஊருக்கு வந்தாராம். இந்தா, பழையபடி மட்டக்கம்போட காத்தான்குடிக்குத் தினமும் காவடி எடுக்கிறேன். எண்டப்போய்! கொஞ்சநாள் அவர் பட்டபாடு கோயிலிடியோ கூத்துக்களரியோ எல்லாம் அவர்தான்”

“கடவுளை மறந்து நடக்கிறவனுகளிக்கு இப்பிடித் தான்கா கடவுள் தண்டனை குடுக்கிற. ஒரு நாளும் பழைய நிலைமையை மறக்கப்போடாகா”

“கடவுள் தண்டனை இல்ல மச்சாள். இது என்னமோ செய்வினையாய்” அவன் சோமன் மேசன்தான் ஏதோ குனி யம் செய்தவனும்.”

‘குனியம் இல்லகா. அது கண்ணகித்தாயிர கோபமாம். கல்யாணச்சடங்கில அண்டு இவர் கோயிலிடிக்குப்போய், சடங்கு பார்க்க நின்ட பொடியனுகள் ரெண்டுபேரையும் காதைப் புடிச்சு இழுத்து வந்தவராம். சின்னாச்சிமணிசி அழாக்குறையாகச் சொன்னானே. அவள் கண்ணுல ஊத்தின தண்ணிதான் ஆளை இப்படிக் கேட்டிருக்கு !’

“அம்மாள் கோவிச்சா உடனேகாட்டும். இது ஓவருக்கு ஒரு பாடம் !”

முத்துப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் போவதற்காக அந்தப் பக்கம் வந்த கண்மணியின் காதுகளில் இந்தப்பேச்சகள் காய்ச்சிய ஈயமாக விழுந்தன.

‘கடவுளே! என்ன ஐன்மங்கள் இதுகள். இவர்கள்தானே கடவுளை மறந்து பேசுகிறார்கள். கடவுள் நினைவாகவே இருக்கும் வைரமுத்தன்னன்னை, கொடிய ‘டைபாய்ட்’ காய்ச்சலி ருந்து காப்பாற்றியதே கடவுள் அருள்தான் என்பதை அறியாமல் அவருடைய திமர் நோய்க்கு ஏதாவது காரணம் கண்டு பிடிப்பதில் இவ்வளவு அக்கறை டாட்டுகிறவர்கள், தங்களுடைய நிலைப்பற்றிச் சிறிதும் சிந்திக்கிறார்கள் இல்லையே...’

கண்மணி முத்துப்பிள்ளையிடம் இதுபற்றிக் கறியபோது அவள் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார், ‘நல்லகுருநாதன் நம்மை வருத்துவது கொல்லவல்ல, கொல்லவல்ல - பொல் வாப்பிணி அறுக்க.அரிச்சந்திரன் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டான்; நளமகாராசன் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டான். கடைசியில் எல்லாம் நன்மையாகவே முடியும்!’

முத்துப்பிள்ளையின் வாய்ச் சொல் போலவே, மூன்று வருஷ இடைவெளியில் மகாவிங்கம், எஸ். எஸ். சி. பரீட்சை சித்தியெய்தினான். அவன் பரீட்சை பாஸ் செய்த கையோடு அவனுக்கு ஒரு கிளாக்கர் உத்தியோகம் கிடைத்தது.

நிச்சயமாக இது இறைவன் செயலே என்று வைரமுத்துவும் முத்துப்பிள்ளையும் திடமாக நடிப்பினர்கள்.

தங்களைப் பார்த்து பல்லினித்தவர்களின் வாய்யடைக்கச் செய்வதற்கு இறைவன் இவ்வாறு செய்தான் என்று முத்துப்பிள்ளை எண்ணினார். ஆனால் வைரமுத்துவோ மகாவிங்கத்தை ஒரு ஏஜன்டுத்துரையாகப் பார்க்கவேண்டுமென்ற தனது எண்ணங்கள் பலிதமாவதற்கு முதற்படியாக இந்த உத்தியோகம் அவனுக்குக் கிடைத்ததென நம்பினார்.

உண்மையில் மகாவிங்கத்துக்கே அது ஆச்சரியமாக இருந்தது

எத்தனையோ பேர், எஸ். எஸ். சி. பரீட்சை பாஸ் செய்து, அதன்பின் ஆசிரியர் கலாசாலைப் பிரவேசப்

பர்ட்சை பாஸ் செய்து, அதன்பின் இரண்டு வருஷம் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்ற பின்னும், உத்தியோகம் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படும்போது, எஸ். எஸ். சி. பாஸ் செய்தவுடனே, கிளாறிக்கல் சோதனையும் பாஸ் செய்து, கிளார்க் வேலையும் கிடைத்து விட்டதென்றால் அது இறைவன் கருணை இல்லாமல் வேறு என்னவென்று சொல்வது.

காலம் காலமாகக் கஷ்டப்பட்ட தன்குடும்பம், இனி மேலாவது நிம்மதியாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காக இறைவன், அளித்த வரப்பிரசாதம் இது என்று வைர முத்து நம்பியபடியால், மகாவிங்கம் கிளாக்கரானவுடன் அவன் மாமாங்கப் பிள்ளையாருக்குக் குடும்பத்துடன் சென்று பூசை கட்டிப் பொங்கல் இட்டான். கண்ணகை அம்ம னுக்கும் மாரியம்மனுக்கும் பொங்கிப் படைத்தார்கள்.

மட்டக்களப்பு நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் மகாவிங்கத்துக்கு வேலை கிடைத்தது. பழைய சைக்கிள் ஒன்றைக் குறைந்த விலைக்கு வாங்கி, தினமும் காலையில் அலுவலகத் துக்குச் சென்று மாலையில் வீடு திரும்புவான் மகாவிங்கம்.

மாலையில் வீடு திரும்பும்போது, வீடு களை கட்டியிருக்கும். தம்பி தங்கைகள் வளர்ந்து விட்டபடியால் வீடும் கலகலப்பாக மாறத் தொடங்கியது. மஃமுது ஹாஜியாரை அவன் நன்றியோடு நினைத்துக் கொண்டான்.

திருகோணமலை இடைவெளிக்குப் பின்னும் வைரமுத்துவுக்கு மஃமுது ஹாஜியாரின் தொடர்பு ஏற்பட்டது அதிர்ஷ்டம் என்றே கூறவேண்டும். வைரமுத்துவின் பாஷையில் சொல்வதானால் அதுவும் இறைவன் கருணைதான்.

திருகோணமலையிலிருந்து வந்த வைரமுத்து, மஃமுது ஹாஜியாரைப் போய்ச் சந்தித்தபோது, கட்டித் தழுவாத குடுற்றயாக அவனை வரவேற்றார் ஹாஜியார். திருகோணமலையில் அவனுக்குக் கிடைத்த நன்மைகளை யெல்லாம் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அவன் விடைபெறும் போது அவர் கூறிய வார்த்தைகள்-

“மேசிலார், தப்பித்தவறி நீங்க ஊரோடு வந்தா எனக் குச் சொல்லவேணும். என்ட கட்டிடவேலை எல்லாம் நீங்க தான் செய்யிற, நீங்க இங்க இருக்கக்குள்ள வேக்ரூரு மேசிலாரிட்ட எண்ட வேலை போகப்படாது. ஆ!”

அதை இப்போது செயலில் காட்டினான் வைரமுத்து. அதனால் ஹாஜியாரின் வாக்குறுதி நிறைவேறியது மட்டு மல்ல, நிலைகுலைந்து போகவிருந்த வைரமுத்துவின் குடும்பமும், தப்பியது

ஹாஜியார் அவனுக்கு வேலை வழங்குபவராக மட்டு மல்ல, பாரதியாரின் குவளைக் கண்ணன் போல், நண்பனுய் மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுய், பண்பிலே தெய்வமாய் பார் வையிலே சேவகனுய் அவர் அவனுக்குக் காட்சியளித்தார்.

“மேசிலார், கல்வி ஒருவனுக்கு அறிவுதரும், பண்பு தரும், பணம்தரும். ஆனால் இவை எல்லாத்துக்கும் மேலாக ஒரு தலைமுறையையே மாத்திப்போடும். நல்லா யேரசிச்சுப் பாருங்க, கல்வி கற்று உத்தியோகம் தேடின ஒருவனின் பிள்ளைகள் திரும்பவும் கூலிவேலைக்குப் போகுமா? போகாது! ஏன் தகப்பன் விடமாட்டான். அவன்ட பிள்ளைகள் இன்னும் அதிகமாகப் படிச்சு இன்னும் மேல் நிலைக்குப் போகும் இல்லையா? படிப்பு இல்லையென்டா, திரும்பத் திரும்ப அதே கூலித் தொழில்தான் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடரும், அதிலிருந்து மீளவே முடியாது. என்ன நான் சொல்றது...?”

“பத்து முறையும் உண்மை ஹாஜியார். உங்கட ஊரி வேயே அதை நல்லாப் பார்க்கலாம்.”

“ஆ... உங்ட தலைமுறை, உங்கட பரம்பரையில் ஒரு திருப்பம். வரலாற்றுத் திருப்பம், இப்ப உங்கட மகன் மகாவிங்கம் தலையெடுத்தார் எண்டா, உங்கட பிள்ளைகள் எல்லாருமே படிக்கிற வழியில்தான் போகும். அதைத் தடுக்கேலாது. முத்தவர் மத்தவங்களைக் கொண்டு வழிநடத்துவார்’ இல்லையா?

“உண்மைதான் ஹாஜியார்”

“முத்தவர் நல்லாப் படிக்கக் கூடியவர், மேல்படிப்புக் குப் போயிருக்கலாம். யூனிவர்சிட்டிக்குப்போப் பட்டதாரி யாகவந்திருந்தால், இன்னும் அதிகமான முன்னேற்றம் கிடைக்கும். இப்பவும் ஒண்டும் செட்டுப் போகல்ல, வேலை பார்த்துக் கொண்டே, வேறு பரீட்சைகளுக்கும் படிக்கலாம். எக்கவுள்ளடந்டாகவரலாம். சட்டம் படிச்சா பெருக்கிலா சியா வரலாம்...”

“ஏஜன்டுத்துரையாக வரலாமா ஹாஜியார்?”

“அடேயப்பா! அவ்வளவு ஆழமான எண்ணம் இருக்குதா உனக்கு? அப்ப நான் உனக்குப் புத்தி சொல்லத் தேவையில்லை. அல்லாட கிருபையால உந்ட எண்ணம் பலிதமாகிப் பேறுகும். உந்ட அடுத்த மகன் சிவலிங்கத்தையாவது யூனிவர்சிட்டி வரைக்கும் படிக்கவை”

‘எல்லாம் உங்கட வாய்ச் சொல்லுப்போல நடக்கட்டும் ஹாஜியார்’

இந்த விஷயங்களை யெல்லாம், இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு முத்துப்பிள்ளைக்கு ஆறுதலாகச் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான் வைரமுத்து. இந்த விஷயத்தை மகாவிங்கத்தின் காதிலையும் போட்டு வைக்கவேண்டும். வசதியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்துச் சொல்லிப் போடவேண்டும்.

முத்துப்பிள்ளைக்கு முழுதாக விளங்காவிட்டாலும், ஏதோ முன்னேற்றமான விஷயம்தான் என்பது மட்டும் புரிந்தது.

அந்தக்குடும்பத்தின் சின்னஞ்சிறு உலகச்தில் ஆசைகள் அறபம். தேவைகள் சொற்பம் கணவன், மனைவி, குழந்தைகள் நோய் நொடியில்லாமல் வாழுவேண்டும். வயிறு காயாமல் ஒரு வேளைக்கஞ்சியாவது குடிக்கவேண்டும். இதுவே அந்தக் குடும்பத்தின் பிரார்த்தனை.

குளம் திருத்தும்வேலை ஒன் று கு டெண்டர் போம் பெறுவதற்காக நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்துக்கு வந்திருந்த ஹாஜியார் மகாலிங்கத்தை அடையாளம் சண்டு கொண்டார். ஹாஜியாரைக்கண்ட மகாலிங்கம், பரபரப்புடன் வெளியே வந்தான்.

ஹாஜியார் அவனை மிகுந்த வாத்ஸல்யத்துடன் தட்டிக் கொடுத்தார். வழக்கமான குசலம் விசாரிப்புக்குப்பின், பேச்சு அவனுடைய படிப்பைப் பற்றித் திரும்பியது. படிப்பைத் தொடரமுடியாமைக்குரிய காரணங்களை மகாலிங்கம் அவருக்கு விளக்கினான்.

“யூனிவர்சிட்டிக்குப் போவதாக இருந்தால் டவுன் பள்ளிக்கு வந்து, எஸ். எஸ். சி. வகுப்பில் இரண்டு வருஷம் படிக்கவேண்டும். பிறகு வாசிற்றி என்றனஸ் பரீட்சைபாஸ் செய்யவேண்டும். யூனிவர்சிற்றியில் மேலும் மூன்றுவருஷம் செலவிடவேண்டும். எங்கள் குடும்பம் இருக்கும் நிலையில், அவ்வளவு காலமும் அவ்வளவு பணமும் செலவிட வசதி இல்லை.”

“யாராவது படிப்புச் செலவைப் பொறுப்பேற்கமாட்டார்களா?”

“செலவைவிட, காலம் தான் முக்கியம். இப்பவே எங்கள் குடும்பம் கஷ்டப்படுகிறது. அப்பா தனி ஒரு ஆளாக இவ் வளவு காலமும் குடும்பத்தைக் கொண்டு நடத்தினார். ஏகப் பட்ட கடன். வருமானவிஷயத்தில் அவருக்கு உதவி இல்லா ஸிட்டாஸ், அவர் நிலை தளம்பிவிடும். அதனால்தான் இந்த வேலைக்கூட எனக்கு இவ்வளவு சீக்கிரமாகக் கிடைத்திருக்கி றது என்று நினைக்கிறேன்”

ஹாஜியார் மௌனமானார். மகாலிங்கம் சொல்வதில் நிறைய உண்மை இருந்தது.

“வேலைபார்த்துக் கொண்டே வேற ஏதாவது பரீட்சைக்குப் படிக்கலாமே?”

‘படிக்கவேணும். இன்னும் அதைப்பற்றி யோசிக்கவில்லை கசெட் பத்திரிகையைத் தவழுமல் பார்த்துவாறன். இதைவிட நல்ல சம்பளத்தில் ஒரு வேலை வந்தால் அப்பி ஸிகேஷன் அனுப்ப எண்ணியிருக்கிறன்.’’

“எக்கவண்டன்சி எக்ஸாமுக்குப் படிக்கலாம் அல்லது வேறு பர்ட்சைக்குப் படிக்கலாம் “ஏன் இப்போ வேலை பார்க்கிறவர்கள்கூட, சி. ஏ. எஸ். பர்ட்சை எடுக்கலாம்.”

அப்படிப் படிக்கிறதா இருந்தா இங்க வசதியில்ல, கொழும்புக்கு மாற்றம் எடுத்துக் கொண்டுபோக வேணும்.”

“அதுக்கென்ன மாற்றம் எடுக்கிறது? ஒரு ரெண்டு வருஷம். அதுக்குள்ள படிச்சு சோதனை எடுத்துப்போட்டு சூரோட் மாற்றமும் எடுத்துக் கொண்டு வந்திரலாம்.”

“கொழும்புச்சீவியம் செலவு அதிகம். இப்போதைக்கு நமக்கு ஒத்துவராது. வீட்டுநிலைமை கொஞ்சம் சிரானதும் அதைப்பற்றியோசிக்கவேணும்.”

“அல்லாட காவல்”

மாலுமது ஹாஜியார் மூட்டிய தீ மகாலிங்கத்தின் உள்ளத்தில் நன்றாகப் பற்றிக் கொண்டது. நானும் பொழுதும் அதைப்பற்றியே அவன் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

எப்படிக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தாலும் கொழும்புச் சீவியத்துடன் வீட்டுக்குத் தேவையான பணம் அனுப்புவதற்கு ‘பட்ஜட்’ இடம் கொடுக்கவில்லை. முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படலாமா?

முடிந்தால் இங்கிருந்தே ஏதாவது படிப்பது. இல்லாவிட்டால் இந்த எண்ணத்தை இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒத்திப் போடவேண்டியதுதான்.

இரண்டு வருட காலம் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் பறந்து விட்டது. இந்த இரண்டு வருட காலத்தில் வைரமுதலின் வீட்டிலும் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன.

கடன்களை யெல்லாம் ஒருவாறு அடைத்தாக விட்டதே
இளையதும்பிப் போடியாரிடம் நீண்டகாலம் அடைக்கலம்
புகுந்திருந்த நகைகள் மீண்டும் முத்துப்பிள்ளையின் அவய
வங்களில் வந்து ஏறிக் கொண்டன. நல்ல சேலை இல்லா
மல் விட்டுக்குள்ளே அடைத்திருந்த அவள் இப்போது
கோயில் திருவிழா, கண்ணகை அம்மன் சடங்குகளுக்
கெல்லாம் தயக்க மில்லாமல் போக முடிந்தது.

குடியிருந்த களிமன் வீடு கல்வீடாக மாறியது.

பின்னொக்களுக்கும் கொஞ்சம் நல்ல உடை, உணவு
கிடைத்தன.

இத்தனையும் தனியே மகாலிங்கத்தின் சம்பாத்தியத்தால்
ஏற்பட்டவை. என்று கூற முடியாது. வைரமுத்துவும் இந்த
இரண்டு வருடகாலத்தில் தனது வழிமையான மேசன் வேலை
யைச் செய்து வந்த படியால்தான் இவ்வளவும் சாத்திய
மாயிற்று என்று கூற வேண்டும்.

10 முதல் கீறல்

மகாவிங்கம் அலுவலகத்தில் மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவசரமாக அனுப்பவேண்டிய சில அறிக்கைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியிருந்ததால் அவன் அன்று காலையில் இருந்து ஒரே ‘பிளி’ யாக இருந்தான்.

பின்னேரம் 3மணி அளவில் பீல்ட் இன்ஸ்பெக்ஷன் போயிருந்த சீவ் எஞ்சினியரும், ரி. ஏ. யும் ஜீப்பில் வந்திறங்கினார்கள். அவர்கள் கையில் நீளநீளமான படச்சுருள்கள் இருந்தன.

அவர்கள் அறைக்குள் புகுந்த சிறிது நேரத்தில், மகாவிங்கத்தை என்ஜினியர் அழைப்பதாகப் பியோன் வந்து சொன்னான்.

“வெரிகுட் றிப்போர்ட், மிஸ்டர் மகாவிங்கம் சிற் டெளன் யூஆர் எ வெரி ஐவினியர் ஓபிசர் பட் தறிப்போர்ட் இல் எக்சலன்ற்”

“தாங் யூ சேர்”

“எப்படி இவ்வளவு பெர்பெக்டாக இந்த றிப்போர்ட்டை எழுதினாய்?”

“பைஸ் ஸ்ராடி பண்ணி, சீவ் கிளாக்கையும் கேட்டு எழுதினது சேர். இன்னும் கொஞ்சம் அவகாசம் இருந்தால், இன்னும் அதிகமான புள்ளி விபரங்களைச் சேர்த்திருக்கலாம்.”

“நொட் நெசஸ்ரி. இதுவே போதும். யூ ஆர் வேஸ்ரிங் யுவர் ரலண்ட் ஹியர் ஏதாவது ஒரு ஒப்பீஸாக்கு சீவ் கிளார்க்

காகப் போனு என்ன? உன்னுடைய எதிர்காலத்துக்கு உதவும். பதவி உயர்ச்சி வரும்போது பயண்படும்’

‘பாக்கலாம் சேர்’

‘பார்க்கலாம் என்ன. நீ ரெடி எண்டால் இப்பவேசொல். அம்பாரையில் ஒரு புது ஒபிஸ் திறந்திருக்கு. தகுந்தஆள் இல்லாமல் வேலை ஒழுங்கில்லாமல் இருக்கிறது.’

‘யோசித்துச் சொல்லன் சேர்’

இதுவரையும் வரைபடத்தில் ஏதோ குறித்துக்கொண்டிருந்த ரீ. எ. இப்போது உரையாடலில் கலந்துகொண்டார்.

‘பை தி பை, உன்னுடை தகப்பன் மேசனு?’

‘யெஸ் சேர்’

‘ஐ.சி. எண்டாலும் அவர் இந்த வயதிலும் மேசன் வேலைக்குப் போக வேண்டியது அவசியம் தானு?’

‘ஏன் சேர்?’

‘ரூகம் அணைக்கட்டு வேலை - நம்ம மஃழுது ஹாஜியார் கொண்ராக்டில் எடுத்தது - அந்த வேர்க் சைற்ல அவரை இன்றைக்குப் பார்த்தோம். வேகா வெயிலில் வேர்த்து விறுவிறுக்க வேலை செய்யிருர். பார்க்கப் பாலமாக இருந்தது.’

‘நான் எவ்வளவு சொல்லியும், அவர் இந்த மேசன் வேலையை விடுரூர் இல்லை சேர்.’

‘எனிவே, நெள யூ ஆர் ஏ றெஸ்பெக்டபிள் ஒபிசர் இன் த டிபார்ட்மென்ட். நம்ம டிபார்ட்மென்ட் கொன்றுக்ட் வேலையிலேயே அவர் ஒரு கூலியாளாக வேலை செய்யிறது அவ்வளவு நல்லா இல்லை.’

‘அவர் மிகவும் பிடிவாதக்காரர் சேர். வற்புறுத்தினால் சீறிப்பாய்வார்.’

‘பணத் தேவையினால் தானே அவர் இந்த வயதிலும் வேலைக்குப் போகிறோ? ’

‘பணத் தேவை இல்லை சேர். அவருக்கு அந்த வேலையில் ஒரு பைத்தியம் ’

‘சப்போஸ், நீ ஒரு நல்ல இடத்தில் கல்யாணம் முடிச்சிட்டா பணத்தேவை குறைஞ்சிடும். அவருக்கும் இனி வேலைக்குப் போகவேண்டாம் என்று தோன்றும் அல்லவா?’

“அவர் அப்படியான ஆள் இல்லை சேர். பணம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அவருடைய பிடிவாத்ததை விடமாட்டார்.”

‘ஐ சீ! ’ பேசிக் கொண்டே எஞ்சினியர் வீட்டிலிருந்து வந்திருந்த கடிதத்தின் உறையைப் பிரித்தார். கடிதத் துடன் ஒரு புகைப்படமும் கீழே விழுந்தது. ‘மை எல்டஸ்ட் டோட்டர் நந்தினி’.

போட்டோவை மேசையில் போட்டுவிட்டு கடிதத்தை மேயத்தொடங்கினார். “எஸ். எஸ். சி. பர்ட்சை எடுக்கப் போகிறோன்.”

“போஸ்டல் ஐடென்ரிரி கார்டுக்காக எடுத்த போட்டோ வில் இது மேலதிக பிரதியாம். எனக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறோன்.”

மகாவிங்கத்தின் பார்வை மேசைமேல் கிடந்த போட்டோவின் மேல் விழுந்ததை அவர் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

வீட்டுக்கு வந்த மகாவிங்கம் சிறு சிடுவெங்று இருந்தான். யாரோடும் முகம் கொடுத்துப்பேசவில்லை. முத்துப் பிள்ளை எவ்வளவோ அன்பாகக் கேட்டும் அவன் சரியான பதில் சொல்லவில்லை. வழக்கத்திற்கு மாருக மகன் வெடுக் கொடுக்கென்று பேசுவது அவருக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

“ஏன் மகன், கந்தோரில் ஏதாவது பிரச்சினையா?”

“கந்தோரில் ஒன்டும் பிரச்சினை இல்ல. பிரச்சினை எல் ஸரம் இந்த வீட்டிலதான்?”

“என்னடா சொல்ல நீ? இந்தவீட்டில உனக்கென்ன பிரச்சினை?”

“அப்பா இப்பவும் மேசன் வேலைக்குப் போறது எனக் குப்பிடிக்கள்ள ஒன்டு அவர் மேசன் வேலைய விடவேணும் இல்லாட்டி நான் என்ட வேலையை வீடுறென்...”

விக்கித்துப்போய் நின்றாள் முத்துப்பிள்ளை. ஒரு நாள் வலை வீசப் போனால் மறுநாள் கள்ளுத்தவறணக்குப் போற வன்ன டேறல் புதிச்ச ஆக்கனுக்கு மத்தியில், உழைப்பு உழைப்பு என்டு ஒடித்திரியிற மனுசன இந்தப்பொடியன் இப்பிடிச் சொல்லுனே, வேற தகப்பன் மாரெண்டால், மகனுக்கு உத்தியோகம் கிடைச்ச உடனே, வெள்ளைவேட்டியோட வெளிச்சம் போடத் தொடங்கிவிருப்பாங்க. இவர் அதை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாம இப்பவும் உழைக்கிறதில மும்முரமா இருக்கார். அவரும் வேலைக்குப் போறதால தானே, இந்த வீட்டில சுடுதண்ணிக்குக் குறுந்தண்ணியா தீவியம் நடக்குது. இவனுக்கு என்னபிடிச்சிருக்கு?

“நீ என்ன மனே, இப்பிடிக் கதைக்கிறு? அப்பாட வேலதானே இவ்வளவு காலமும் இந்தக் குடும்பத்துக்குச் சோறு போட்டது. அவர் இந்த வயதிலெயும் வேலைக்குப் போனார் என்டா நாம அவரைக் கையெடுத்துக் கும்பிட வேணும் எனுவா?”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது, கந்தோரில் எல் லோரும் பழிக்கிறங்க இண்டைக்கு எஞ்சினியரும் சொல் விப்போட்டார். அவர் இங்க மேசன் வேலைக்குப் போற தெண்டா நான் எங்கேயெண்டாலும் வெளியூருக்கு ட்ரான்ஸ் பர் எடுத்துக்கொண்டு போறன்.”

“மகன், நீ இப்பிடிக்கதைக்கிறது சரியில்ல மங்குது ஹாஜியார் அவருக்குக் கடவுள்போல அவரும் தன்றவேலை

எல்லாத்துக்கும் இவரைத்தான் கூப்பிடுறவர். அதை நாம் எப்படித் தடுக்கிறது.”

“அதைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது அவர் உன்னிச் சையில் இருந்து வந்ததும் கேட்டு இரண்டிலொரு முடிவு எனக்குச் சொல்ல வேணும், அப்பிடியில்லையென்றால் நான் இந்த வீட்டில் இருக்கமாட்டன்.”

ஒரு வாரம் கழித்து வைரமுத்து வீட்டுக்கு வந்தபோது ஒரு சாக்கு நிறைய சோழங்குலை மரவள்ளிக்கிழங்கு, மரக்கறிகள், மர இறைச்சி வற்றல் தேன்போத்தல் சகிதம் வந்திரங்கினார். வீட்டில் வழக்கமான கலகலப்பு இல்லாமல் இருந்ததை அவர் கவனிக்கவில்லை. வழக்கம்போல றாகம் வேலைத்தலத்தில் தான் செய்த சாதனைகளைப் பற்றி அளக்கத் தொடங்கினார்.

மகாவிங்கம் கந்தோரிலிருந்து வந்ததும் வீட்டில் வெடிக்கப்போகும் பூகம்பத்தை எண்ணி முத்துப்பிள்ளை உள்ளுரக்கலக்கம் அடைந்திருந்தாள். ஆனாலும் அதை வெளிக்குக்காட்டிக் கொள்ளாமல், கடவுளை வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

வைரமுத்து மத்தியானம் சாப்பிட்டுவிட்டு ஆறுதலாக ஒருவாய் வெற்றிலைபோட்டுக் கொண்டிருந்த சமயம் பார்த்து முத்துப்பிள்ளை மிகவும் பக்குவமாக மகாவிங்கம் சொன்ன விஷயங்களை மெல்ல மெல்ல அவர் காதில் போட்டுவைத்தாள்.

“ஓகோ, அப்பிடியா சங்கதி? துரை வரட்டும் அவருக்கு நான் எல்லாம் வடிவா விளங்கப் படுத்திறன். கடவுளை மறந்து கதைக்கப் போடாது ஒரு நாளும். ஓ! நான் என்ன மற்றவணைப் போல குடிச்சி வெறிச்சிப்போட்டு ஆட்டம் போடுறனே? அப்படிச்செய்தாத்தான் இவர் வெக்கப்பட வேணும். நான் என்ட தொழிலைத்தானே செய்யிறன். நான் அந்தத் தொழில் செய்யிறதை விட்டுட்டா, இவர் மேசன் வைரமுத்துட மகன் என்டது ஆக்களுக்குத் தெரியாமப்

போயிருமா? என்ன விசர்க்கதை இது?"

"இப்ப ஏன் ஆத்திரப்படியள். பொடியன் வந்ததும் ஆற அமர எடுத்துச் சொல்றதானே?"

மகாவிங்கம் வந்ததிலிருந்து வீட்டில் மௌனம் குடி கொண்டது. வரப்போகும் பெரிய புயலுக்குக் கட்டியம் கூறும் அமைதிபோல.

மகாவிங்கத்துக்குத் தந்தையுடன் நேருக்குநேர் பேசுவதற்குக் திராணியில்லை. வழக்கமான மரியாதை கலந்த பயம் அது. பின்னேரம் தொடக்கம் இரவுச்சாப்பாட்டு தேரம்வரை கண்ணுமுச்சி ஆட்டம் தொடர்ந்தது.

இரவு சாப்பிட்டபின் வைரமுத்து மகாவிங்கத்தைக் கூப்பிட்டார். தொண்டையைச் செருமினார். முக்குப்பிள்ளை 'முருகா' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

"என்ன மனே இது? நீ சொல்றது உண்மைதானு? நான் மேசன் வேலைக்குப் போறதை நிப்பாட்டவேணுமா?"

"ஓம்!"

"என்ன?"

"நந்தோரில் எல்லோரும் பழிக்கிறுங்க எஞ்சினியரும் சொல்லிப்பேர்ட்டார்."

"இஞ்சபாரு மகன். உந்த என்ஜினியருக்குச் சொல்லுபொய் களவு இல்லாம, நேர்மையாக உழைக்கிறதில் எந்தவிதமான கெளரவக் குறைச்சலும் இல்ல. பொய் வவுச்சரபோட்டு, பந்தம் வாங்கி உழைக்கிற ஒரு எஞ்சினியரை விட நேர்மையாக வேலை செய்யிற ஒரு கூலியாள் மேலானவன். எஞ்சினியரா இருந்தா எஞ்சினியருக்குள்ள திறமானவன் எண்டு பேர் எடுக்கவேணும் கிளாக்காரா இருந்த கிளாக்குமாருக்குள்ள திறமான கிளாக் எண்டு பேர் எடுக்கவேணும். மேசனு இருந்தா மேசன்மாருக்குள்ள திறமான

மேசன் எண்டு பேர் எடுக்க வேணும் நான் அப்பிடிப் பேர் எடுத்தவன். வேணுமெண்டா மல்லுது ஹாஜியாரிட்ட கேட்டுப்பாக்கச் சொல்லு. திருகோணமலையில் வெள்ளைக்கார எஞ்சினியிரே என்னைத் தட்டிக் கொடுத்தவன்...”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. நான் மட்டக்களப் புக் கந்தோரில் வேலை செய்யறதெண்டா நீங்க இந்தப் பகுதியில் மேசன் வேலை செய்யிறதை நிப்பாட்ட வேணும்.”

“என்னாடா உண்ட கதை? இஞ்சவேலை செய்யாம் வேறெங்கேயும் போய் வேலை செஞ்சா நான் மேசன் இல்ல எண்டு ஆயிருமா? மேசன் வேலையில் என்ன கௌரவக் குறைவு இருக்கு? மேசன்வேலை இல்ல, கக்கூச எடுக்கிற வேலையெண்டு வச்சிக்குவமே, அதில் என்ன கௌரவக் குறைவு இருக்கு? வசதியான கந்தோரில் பானுக்குக் கீழே இருந்து செய்யிற வேலையெவிட அது திறம் எண்டுதான் சொல்லவேணும். வெள்ளைக்காரன்ட நாட்டில் எல்லாம் கஷ்டப்பட்டுச் செய்யிற வேலைக்குத்தான் மதிப்பு. என்ன வேலை யெண்டு இல்ல திருக்கோணமலையில் வெள்ளைக்கார எஞ்சினியரெல்லாம் சேட்டைக் கழட்டிப்போட்டு வெறும் மேலொட, வேலைக்காரனுகளோடு சேர்ந்து வேலை செய் வானுகள். அப்படி அங்க உழைப்புக்கு மதிப்பு, இங்க, வெறும் வேஷத்துக்குத் தான் மதிப்பு...”

“நம்மடத்தார் இன்னும் வெள்ளைக்கார ஹராக மாறல்ல. ஆனபடியா ஹர் நடைமுறைக்கு நாமளும் ஒத்துப்போக வேணும்.”

“ஹரவன் முட்டாள் தனமாகக் கதைச்சா அதோட நாம ஒத்துப்போகப்படாது. அது செம்மறி ஆட்டுத்தனம். எவ்வளவு பெரிய துறை மகனை இருந்தாலும் சரி பிழையான சுதை எண்டா அதைநாம சுட்டிக்காட்ட வேணும். அதுதான் முறை. ஒரு மேசனைவிட ஒரு எஞ்சினியர் எந்த வகையில் உசந்தவர்? எனக்குத் தெரிஞ்சவேலை அவருக்குத் தெரியாது. அவருக்குத் தெரிஞ்ச வேலை எனக்குத்தெரியாது.

ஆகவே! இரண்டுபேரும் சமம். அதுபோலத்தான் வெள்ளாமை வெட்டுறவேலை வாத்தியாருக்குத் தெரியாது, வாத்தியார் வேலை வெள்ளாமைக் காரனுக்குத் தெரியாது அப்பிடிப் பூந்துபார் எல்லாத் தொழிலும் சமம். ஒண்டுக் கொண்டு ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை..."

"அப்ப நீங்க மேசன் வேலையைச் செய்யுங்க. நான் எண்ட வேலையை விடுறௌன்..."

"ஏன் உடவேணும்? வேணுமெண்டா நான் கந்தோ ருக்கு வந்து உன்ட எஞ்சினியருக்கு விளங்கப் படுத்திறன் காற்சட்டை போட்டு ஐயாமார் ஆனஉடனே அவங்களுக்குத் தங்கட பழைய நிலை மறந்துபோகுது, நல்லா விசாரிச் சுப்பாரு. அந்த எஞ்சினியர் அப்பன் அல்லது அவன்ட அப்பன் ஒரு கூவிக்காரனுக்கத்தான் இருந்திருப்பான்..."

"நீங்க அங்க வந்து புதினம் காட்டவேணும்..."

"அப்ப பேசாம உன்டவேலையைப் பாரு..."

"அப்படி வேலை பாக்கிறதென்டாலும் இஞ்ச இருந்து என்னுல இனிவேலை பாக்கேலாது. நான் அம்பாரைக்கு ட்ரான்ஸ்பர்ல போறான்..."

"அம்பாரைக்குப் போயிட்டா நீ மேசன்ட மகன் இல்லை யெண்டு ஆயிருமா? இதுதான் போலித்தனம் போலிக் கெளர வம் இது எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காது. இதை நீ முளையில் கிள்ளிப்போடவேணும் இல்லாட்டிப் பின்னுல மிச்சம் கஷ்டப்பட்டுப்போவா"

"இப்ப கஷ்டப்படுறதப் பார்க்கப் பின்னுல கஷ்டப் படுறது பரவாயில்ல..."

"இஞ்சபாரு மகன், நானும் வேலைக்குப் போறபடியாத்தான், நம்மட சீவியம் ஒழுங்கா நடக்குது. அதுமட்டுமில்ல கொஞ்சம் காசி மிச்சம் பிடிச்சி ஊர்த் தொங்கல்ல ஒரு ஏக்கரில் ஒரு முந்திரிவளவும் வாங்கியிருக்கிறம் நான் வேலைக்குப் போறதால் நன்மையே தவிரத் தீமை இல்ல'

“சாரி நான் அம்பாரைக்குப் போறன்”

“இல்ல, நீ போகவேணும். நான் இந்த வீட்டைவி டுப் போறன் இந்தலீடு உண்ட உழைப்புல கட்டினது. நீயும் உண்டகுடும்பமும் நல்ல சந்தோஷமாஇருங்க நீங்களேல்லாம் இப்ப பெரிய துரைமாராப்போயிட்டிங்க. நான் கூலிவேலைக் காரன். நான் போறன். ஒம் இனி இந்த வீடு எனக்குத் தேவைப்படாது. நான் போறன் வெளியூருக்கு”

மாகவிங்கத்துக்கு அலுவலகத்தில் மனமொன்றி வேலை செய்ய முடியவில்லை. வேலையில் கூட சிறு சிறு தவறுகள் ஏற்படத் தொடங்கின. இந்த மாற்றத்தை எஞ்சினியர் ஏகாம்பரமும் கவனிக்கத் தவறவில்லை. ஆனால் அவராக எது வும் கேட்கவில்லை. வீட்டில் ஏதாவது பிரச்சனை என்று அவனைக் கரும்போது தூண்டிலைப் போடலாம் என்று காத் திருந்தார்.

இரண்டு நாள் கழித்து மஃழுது ஹாஜியார் அவனுடைய அலுவலகத்துக்கு வந்தார். றாகம் ‘சலுஸ்’ வேலை குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் முடிக்கமுடியாமல் இருப்பதால் இரண்டுவார ‘எக்ஸ்ரென்ஷன்’ கேட்டு வந்திருந்தார்.

அப்போதுதான் ஏன் வைரமுத்து திட்டரென்று வேலைக்கு வரவில்லை என்ற விபரம் அவருக்குத் தெரியவந்தது மகாவிங்கம் சொன்ன கதையைக் கேட்டதும் ‘மக்குப்பிள்ளை’ என்று மனதுத்துக்கொடேய அவளைத் திட்டிக் கொண்டார்.

பிறகு அவளைத் தனியாக அழைத்துப்போய் அவனுக்குச் சில விஷயங்களைச் சொன்னார்.

“தம்பி மகாவிங்கம், வைரமுத்துவைப் போல ஒரு தகப்பணைப் பெறுவதற்கு நீகோடி புண்ணியம் செய்திருக்க வேணும். அவர் பேரில் வைரம், முத்து இரண்டும் இருக்கு. ஆனால் பெறுமதியில் இந்த ரத்தினங்களைப்போல் பன்மடங்கு பெறுமதியுள்ளவர் பொய்யும் புரட்டும் போலி வேறும் நிறைந்த இந்தத் துனியாவில் அவரைப்போல நேர்மையான உழைப்பாளியைக் காணுறது.அழுர்வும் காந்தி

மகானுக்கு நிறைய விளம்பரம் இருக்கு. இவருக்கில்ல. அது தான் இரண்டு பேருக்கு முள்ள வித்தியாசம்...”

மகாலிங்கம் தலைகுனிந்து நின்றுன். இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாததல்ல. மஃபுது ஹாஜியார் வேலை நேரத்தில் மட்டும் வைரமுத்துவை அறிந்தவர் ஆனால் மகாலிங்கம் பிறந்து புத்தி தெரிந்தநாள் முதல் அவருடைய அரவணைப்பில் வளர்ந்தவன். ஹாஜியாருக்குத் தெரிந்ததைவிட அவனுக்கு அதிகமாகத் தெரியும். தெரிந்தும் என்ன பிரயோசனம் கோட்டைவிட்டுவிட்டானே.

“எதுக்கும் நீங்க கவலைப்படாதிங்க. வைரமுத்து போயிருக்கக் கூடிய இரண்டொரு இடங்கள் எனக்குத் தெரியும். கடிதம் எழுதிப் போடுறன். தகவல் தெரிந்தால் சொல் வியனுப்புறன்.

மகாலிங்கம் தலையசைத்தான்.

ஹாஜியர் எஞ்சினியரைச் சந்தித்து இரண்டுவார எக்ஸ்ரென்ஷன் வாங்கிக் கொண்டுபோய் விட்டார்.

11. சஞ்சலம்

பிரச்சணை இப்படித் திமர்த் திருப்பம் எடுக்கும் என்று யாருமே எதிர் பார்க்கவில்லை. அம்பாறைக்கு மாறிப்போவதாகச் சொன்னால், சிலவேளை தந்தையின் மனம் மாறக் கூடும் என்ற என்னைத்தில் மகாவிங்கம் எடுத்துவைக்கத்துக் கொன்ன அந்தக்கதை ‘பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காக முடிந்த கதை’ யாகி விட்டது.

எல்லோரது கண்டனப் பார்வைகளும் இப்போது மகாவிங்கத்தின் மேல் ஒரு சேர விழுந்தன. நன்றாக வளர்ந்து விட்ட தம்பிமார் சிவவிங்கம், சின்னத்துரை ஆகியோரும் முத்துப்பிள்ளையுடன் சேர்ந்து கொண்டு மகாவிங்கத்தையே குற்றவாளி ஆக்கினர். பள்ளிக்குப் போகத் தொடங்கியுள்ள நவமணி, குலமணி ஆகிய குட்டித்தங்கைகள் கூட மகாவிங்கத்துடன் இப்போது முகம் கொடுத்துப்பேசவில்லை.

இந்த ‘ஒதுக்கல்’ மகாவிங்கத்தை மிகவும் சங்கடப் படுத்தியது.

இவ்வளவு காலமும் அந்த வீட்டின் எஜமான் போல் கெளரவத்துடன் மதிக்கப்பட்ட மாகவிங்கம் இப்போது தலைகுப்புற விழுந்து கிடந்தான். எல்லாம் ஒரே ஒரு வார்த்தையால் வந்தவினை, அந்த நேரத்தில் அவன் நாவில் என்ன ‘சனியன்’ குடியிருந்ததோ, அந்தச் சம்பவத்தோடு அந்தக் குடும்பத்தின் குதூகலம் எல்லாம் மறைந்து விட்டது.

முத்துப்பிளையின் குடும்பம் மீண்டும் ஆயலவர் அனுதாபத்துக்கு இலக்காடி விட்டது. சிலர் அவ்வப்போது வந்து ஆறுதல் சொன்னார்கள். சிலர் சந்தர்ப்பமாகவும் பேசினார்கள்.

ஆனால் முத்துப்பிளைக்கு என்னமெல்லாம் வைவர முத்துவின் முற்கோபத்திலேயே நிலைத்து நின்றது. எங்கே போய் எப்படி அலையிருரோ? யாருடன் வீண் வம்பை விலைக்கு வாங்கிச் சங்கடப்படுகிறுரோ? முருகா! நீயே அவருக்குத் துணை. ஒன்றுக்கும் அடங்காத மனுஷன் பிடிவாதக்காரர். அவருக்கு ஒரு விக்கினமும் நேராமல் காப்பாற்றிப் பத்திரமாக விட்டுக்கூக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடப்பா.

முத்துப்பிளையின் பிரார்த்தனைக்குச் செவி சாய்த்தது போல் முருகன் ஒரு சின்ன ஆறுதலைக் கொடுத்தார். அந்த ஆறுதல் மஃழுது ஹாஜியார் மூலமாக வந்து சேர்ந்தது.

வைரமுத்து கொழும்பில் உள்ள தன்னுடைய கடையில், இரண்டு வாரத்துக்கு முன் வந்து தங்கியிருந்து விட்டுப் போனதாக, கடையில் உள்ளவர்கள் அவருக்கு அறிவித துள்ளார்களாம்.

மஃழுது ஹாஜியார் கொண்டு வந்த தகவல் ஆறுதல் தருவதற்குப் பதிலாக முத்துப்பிளையின் கவலையை அதிகரித்து விட்டது.

ஹாஜியாரின் கொழும்புக் கடைக்குப் போயிருந்தால், நிச்சயமாக ஊருக்குத் திரும்பியிருக்க வேண்டும். அதை விட்டு 'எடுபட்டு' போவதானால் அவருடைய கோபம் இன்னும் தணியவில்லை என்றே அர்த்தம், வைரமுத்துவுடன் குடும்பம் நடத்திய இத்தனை வருஷங்களில் அவருடைய மனப்போக்கை, ஸட்சிய வெறியை, இழை பிச்காமல் உணர்ந்து, அனுபவித்துப் பழக்கப்பட்ட முத்துப்பிளைக்கு இந்தச் சங்கதி அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்ற அச்சத்தையே கொடுத்தது.

மஃபுது ஹாஜியார் முத்துப்பிள்ளைக்கு ஆறுதல் சொன்னார்.

'நீங்க ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வாணும், அல்லாட காவலில் அவர் பத்திரமாக வீட்டுக்கு வந்து சேருவார். எங்கேயும் எடுப்பட்டுப் போறதென்டா, எனக்குச் சொல்லாம் போகமாட்டார். கடிதமாவது வரும். அதில் எனக்கு நல்ல நம்பிக்கை இருக்கு.'

'என்டாலும் ஹாஜியார் எனக்கென்னமோ பயமாக இருக்கு: இந்த ஒரு மாதத்தில் ஒரு காயிதமாவது வீட்டுக்குப் போடல்ல. வீட்டுக்கு வாற எண்ணம் இருந்தம் எப்படியாவது ஒரு போஸ்ட் காட்டாவது போட்டிருப்பார்.

போன இடத்தில் அவருக்கு என்ன அசௌகரியமோ? ஆன ஒண்டு. எந்த இடத்திலெயும் போய் அவர் தவிச்சூத தத்தளிக்க மாட்டார். இந்த இலங்கைச் சிலோன் முழுக்க அடிப்பட்டவர். பொலன்றுவை, அனுராதபுரம், கண்டி. யாழ்ப்பாணம், திருக்கோணமலை எல்லாம் போய் வேலை செய்திருக்கார். அங்கேயெல்லாம் அவருக்குப் பழக்கமான ஆக்கள் இருக்காங்க.

'போகக்குள் கையில் காசு கொண்டு போனாரோ எண்டும் தெரியல்ல'

காசு கொண்டு போகாட்டியும் போற இடத்தில் காசு அவரைத் தேடிவரும். கொழும்புக் கடையில்சொல்லிக் கொஞ்சம் காசு வாங்கியிருக்கார். இனி, போற இடத்திலே தெரிஞ்சவங்களிட்டியும் காசு வாங்கலாம் தானே? எப்படியோ அவர் கஷ்டப்பட மாட்டார். அந்த எண்ணத்தை உடுங்க. வீட்டுக்கு திரும்ப வேணுமென்டு எப்ப அவருக்குத் தோனுதோ அப்ப திரும்பி வரட்டும்'

'உங்கட வாய்ச் சொல்லுப்போல நடக்கட்டும் ஹாஜியார்'

'அல்லாட காவல், அப்ப நான் போயிட்டு வாறன் அவர் வீட்டுக்கு வந்ததும், நான் தேடினதாகச் சொல்லுங்க'

‘கட்டாயம் சொல்லுறம் ஹாஜியார்’

சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் அலுமதியின்றி உலவிக் கொண்டிருந்தார். மகாவிங்கம் பிரமை பிடித்தவன் போல உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் முன், மேபோயிலிருந்த தேநீர்க் கோப்பை ஆறிக்கொண்டிருந்தது.

‘தேத்தன்னியைக் குடிக்கச் சொல்லுங்கப்பா, ஆறிப் போகுது’ என்றது கதவின் பின்னாலிருந்து ஒரு கிண்கிணிக் குரல், அது களம்மனியின் குரல்தான்.

‘அட, நானும் கவனிக்கல்ல. தேத்தன்னியைக் குடி தம்பி.’

ஸ்லோ மோஷனில் தேநீர்க்கோப்பை மகாவிங்கத்தின் வாய்க்கோ சென்றது. கடந்த பல நாட்களாக வேவு செய்யாத, களையிழந்த முகம் அதில் கண்ணீரின் ஒற்றையடிப்பாதை.

‘வீணைக்க கவலைப்பட்டு ஒன்றும் ஆகப்போறதில்ல நான் கேட்ட சாஸ்திரங்களைல்லாம் ஆள் உயிரோட இருக்கிறூர் என்றுதான் சொல்லுது.’

‘சாத்திரங்கள் என்ன சொன்னாலும், இந்த ஊர்ச் சனங்கள் வேறமாதிரித்தானே ஐயா கடைக்குது. ஏதோ நான்தான் அவரை வீட்டைவிட்டு துரத்திவிட்டது போல வும். என்னுல அவர் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டது போலவும் இந்தச்சனங்கள் நினைக்குதுகள். நான் வெளியே தலைகாட்டினால் ஒரு கொளைகாரனைப் பார்க்கிறூப் போலத் தான் என்னைப் பார்க்குதுகள்.’

‘சனங்களை விட்டுத்தள்ளு மகாவிங்கம், அடுத்தவன் துயரத்தைப் பார்த்து ஆனந்தம் கொள்ளுறதுதான் இந்த ஊர்ச் சனங்களின் போக்கு.’

‘இந்த ஊரில் இருக்கவே எனக்குப் பிடிக்கல்ல ஐயா. பேசாம் ட்ரான்ஸ்பர் எடுத்துக் கொழும்புக்குப் போயிட வாமா என்று பார்க்கிறன்...’

கதவோரத்தில் ஒரு மெல்லிய சலனம்.

“கொழும்புக்குப் போறதால் பிரச்சினை தீர்ந்திருமா? இங்க வீட்டுல எல்லாரும் கவலையில் குழம்பிப் போய்க் கிடக்கிறங்க. அவங்களைப் பார்க்க றதுக்காவது வீட்டில் இந்தநேரத்தில் கட்டாயம் இருக்கவேணும்”

“கண்மணி சொல்லுறவு தான் சரி தம்பி. முழுப் பொறுப்பையும் கடவுள் பேரில் போட்டுட்டு, நிம்மதியாக நம்மட அலுவல்களைக் கவனிக்கிறதுதான் புத்திசாலித் தனம். வைரமுத்து எப்படியோ ஒரு நாள் வீட்டுக்கு வந்து தானே ஆகவேணும். நம்மால் முடிஞ்ச அளவு தேடிப் பாப்பம், அவ்வளவுதான் நாம் செய்யக் கூடியது”

“வீட்டில் கூட எனக்கு நிம்மதியில்ல, எல்லோரும் என்னைத்தான் குற்றவாளியாகப் பார்க்கிறங்க.”

“சேசே! முத்துப்பிள்ளை மாமி அப்பிடியில்ல, கவலையிலதான் அவவும் கலகலப்பில்லாமல் இருக்கிறுவு.”

“அவமட்டுமில்ல, தம்பிமார், தங்கச்சிமார்கூட, என்னேட இப்ப சரியாக முகம் கொடுத்துப் பேசிறதில்ல?”

“அதுகளும் ஏங்கிப்போய்க் கிடக்குதுகள். அப்பா, நீங்க அடிக்கடி அங்கபோய் வாங்க. அப்பதான் அதுகளுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்கும்”

“நேரம் கிடைக்கிற வேளையில் நான் அங்கபோய்த் தான் வாறன் மகள். நானும் என்னால் முடிஞ்சமட்டும் புத்தி சொல்லியிருக்கிறன்.”

இவர் வேணுமெண்டா அடிக்கடி இங்க வந்து கொஞ்ச நேரம் உங்களோட பேசிக் கொண்டிருக்கட்டும். பேப்பரைப் பார்க்கட்டும். அப்படிக் கவனத்தை வேற வழிகளில் திருப்பினால் கவலை குறையும்”

“அதுவும் நல்ல யோசனைதான்...”

மகாவிங்கம் ஹப்போயிலிருந்த பேப்பரை யதேச்சையாக எடுத்துப் பார்த்தான். பின் அதில் கவனம் செலுத்த

முடியாமல் மடித்து மீண்டும் ஹபோயில் போட்டான். அந்தப் பேப்பரையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், திடீரென்று தீயை மிதித்தவன்பொல் பதறி எழுந்தான். கண்மணியும் சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும் என்னவோ ஏதோவென்று அவனிடம் ஓடிவந்தனர்.

“ஐயா, இஞ்சபாருங்க. இந்தப் பேப்பரில் வந்திருக் கிற செய்தியைப் பாருங்க’ என்று கூறியபடி பேப்பரின் ஒரு முலையில் வந்திருந்த செய்தியைப் பரபரப்புடன் சுட்டிக்காட்டினான்.

சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் கண்ணுடியைத் தேடி எடுத்துப் போடுவதற்குள், கண்மணி அவன் கையிலிருந்த பேப்பரைப் பிடுங்கி அவன் சுட்டிக்காட்டிய செய்தியை வாசித்தாள்.

“திருக்கோணேஸ்வரம் இராவணன் வெட்டில் வீழ்ந்து வயோதிபர் தற்கொலை - ” அதற்குமேல் படிக்கமுடியாமல் கண்மணியின் கண்கள் இருண்டன. சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் கண்மணியிடமிருந்த பேப்பரைவாங்கி, மேற்கொண்டு வாசித்தார்.

“கடந்த சில நாட்களாக சித்தசவாதினமற்றவர்போல் திருக்கோணேஸ்வர ஆலய வீதியில் சற்றித் திரிந்த ஒரு முதியவர் நேற்றுமுன்தினம் இங்குள்ள இராவணன் வெட்டு என்னும் பிளவில் வீழ்ந்து தற்கொலை செய்து கொண்டார். அவர் யாரென்று அடையாளம் காணப்படவில்லை. தோற்றத்திலிருந்து அவர் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம் என்று பேசிக் கொள்கிறூர்கள்...”

முத்துப்பிளையின் வீடு உறங்கிக் கிடந்தது.

இராவணன் வெட்டில் வீழ்ந்து உயிர் துறந்த முதியவர் வைரமுத்துத்தானு என்பது நிச்சயமாகாமலே, அங்கு துக்கம் விசாரிக்க வந்து விட்டார்கள் ஊர் ம(ா)க்கள்.

மனித இதயத்திலே எந்தேரமும் ஒரு மிருகம் ஒளிந்து கொண்டிருக்குமோ? ஒரு விபத்து நடந்து விட்டால்,

ஒரு கொலை நடந்து விட்டால், அதைப்பார்க்க - வேடிக்கை பார்க்க - எவ்வளவு ஆவல் ஏற்படுகிறது மனி, னுக்கு காயப் பட்டவன் - கொலையண்டவன் நமக்கு வேண்டாதவருக இருந்தால் இதயத்தின் மூலையில் ஓரிந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மிருகத்துக்கு என்ன ஒரு குரை திருப்பி - மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

திருமலை சௌந்திருந்த சின்னத்தம்பி மாஸ்டர், மிகுந்த சிரமப்பட்டு குமாரவேலீக் கண்டு, பிடித்து, பேப்பரில் வந்த செய்தியைச் சொல்லி கோணேசர் மலைக்குச்சென்று விசாரித்த போது உபயோகமான தகவல் எதையும் பெற முடியவில்லை. இரண்டு நாட்களுக்கு முன், போலீஸார், சுந்தயோடிகளின் உதவியுடன் அப்பிரேதத்தை எடுத்த போது, அடையாளம் காணமுடியாதபடி ஈதைவடைந்திருந்ததாம். ஆஸ்பத்திரியில்போஸ்ட் மோட்டம் செய்த பின் அனுலைத்தப்பினம் என அடக்கம் செய்துவிட்டார்களாக்.

வைரமுத்து ஒருக்காலும் அப்படிச் செய்யமாட்டார் என்று அடித்துக் கூறினான் குமாரவேல். சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும் அதே கருத்தைத்தான் கொண்டிருந்தார். இருந்தாலும் மனதில் ஒரு சஞ்சலம். மனவைராக்கியத்தில் முதிர்ந்த வயதில் ஏற்படும் வக்கிரத்தில். தன் பேச்சுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காத மகனைப் பறிவாங்குவதாக என்னிக் கொண்டு முட்டாள்த் தனமாக ஏதும் செய்திருப்பதா?

திருமலையில் மேலும் பல இடங்களில் தேடிப்பார்த்து விட்டு வைரமுத்துவைப்பற்றிய லீபரம் ஏதும் அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் ஊருக்குத் திரும்பினார் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர்.

இராவணன் வெட்டில் விழுந்தவர் வைரமுத்து இல்லை என்று சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் கூறியபின்னரும்' அதை நம்ப முடியாதவர்கள் போல், அவநம்பிக்கையுடன் கலைந்து சென்றனர் முத்துப்பிள்ளையின் வீட்டு முற்றத்தை நிறைந்திருந்த முதியவர்கள், அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தைச்

சற்றி வெற்றிலைத்துப்பல் - அசிங்கமாக - குனரமாக, ரத்தச் சிவப்பாக - அவர்கள் மனதைப்போல.

முத்துப்பிள்ளை வீட்டு முற்றத்தில் பண ஒலைப்பாயில் நெஞ்காயப் போட்டிருந்தது. காகங்களை விரட்டுவதற்காக அதன் குறுக்கே கட்டிருந்த கயிற்றின் தொங்கலைப் பிடித்துக் கொண்டு, வீட்டின் திண்ணைக்குந்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள் குலமணி.

வீட்டின் நிழலில், முத்துப்பிள்ளை காய்ந்த நெல்லை உரவில் போட்டுக் குற்றிக்கொண்டிருந்தாள். அஹுவலகம் சென்றிருந்த மகாவிங்கம் வீடு திரும்புவதற்குள், அவ்வளவு நெல்லையும் அரிசாக்கிவிட வேண்டும் என்பது அவள் தீவிரம். இப்போது அவர்கள் வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போகும் கண்மணி அவனுக்கு உதவியாக இருந்தாள். வேலையில் மட்டுமல்ல, பேச்சிலும் கூடத்தான்.

'இந்த மனிசன், ஒன்றுமில்லாத துக்கெல்லாம் கோபம் கொள்ளுற்றும் வீட்டை விட்டு ஒடுற்றும், ஹர்ச்சனத்துக்குப் புதினம் காட்டுற்றும், மகாவிங்கத்துக்குத் தாங்க முடியல்ல. காலமேயும் சாப்பிடாமக் கந்தோருக்குப் போருன்'...

உரவிலிருந்து அரிசியை எடுத்துச் சளகில் போடும் போது, தொண்டையில் சிக்கியிருந்த வார்த்தைகளையும் எடுத்து வெளியே போட்டாள் முத்துப்பிள்ளை.

முத்துப்பிள்ளையின் மனவேதனை கண்மணிக்குப் புரிந்தது.

'மாமி, ஹர்ச்சனத்துக்கு வயித்தெரிச்சல், ஹரைப்பற்றி யோசிக்காதீங்க. வைரமுத்துமாமா ஒரு அழுர்வப் பிறவி. அவர் ஹரைவிட்டுப் போனாலும் திரும்பி வரும் போது ராஜா மதிரித்தான் வருவார்.'

'திரும்பிவருவாரா என்றுதான் தெரியல்ல, எங்கு இருந்தாலும் ஒரு கடிதமாவது அனுப்பினால் மனதுக்கு எவ்வளவு ஆறுதலாக இருக்கும்'

“கடிதம் அனுப்பாட்டி என்ன மாமிய? அவர் எங்கேயும் கண்டப்படமாட்டார், அவர் ஒரு படிக்காத மேதை, பட்டதாரிகள் அவரிடம் பிச்சை வாங்கவேணு... எந்தச் சபையிலும் அவர் முன்னுக்கு நிற்பார். கும்பலுக்குள் நின்றாலும் குத்துவிளக்குமாதிரித்தான் இருப்பார்”

இப்படிக் கண்மணி கூறிக் கொண்டிருந்த சமயம், திருகோணமலை கோணேஸ்வரர் கோயில் முன்மண்டபத்தில் பல குத்துவிளக்குகளுக்கு மத்தியில் ஒரு தாடிக்காரச் சாமியார், மற்றெலூரு குத்துவிளக்குப் போல் கண்முடி மெய்மறந்து நின்றார்.

கும்பலுக்கு மத்தியில் பளிச்சென்று தெரிந்த அவரைப் பல கண்கள் மொய்த்தன ‘யார் இந்த முதியவர்?’ என்ற கேள்விக்குறி அந்தக்கண்களில் துல்லியமாகத் தெரிந்தது.

‘அந்தச் சாமியாரைப் பார். நம்ம வைரமுத்து மேசிலார் மாதிரி இல்லை?’ என்று கேட்டான் குமாரவேல் வீர இங்கத்திடம்.

வீரசிங்கம் அவரை உற்றுக்கவனித்தான், பரபரப் படைந்தான்.

அந்தக்கும்பலுக்குள் புகுந்து, வைரமுத்துவைக் கட்டித் தழுவாத குறையாக வெளியே அழைத்து வந்தார்கள் அவர்கள்,

‘என்ன மேசிலார் இப்படிச் செய்துபோட்டங்க, திருகோணமலைக்கு வந்த நீங்க, எங்க வீட்டுக்கு வராமல், இப்படிப் பிச்சைக்காரன் மாதிரி ஊர் சுத்துறீங்க. எங்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு அவமானம் இது?’

‘நீங்க இராவணன் வெட்டில் விழுந்து செத்துப்போன தாக எண்ணி ஊரிலிருந்து சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் வந்து இங்கேயெல்லாம் தேடி எவ்வளவு அவதிப்பட்டுப் போனார். என்ன நடந்தது மேசிலார்? வீட்டில் ஏதும் பிரச்சினையா? .. சொல்லுங்கவன்?’

“பிரச்சினை ஒன்றும் இல்ல குமாரவேல். சும்மா எடுபட்டு வந்தன், கோணசரைப் பார்க்கவேணும் போல இருந்தது. அதுதான் இங்கேயே சுத்திக் கொண்டிருக்கிறன்.”

“இனி அப்படிச் சுத்த ஏலாது, மேசிலார் இப்பவே வீட்டுக்கு வரவேணும். இஞ்சபாருங்க, இவதான் நம்மட மனிசி பேர் வசந்தா. சினிமா நடிகை கே. எல். வி. வசந்தா மாதிரி இல்ல....”

கணவனின் கரும்பு மொழியைக் கேட்டுக் கணிந்து போன வசந்தா, நாணிக் கோணிக் குழைய, வைரமுத்து அப்போதுதான் கவனித்தான். ஜப்பான் பொம்மை மாதிரி ஒரு சிறு பெண், சர்வாலங்கார பூஷித்தயாக பெரிய பட்டுச்சேலைக்குள், பட்டுப்பூச்சி போலச் சிலிர்த்தாள்’

முத்துப்பிளையின் திருமணக் கோலம் வைரமுத்துவின் நினைவில் தோன்றி மறைந்தது.

வைரமுத்துவின் முகம் மலர்ந்தது. “அடே! எனக்குச் சொல்லாமல் கவியானம் கட்டிப்போட்டா என்ன? என்று பொய்க் கோபத்துடன் குமாரவேலைத் தட்டிக் கொடுத்தான் வைரமுத்து.

‘எல்லாம் அவசரமாக நடந்து முடிஞ்சிது மேசிலார். வெளியே ஒருவருக்கும் அறிவிக்கல்ல. இதே கோணைசர் கோயிலிலதான் தாலிகட்டினம்.’

‘அப்படித்தான் செய்யவேணும் குமாரவேல். இருமணம் கலந்தால் திருமணம் என்ட கலியாணமும் இப்படித்தான் நடந்தது. மனம் ஒருத்தியை விரும்பினால் சம்பிரதாயங்க எல்லாம் பார்க்க வேண்டியதில்லை... அது சரி நமக்கு எப்ப கலியாணச் சாப்பாடு?’

‘இன்றைக்கே, இப்பவே. வாங்க உடனே’

குமாரவேலின் வீட்டில் வைரமுத்துவுக்கு ராஜோப சாரம் நடந்தது. புதுமணப்பெண் வசந்தா அவரை

விழுந்து விழுந்து உபசரித்தாள். சம்பிரமமான இரவுச் சாப்பாட்டுக்குப்பின், திண்ணையில் படுத்திருந்த வைரமுத்து வுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை.

குமாரவேல் - வசந்தா தம்பதிங்கள் சட்டென்று மகா விங்கம் - கண்மணி தம்பதிகளாக மாறினர். மனிதமனத் தின் இயல்பான ஆசை அவன் மனதைக் கப்பிக் கொண்டது. மகாவிங்கம் - கண்மணி நல்ல சோடிப் பொருத்தம். இதைப்பற்றி இவ்வளவு காலமும் சிந்திக்கவே இல்லையே. மகாவிங்கம் ஏஜன்டுத்துரை ஆவதைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற தீவிரத்தில் அவனுடைய இல்வாழ்க்கையைப்பற்றிய எண்ணம் எழவே இல்லையே. என்ன முட்டாள் தனம்.

அன்று பகல் முழுக்க குமாரவேலும் வீரசிங்கமும் மாறி மாறி உபதேசம் செய்தும், மாருத அவர் பிடிவாதம் இப்போது மாறியது.

வைரக்கியம் குலைந்தது. மனத்தின் இறுக்கம் தளர்ந்தது. இனியகற்பணிகள் விரிந்தன.

வீட்டுப்பக்கமே இனித் தலைகாட்டக்கூடாது என்றி ருந்தவர் இப்போது வீட்டுக்குப் போகத்துடியாய்த் துடித்தார்

மகாவிங்கத்தின் கவியாணம், குமாரவேலுடையதைப் போல சாதாரணமாக இருக்கக்கூடாது. ஊர்மெச்ச வேணும், கொஞ்ச நாளைக்கு ஊரில் இதே பேச்சாக இருக்கவேணும்...

முத்துப்பிள்ளை வீட்டு வாசலில், ஹோர்ண் சத்தம் கேட்டது. எல்லோரும் வாசலுக்கு ஓடினார்கள்

ஜீப்பிலிருந்து சீவ்எஞ்சினியர் ஏகாம்பரமும் ரீ. ஏ. இமானுவேலும் இறங்கினார்கள் - “அவர்களைத் தொடர்ந்து வைரமுத்து இறங்கினான். வைரமுத்துவைக் கைத்தாங்கலாகக் கூட்டி வந்தார்கள்

“நேற்று இரவு மட்டக்களப்பு பஸ் நிலையத்தில் படுத்திருந்தார் யாழ்ப்பாண பஸ் நேரம் விசாரிக்கப் போன நான் இவரை அடையாளம் கண்டுகொண்டன். கடுமையான காய்ச்சலாக இருந்தது வீட்டில் கொண்டு போய் இரவு வைத்திருந்தோம் காலையில் மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோய் மருந்து எடுத்து வந் தோம். ஒன்றும் பயப்படத் தேவையில்லை என்று டாக்டர் சிசால்லிவிட்டார் மருந்து, குளிசைகளை மூன்று வேளையும் கொடுங்க”

மண்டபத்திலேயே படுக்கை போட்டு வைரமுத்துவைப் படுக்க வைத்தார்கள், அவன் பேசக்கூடிய நிலையில் இல்லை.

ஏராளமான கேள்விக் கண்கள் வைரமுத்துவை மொய்த்தன

“என்ன வைரமுத்து எங்களையெல்லாம் இப்பிடித் தவிக்கவிட்டுட்டுப் போயிட்டே?” என்று ஆரம்பித்தார் சின்னத்தம்பி மாஸ்டர்

வைரமுத்துப் பேசவில்லை, அவருடன் இப்போது பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று எஞ்சினியர் சைகை காட்டினார், “அவருக்கு இப்ப ஓய்வு வேணும் மற்றவங்களும் இப்ப வீட்டுக்குப் போங்க நாளைக்கு வந்து பர்ருங்க சின்னத்தம்பி மாஸ்டரும் அதை ஆமோதித்தார். கும்பல்கலைந்தது. ஏகாம்பரமும் முத்துப்பிள்ளையிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றார்.

கட்டிலை வந்து சூழ்ந்த நவமணி, குலமணி ஆகியோ ரைக் கையினால் அணைத்துக் கொண்டே படுத்த வைரமுத்துவுக்கு அவசர அவசரமாகக் கோப்பி பேரடக் குசினிக் குள் சென்றாள் முத்துப்பிள்ளை

மகாலிங்கம் அவர் படுக்கையருகே சென்று “நான் தெரியாமல் கதைச்சுப் பேரட்டன் அப்பா இனிமேல் ஏப் படிச் செய்ய மாட்டன்” என்றான். அவர் அதை ஏற்றுக் கொண்டதுபோல் அவன் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

12. அஞ்சலி

இருள் பிரியாத அந்த அதிகாலை வேளையில் ஆணைப் பந்தி பிள்ளையார் கோயில் கல்யாணக் கலை கட்டி இருந்தது. எஞ்சினீயர் ஏகாம்பரத்தின் சுட்டுவிரல் அசைவில் காரியங்கள் நடைபெற்றன.

கோயில் முன் மண்டபத்தில், தாலிகட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. முதலில் மாப்பிள்ளையையும் மாப்பிள்ளைத் தோழனையும் வைத்து ஐயர் கிரியை கலை ஆரம்பித்தார். அதுமுடிந்ததும் பெண்ணை அழைத்து வரும்படி கூறினார். சர்வாலங்கார பூவினையாகப் பெண் அழைத்துவரப்பட்டபோது இது கண்மணிதானு அல்லது வேறு யாருமா என்று சின்னத்தமிபி மாஸ்டரே சந்தேகிக் கும் அளவுக்கு அவள் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தாள்.

கண்ணிகாதானம் செய்வதற்கான கிரியைகள் தொடங்கின, வைரமுத்துவும் முத்துப்பிள்ளையும் அருசருகாக உட்கார்ந்து, ஐயரின் கிரியைகளுக்கு முகம் கொடுத்தனர். ஏகாம்பரம் பின்னால் உட்கார்ந்து உதவியபடியால் அவர்களது, சங்கடம் கொஞ்சம் குறைந்தது, வைரமுத்து மெய்மறந்த நிலையில் காணப்பட்டார்.

தாவிக்ட்டும் நேரத்தில், சினிமாப்படங்களில் வருவது போல், “கெட்டிமேளம் கெட்டிமேளம்” என்றுகுரல் கொடுத்தார் ஏகாம்பரம். கெட்டிமேளம் வாஸைப் பிளக்க, மகாவிங்கம் கண்மணியின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சுகளைப் போட்டான்.

வைரமுத்து, திடீரென்று தேவார திருவாசகங்களைப் பாடத்தொடங்கிவிட்டார். உணர்ச்சிவசப்பட்ட நிலையில் “ஆனைப்பந்தியானே, என் பில் ளைகள் உனக்கு அடைக்கலம் அகிலாண்ட கோடிப்பிரம்மாண்ட நாயகா, அண்டசராசரங்கள் எங்கும் நிறைந்துள்ள பெருமானே! மலைபோல் வரும் துணபங்களையெல்லாம் பணிபோல் நீக்கியருளும் பெருமானே! எல்லாம் உன் அருள் எல்லாம் உன் அருள் இறைவா, இறைவா...”

புலம்பல் நீடிக்கவே, ஏகாம்பரம் அவரை வெளியே அழைத்துச் சென்றார். “என்ன வைரமுத்து இது? சனங்கள் புதினம் பார்க்கிறாங்க. அமைதியாக இருங்க” என்று அவரை ஆசுவாசப்படுத்தினார்.

“ஐயா, அந்த ஐயனின் அருள் என்னைத் திக்குமுக் காடச்செய்யிது. உங்களைப்போல அற்புதமான மனிதர்கள் மூலம் அவனுடைய அருள் இந்த ஏழைக்குக் கிடைக்குது. நான் எப்பிடி உங்களுக்கெல்லாம் நன்றி செலுத்தப் போறேன்...”

ஏகாம்பரம், தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு, இங்கிருந்துபடியே “ மேளம்! மணமக்கள் கோயில் சுற்றவேணும்!” என்று கட்டளையிட்டார்.

மேளகாரர்கள் ஒரு அவசரத்துடன், வெளிப்பிரகாரம் சுற்றுவதற்கு ஆயத்தமாக “டும் டும் டுடும்...” ஆரம்பித்தார்கள், நாயனக்காரர், “தெருவில் வாராண்டி. வேளன் தேரில் வாராண்டி...” என்று யூ. ஆர். ஜீவரத்தினத்தின் பழைய பாடலை நாதஸ்வரத்தில் வாசிக்கத் தொடங்கினார். கல்யாண ஊர்வலம் கோயிலைச்சுற்றி வந்தது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது.

சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் வீட்டில் ஒருவாரத்துக்குமேல் திருமணக் கலகலப்பு நீடித்தது. திருமணத்தன்று, சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் தினறிப்போனார்.

ஒரே ஒரு சின்னப் பிரச்சினை அது வைரமுத்துவின் உற்சாகம்! வைரமுத்து தனிமையில் புலம்புவது வழக்க மாகிவிட்டது. மகாலிங்கம் ஏசன்டுத்துரை ஆகவேண்டுமென்பதை மறந்துவிட்டார். மாருக, மகாலிங்கத்தின் திருமணத்தைக் காணக்கிடைத்ததே மகத்தான பேறு என்பதுபோல் பேசத்தொடங்கிவிட்டார். சிலவேளைகளில் அவர் எதைப்பற்றிப் பிரலாபிக்கிறார் என்பதே முத்துப்பிள்ளைக்கு விளங்காமல் இருந்தது.

திருமணம் முடிந்த மூன்றாம் நாள் மணப்பெண் மணமகன் வீட்டுக்குக் 'கால்மாறி' வரும் சம்பிரதாயம் ஓன்று உண்டு. அன்று கண்மணி முத்துப்பிள்ளையின் கால்களில் விழுந்து வணங்கியபோது, தாய்ப் பாசத்துடன் அவள் கண்மணியைத் தூக்கி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். மாயிக்கும் மருமகனுக்கும் இடையே அப்படி என்ன அந்தரங்கம்?

"அடி கள்ளி இவ்வளவு பெரிய ரகசியத்தை இத்தனை வருஷமாக எப்படி மூடிவெச்ச நீ? எத்தனைதரம் வீட்டுக்கு வந்திருக்கா. ஒரு அசிப்பும் காட்டல்லையே?"

"மாயி, எப்படிச் சொல்லுவன்? இந்த விஷயம் வெளியே தெரிஞ்சா, வயிற்றெரிச்சல் காரர்கள் கும்மா இருப்பார்களா? எப்படியோ குழப்பிப் போடுவார்களே.."

"பொய்! கலியாணம் பேசிப்போனு பெரிய சீதனம் கேப்பாங்க. அதனால் பொடியின் வளைச்சுப்போடுவம்என்டு பார்த்தாயாக்கும்?"

"போங்க மாயி. அப்பிடி வளைச்சுப் போடக்கூடியவரா அவர்? அந்த ஏகாம்பரம் ஜயாவாலேயே அது முடியல்லையே"

"எல்லாம் தெரிஞ்ச வச்சிருக்கிற கள்ளி"

“இது கடவுள் எனக்குக் கொடுத்த பிச்சைமாயி. அது வேலதான் அவங்களால் ஒன்றும் செய்யமுடியல்ல மாருக அவங்களும் சேர்ந்து உதவி செய்தாங்க. சீதனம் என்டு வந்திருந்தா எங்களிட்ட என்ன இருக்கு தாறதுக்கு?”

“சீதனம் என்னத்துக்குடி மகளே? கலியாணம் செய்ய மரட்டேன் என்று இருந்தவனை, மாலையும் கழுத்துமாகக் கண்குளிரப் பார்க்கவச்சையே அதுதான் நீ எங்களுக்குத்தந்த பெரிய சீதனம்”

கண்மணியின் என்னத்தில் வழிந்த நீரைத் தன் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்து விட்டாள் முத்துப்பிள்ளை.

திருமணச் சந்தாடிகள் அடங்கி ஓரு வாரத்திற்கு மேலா கிவிட்டது.

திழரென்று எதையோ நினைத்துக்கொண்டவர்போல் வைரமுத்து, முத்துப்பிள்ளையைக் கூப்பிட்டார். என்னவோ ஏதோ என்று பதறிக் கொண்டு வந்த முத்துப்பிள்ளையிடம் ‘மகுழுது ஹாஜியாருக்குக் கார்ட் அனுப்பினதா?’ என்று கேட்டார்.

முத்துப்பிள்ளைக்கு வெலவெலத்துவிட்டது.

“எனக்கென்ன தெரியும், நீங்களும் புள்ளையரும் தானே கார்ட் எல்லாம் அனுப்பினீங்க. நான் என்னத்தைக் கண்டன்?”

‘பார், பார் கதையைத் திருப்புற மாதிரியப்பார்’ அந்த மனுஷன் நமக்கு எவ்வளவு உதவி செய்தவர். அவருக்குக் கார்ட் அனுப்பல்லையே?’

‘அதெல்லாம் நீங்க எல்லுவா ஞாபகப்படுத்தி அனுப்பியிருக்க வேணும் கலியாணத் ததிபிதியிலே, வெச்சது கெட்டு மெய்மறந்து நான் ஓடித்திரியக்குள்ள இதெல்லாம் நான் எப்பிடிக்கவளிக்கிற?’

‘ஓ! அந்த மனுஷன் என்ன நினைச்சாரோ தெரியல்லை?’

“அவர் அப்பிடி ஒன்டும் குறைநினைக்கிற ஆள் இல்ல. ஊரில் நின்டிருந்தா கேள்விப்பட்டாவது வந்திருப்பார்.”

“ஊருல் நின்டாலும் அழைப்பு அனுப்பாட்டி எப்படி வருவார்?”

“இனி என்ன செய்யிற? நீங்க காத்தான்குடிப்பக்கம் போன அவரைப் போய்ப் பார்த்துச் சொல்லிப்போட்டு வாங்கவன்”

“எந்த முகத்தோட அவரைப் போய்ப்பார்க்கிற? கேள்ளன மடத்தனம்!”

வைரமுத்து இப்படி அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, வாசல் கேட்தடத்தடத்தது. மகுமுது ஹாஜியார் ஒரு பெரிய பார்சலுடன் உள்ளே வந்தார்.

துள்ளி எழுந்த வைரமுத்து, “வாங்க ஹாஜியார் வாங்க, உங்களுக்கு ஆயுச நாறு. இப்பதான் உங்களைப்பத்தி நாங்க ரெண்டுபேரும் பேசிக் கொண்டிருந்தம்...”

“ஆமா, அதெல்லாம் நல்லாப் பேசவீங்க. மகனுக்குக் கல்யாணம் நடந்தாமட்டும் அறிவிக்கமாட்டங்க”

வெள்ளைப் பல்வரிசை தெரிய கள்ளமில்லாமல் சிரித்த ஹாஜியார், முத்துப்பிள்ளை கொண்டுவந்து போட்ட கலியாணப் பாயில் உட்கார்ந்தார்.

“ஐயோ ஹாஜியார் நான் என்னத்தச் சொல்லுவன் எனக்கு மதிமயங்கிப் போச்சிதென்டுதான் சொல்லவேணும் இப்பவும் அதப்பத்தித்தான் எங்களுக்குள் சண்டை”

“நான் பகிடிக்குச் சொன்னனான் மேசிலார். உங்களைப் பத்தி எனக்குத் தெரியாதா? நான் ஊரில் இல்ல. கொழும் புக்குப் போயிருந்தன். ஊரில் நின்டிருந்தா அழைப்பில் ஸாமலே வந்திருப்பன். எண்ட குணம் உங்களுக்குத் தெரியும் தானே?

“தெரியுறதென்ன? இப்ப நீங்களே அத நிருபிச்சிப் போட்டங்களே”

முத்துப்பிள்ளை ஒரு ட்ரேயில், பிஸ்கட், வாழைப்பழம், பால்தேநீர் முதலியவற்றைக்கொண்டுவந்துஹாஜியாருக்குப் பக்கத்தில் வைத்தான்.

“என்ன முத்துப்பிள்ளை கல்யாணம் எல்லாம் சிறப்பா நடந்துதா? பொன் எப்படி?

“உங்களைப்போல நல்லவங்க செய்யிற உதவியால கல்யாணம் நல்ல சிறப்பா நடந்தது. டவுனில் ஆனப்பந்திப் பிள்ளையார் கோயிலில் தாலி கட்டின. பொன் மகாலட்சமி மாதிரி. சின்னத்தம்பி மாஸ்ரர்ர மகள். பேர் கண்மணி”

“சின்னத்தம்பி மாஸ்டருக்கு இது ஒரு சவீப் விழுந்த மாதிரித்தான். சீதனம் எல்லாம் எப்படி?”

“வீடுவளவு மட்டும்தான். ஆனு அதவிடப் பெரிய சீதனம், பொன்னும் மாப்பிளையும் விருப்பப்பட்டுட்டாங்கு”

“அடி சக்கை! அப்பிடியா சங்கதி? மகாவிங்கம் பலே ஆள்தான். அதுசரி, கல்யாணப் பிராத்தியில் தாலிகட்ட மறந்ததுபோல, மகன்ட கல்யாண வைபோகத்தில் அவன் ஏஜன்டுத்துரையாகிற கதைய மறந்திட்டங்க போல...?”

“இல்ல ஹாஜியார் அவன் சி. ஏ. எஸ். சோதினை எடுக்கத்தான்போருன். அவன் ஏஜன்டுத்துரையாகிறதப் பார்க்காம நான் கண்மூடமாட்டன்”

“உங்கட நல்ல மனதுக்கு அல்லா ஒரு குறையும் வைக்க மாட்டான். மாப்பிள்ளையும் பொன்னும் இப்ப எங்க?”

“அவங்க சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் வீட்டுலதான்”

“இந்தப் பார்சல அவங்களிட்டக் கொடுக்கவேணும். இது ஒரு மண்ணெண்ணை அடுப்பு, ரெண்டுபேரும் உத்தி யோகம் பார்க்கிறபடியா சமையலுக்கு உதவியாக இருக்கு மெண்டு இதை எடுத்துவந்தன்.

“தம்பி உங்கள்க்கண்டா சந்தோஷப்படுவான். நீங்களே உங்கடன்கயால் இதை அவங்களிட்டக் குடுத்திடுங்க. நான்

சிங்காரத்தைக் கூட அனுப்பிறன். அவன் பார்சலீத் தூக் கிட்டுவருவான்”

“சரிஅப்பிடியே செய்வம்”

‘‘மலைபோல வரும் துன்பங்களை எல்லாம் பணிபோல நீக்கியிருள் வேண்டும்’’ என்பது வைரமுத்து, திருநீற்றுக் குடுவையிலிருந்து விழுதி எடுத்து நெற்றியில் சாத்திக் கொள் ளம்போது சொல்லும் பிரார்த்தனைகளில் ஒன்று, அதை இப்போது அவன் நினைவு படுத்திக் கொண்டான். என்னை உன் பாதபங்கயம் பணிவித்து என்பெலாம் உருக நீ எளி வந்து, உன்னை என்பால் வைத்து எங்கும் எஞ்ஞான்றும் ஒழிவற நிறைந்த ஒண்சுடரே...’’

நாளாந்தம் வாய்மட்டும் சொல்லும் திருவாசகத்தை இப்போது மனம் அசை போட்டது.

கல்யாணம் என்றால் சும்மாவா? வீட்டைக் கட்டிப் பார் கல்யாணம் பண்ணிப்பார் என்பது பழ மொழியல் லவா? அப்பேர்ப்பட்ட பெரிய பொறுப்பை எவ்வளவு இலகுவாக இறைவன், நிறைவேற்றி வைத்துவிட்டார்.

சுவாமி விபுலானந்தர் யாழ்நூல் அரங்கேற்றத்துக்குப் பிறகு அதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தது போல் வைரமுத்து தன் மகனின் திருமணத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டார். நாளடைவில் அது அலட்டல் ஆகும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது.

பொறுக்க முடியாத கட்டத்தில் முத்துப்பிள்ளை வெடித்தான்.

“இந்த மனிசனுக்குப் பைத்தியம்தான் பிடிச்சிருக்கு. எப்ப பார்த்தாலும் அவட்டல்தான், இந்த வாய் கொஞ்சநேரமாவது ஓயிற்றில்லையா?”

“ஓயாத உழைப்பு, ஓழியாத பாசம், சாயாதவீரம், தளராத நெஞ்சம்”

“சரி சரி அலட்டுனது போதும். சும்மா இருங்க. இஞ்ச பொடியனும் புள்ளையும் வரப்போருங்க உங்கட அலட்டலீக் கேட்டா அப்பிடியே திரும்பிப் போயிருவாங்க!”

“அவன் எண்ட மகன்டி, நான் கிறின் கோட்டைத் தாண்ட மாட்டாள். இப்பவும் எண்ட சொல்தான் அவனுக்கு வேதம். அவனைப்பத்தி உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. ஏகாம்பரம் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? அவன்ற திற வைக்கு அவன் இருக்கவேண்டிய இடம் வேற்யாம். அவன்ட படிப்புக்கு அவன் ஏஜன்டுத் துறையா வாறது தப்பாது”

மகாவிங்கம் வாசல் கேற்றுல் நுழையும்போதே தந்தையின் இரைச்சல் காதுகளில் நாராசமாக வந்து விழுந்தன.

“இவரில் இதுதான் ஒரு கெட்ட பழக்கம். கோபம் வந்தாலும் சத்தம் போடுவார். சந்தோஷம் வந்தாலும் சத்தம் போடுவார்” தன் இளம்மனைவி தந்தையின் பேச்சினால் சங்கடப்படக்கூடாது என்பதற்காக அவனை முன் கூட்டியே தயார்ப்படுத்தும் வகையில் கூறினான் மாகவிங்கம்.

தம்பதிகளை நேரில் கண்டதும் வெரமுத்துவின் உற்சாகம் கட்டுமீறி விட்டது “ராமன் சிதை போல வாழ வேணும் மக்காள்” என வாழ்த்தினார்.

“எண்ட கடவுளே! ராமன், சிதை எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டு காடு மேடெல்லாம் திரிய வேண்டியிருந்தது. வாழும் வளரும் புள்ளைளை இப்பிடியா வாழ்த்திறது.” முத்துப் பிள்ளை.

“ஏய் வாயை மூடு. உனக்கு என்னடி தெரியும்? ராமன் ஏகபத்தினிவிரதன். சிதை கற்புக்கனல். குடும்ப ஒற்றுமைக்கு அவங்கதான் உதாரணம்”

“நம்மட ஊரில் எப்பிடி வாழ்த்திருங்க? பதினைஞரும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழுங்க எண்டு வாழ்த்துவாங்க இல்லாட்டி ஆல்போல் தழைத்து அறுகுபோல் வேறுன்றி வாழுங்க எண்டு வாழ்த்துவாங்க”

“எல்லாரும் செய்யிறுப்போல செய்யிற வழக்கம் தான் என்னிட்ட கிடையாதே. இந்த ஊரில உள்ள ஆட்கள் அர்த்தம் தெரியாமலே வாழ்த்து வாங்க எண்ட வழி தனி வழி. எண்ட புள்ளையஞ்சும் அது தெரியும்.”

மகாவிங்கத்துக்கும் சண்மணிக்கும் என்ன பேசவ தென்றே தெரியவில்லை. தர்மசங்கடப்பட்டார்கள்.

“சரி சரி உங்கட சண்டைய நிப்பாட்டுங்க, இல்லாட்டி நாங்க திரும்பிப்போயிருவம்”

“அவர் அப்பிடித்தான் புள்ளா. நீங்க இப்பிடி வாங்க” முத்துப்பிள்ளை இப்படிக் கூறியதும் வைரமுத்து அவனை முறைத்துப் பார்த்தார். ஆனால் எதுவும் கூறவில்லை. தன் னுடைய பேச்சையும் டப் என்று நிறுத்திக் கொண்டார். முகச்சருக்கங்கள் சிந்தனை அலைகளைப் பிரதிபலித்தன.

இரவு எட்டுமணி வரை அந்தக் குடும்பம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்தது. கண்மணி அந்த வட்டின் மருமகளாக வந்ததில் குடும்பத்தினர் அனைவருக்குமே திருப்தி என்பதையே இந்தக்கலகலப்பு எடுத்துக் காட்டியது.

இரவுச்சாப்பாட்டுக்குப்பின், மகாவிங்கமும் கண்மணியும் விடைபெற்றுச் சென்றார்கள். “போயிட்டு வாறம் யாமா” என்று கண்மணி தன் கிண்கிணிக் குறவில் கூறியது வைரமுத்துவை அழுகத்தில் குளிப்பாட்டியது. மேனியெல்லாம் மலர் மாரியாகப் பொழிந்தது.

ஆனால் அவர்கள் விடை பெற்றுச் சென்ற சிறிது நேரத் தில் அவர் நடந்து கொண்ட விதம் அனைவரையும் திகைப் பில் ஆழ்த்தியது.

மருமகள் முன்னிலையில் முத்துப்பிள்ளை தன்னை அவமானப்படுத்திவிட்டதாகப் புலம்பத் தொடங்கிவிட்டார். வைரமுத்து. அவரைச் சமாதானப் படுத்துவதற்காக முத்துப்பிள்ளை கூறிய சமாதானங்கள் எல்லாம் அவரை மேலும் மேலும் சன்னதம் கொள்ளச் செய்ததேதானிர அமைதியை ஏற்படுத்தவில்லை.

“அந்தப் புள்ள வாத்தியம்மாவாக இருந்தாலும் எவ்வளவு பணிவாக எவ்வளவு மரியாதையாக, என்னேட பேசி அன். நான் அதுகளுக்கு எவ்வளவு அறிவான விஷயமெல்லாம் சொல்ல இருந்தன். அதுகளைச் சொல்லவிடாம் என்ட வாயை நீ கட்டிப்போட்டாயே சத்துராதி! சத்துராதி!”

“நான் என்ன சொல்லி உங்களைக் கட்டிப் போட்ட அன். இவ்வளவு நேரமும் சந்தோஷமாக கதச்சிப் பேசி இருந்து போட்டு இப்ப என்னத்துக்கு இந்தக் கூத்து ஆடுறயன்?”

“கூத்தாடுறனு? உந்ட கண்ணுக்கு இப்ப அப்பிடித் தாண்டிதெரியும். ராமன் - சிதைபோல வாழுங்க மக்காள் என்டு நான் சொன்ன அதில் நீ பிழை புடிக்கிற. நான் என்னத்தச் சொன்னலும், பேசாம் இருங்க பேசாம் இருங்க என்டு என்னை அடக்கி வைக்கிறு. அறிவான விஷயங்களை நான் எடுத்துச் சொன்ன, படிச்சபுள்ள அது கேட்டுக் கொண்டிருக்குது. நீ அதை அலட்டல் எண்டுரோ? நீ இப்படி என்னை உதாசினம் செய்தா அதுகள் எப்பிடி என்னை மதிக்குங்கள்?”

“என்ட சிவனே! இதென்ன கதையெல்லாம் இந்த மனிசன் கதைக்குதுடாப்பா! நான் இப்ப என்னவும் கெடுவா முறிவா என்டு கதச்சநானு? அந்தப் புள்ள வந்து இருக்கக் குள்ளாயாவது கொஞ்சம் சத்தம் போடாம் இருக்கட்டும் என்டுதானே அப்பிடிச் சொன்ன நான் இது ஒரு குத்தமா? இவ்வளவு நானும் நல்லா இருந்து போட்டு இப்ப என்னத்துக்கு கொம்பத் தொடங்கியிருக்கிறயன்?

“என்னடி சொன்னனீ? நான் கொம்புறனு? உனக்கு வாய் மிஞ்சிப் போச்சிது. உன்னை.. உன்னை என்ன சம்பிறன் பாரு ..”

அதற்கு மேல் அந்த விட்டில் ஒரே களோபரமாக இருந்தது. குய்யோ முறையோ என்று கூச்சலும் அழுகையும்,

சாமான்கள் உடையும் சத்தமும் சேர்ந்து இரவின் அமைதியைக் குலைத்தன.

அக்கம் பக்கத்துச் சனங்கள் எல்லாம் திரண்டு ஒடிவந்தனர். அந்த வீட்டின் உட்புறம் ஒரு மொடேர்ஸ் ஆர்ட்டினேயில் இருந்ததைக் கண்டு திகைத்து நின்றனர்.

செய்தி கேட்டு மகாவிங்கம் அந்த வீட்டுக்கு ஒடிவந்தபோது மயான அமைதி நிலவியது. சிவலிங்கம், சிங்காரம், நவமணி, குலமணி எல்லோரும் மூலைக்கு ஒருவராக முடங்கிக் கிடந்தனர்.

வைரமுத்து மீண்டும் வீட்டைவிட்டுப் போய்விட்டதாக, முத்துப்பிள்ளை கூறினார்கள்? அவள் அலங்கோல நிலையைப் பார்க்க முடியாமல் இருந்தது. தாயின் நிலையைக் கண்டதும் அவன் பரசுராமனுக மாறினான். தனக்காகத் தந்தைசெய்த தியாகம் எல்லாம் மறந்து போயிற்று!

இந்த ராத்திரி வேளையில் அவர் எங்கு போயிருக்க முடியும் தூரத்துக்குப் போயிருக்க முடியாது. முந்திரிவளவுக்குத்தான் போயிருக்கவேண்டும். வீட்டில் இருந்த சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாக மிதித்தான் பகாவிங்கம்.

குடிசைக்குள் குப்பி விளக்கு ஏரிவது தெரிந்தது.

வேலிப் படலையைக் கட்டியிருந்த கயிற்றை அறுத்தெறிந்துவிட்டு ஆவேசத்துடன் குடிசைக்குள் சென்றான். அங்கே அவன் தந்தை குப்பிவிளக்குக்கு அருகே செத்தையில் சாய்ந்தபடி மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார். அவர்கள்களில் கண்ணீர் முகத்தில் அசாதாரண அமைதி.

ஆத்திரத்துடன் வந்த மகாவிங்கத்தின் வாயிலிருந்து ஆவேசமான வார்த்தைகள் வந்தன.

“நீங்க செய்யிறது உங்களுக்கே நீதியாகப் படுகுதா? கஷ்டப்பட்ட காலம் எல்லாம் போய். குடும்பம் ஒரு நல்ல நிலைக்கு வந்து, புள்ள குட்டிகளும் தலையெடுத்த பிறகு

நீங்க இப்பிடிக் சூத்துக்காட்டினு பார்க்கிறவங்க என்ன சொல்லுவாங்க? வளர்ந்த பிள்ளைகள் வெளியே எப்படித் தலைகாட்டுறை?"

வைரமுத்து மூக்கைச் சிந்தினார். ஒன்றும் பேசவில்லை.

"ஊருக்குள்ள நாலு பேர் மதிக்கிற மாதிரி இல்லாம, நீங்க இப்பிடிக் கேவலமாக நடந்தா எனக்கும் மரியாதை இல்ல. உங்களுக்கும் மரியாதை இல்ல நம்ம குடும்பத்தில அக்கறை வச்சிருக்கிற பெரிய மனிசர்களுக்கும் மரியாதை இல்ல .."

"இனி ஏது எனக்கு மரியாதை? இவ்வளவு நானும் எனக்கு முன்னால் நின்டு பேசாத நீ இப்ப இவ்வளவும் பேசிப்போட்டா! நடந்தது என்ன ஏதெண்டு கேட்காம நீயே என்னை இப்பிடி அவமானப் படுத்தின பிறகு மத்த வந்ட மரியாதை எனக்கு எப்பிடிக் கிடைக்கும்?"

"எல்லாம் உங்களால் வந்தது. நீங்களாகவே உங்கட மரியாதையைப் போக்காட்டிப் போட்டாங்க. நீங்களாகவே உங்கடமரியாதையையும் போக்காட்டிப் போட்டாங்க..."

"கவியுகம் புறந்த நேரத்தில வீமன் தர்மனிட்டப் போய்ச் சொன்னாலும் அண்ணே கவியுகம் புறந்திட்டுது கொடுமையெல்லாம் நடக்குது. நாம் இனி வெளியேற வேணும் எண்டு. அதுக்கு அவர் சொன்னாராம் கொடுமை வெளியே மட்டும் நடக்கல்ல தம்பி நம்ம வீட்டுக்குள்ளேயே நடக்குது. உந்ட பாதங்களைப் பார். பாதனியோட எனக்கு முன்னால் நிக்கிரு. இதுக்குமேல் என்ன கொடுமை நடக்க வேணும் எண்டாராம..."

மகாலிங்கம் தன் பாதங்களைப் பார்த்தான். ஆத்திரத் தில் செருப்புகளைக் கழட்டாமலே உள்ளே புகுந்துவிட்டது தெரிந்தது அவன் மனம் துணுக்குற்றது. ஐயோ கட வுளே இதென்ன அபயகுணம்! அவசரமாக வெளியே போய் செருப்புகளைக் கழட்டிப் போட்டுவந்தான்.

“இப்ப நீ வெளியே கழட்டிப்போட்ட செருப்புகளைப் போலதான் எண்ட நிலையும். இனி நான் வேண்டப்படாத வன். செல்லாக்காகு!”

“நீங்களாகவே எதையாவது கற்பனை பண்ணிப்பேசினால் நான் என்ன பதில் சொல்றது? வீட்டுல ஒருவரும் உங்களை மரியாதைக் குறைவாக நடத்தல்ல. நீங்களாகவே மரியாதை யைக் குறைக்கிறீங்க. மரியாதையா இருக்கிறதென்டா வீட்டுல இருங்க இல்லையென்டா வெளிய போயிடுங்க!”

“இப்ப நான் எங்க வெளியபோற? இனிப் பொழுது விடிஞ்சபுறகுதான் வெளியே போகவேண்டி வரும்!”

“நீங்க என்னண்டான செய்யுங்க நீங்க ஒழுங்கா வீட்டில இருக்கவேணும். இல்லாட்டி உங்களுக்கும் எனக்கும் இனிப் பேச்சுக்கதை இல்ல...”

ஆத்திரத்துடன் வெளியேறினான் மகாலிங்கம்.

அந்த இரவு முழுக்க மகாலிங்கத்துக்குத் தூக்கமே வரவில்லை.

என்னவெல்லாம் பேசிவிட்டோம். இவ்வளவு காலமும் கடவுளைப் போல மதித்து வந்த தகப்பனுக்கு இன்று என்ன வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டோம். ஆத்திரக்காரனுக்குப் புத்திமத்திமம். ஆத்திரமும் ஒருவகைப் பைத்தியம்தான். இறைவா! இறைவா! என்னை மன்னித்விடு. என்னை மன்னித்துவிடு!

ஆனால் இறைவன் நீதி தேவன் அல்லவா? பக்தன் என்பதற்காகவோ நாஸ்திகன் என்பதற்காகவோ அவன் பாரபட்சம் காட்டுவதில்லையே? பக்கச்சார்பாக நடப்பதில்லையே? தவறுகளுக்குத் தண்டனை வழங்காமல் விடுவதில்லையே?

மகாலிங்கத்தின் தவறுக்கும் தண்டனை கிடைக்கவே செய்தது. என்றுமே மறக்கமுடியாத தண்டனை! மனதில் ஆழப்பதிந்த தண்டனை!

ஆம். இறைவன் வைரமுத்துவைத் தன்னிடம் அழைத்துக்கூடான்டான்.

இருள் பிரியாத அதிகாலை வேளையில் இதயத்தைப் பிளக்கும் அந்தச் சேதி கேட்டு முந்திரி வளவுக்கு ஒடினன் மகரவிங்கம். குடும்பத்தினரின் ஒப்பாரிகளுக்கு மத்தியில் அசாதாரண அமைதியுடன் உறங்கினார் வைரமுத்து. உலகமே பிரளையத்தில் மூழ்கி விட்டதுபோல் இருள்கவிய நிலைகுலைந்து தடுமாறி அவர் பாதங்களில் மூர்ச்சித்து விழுந்தான் மகாவிங்கம்.

மூர்ச்சை தெளிந்தபோது வைரமுத்துவின் பாதங்கள் இரண்டும் மகாவிங்கத்தின் கூப்பிய கைகளுக்குள் கிறைப் பட்டிருந்தன. அவன் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக வழிந்த கண்ணீர் அப்பாதங்களைக் கழுவியது. வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தை கூட வெளிவரவில்லை. ஆனால் அவன் உள்ளத் தில் ஓராயிரம் வார்த்தைகள்! ஓயாத கடல் அலைகளைப் போல் குழறல்கள்! ஆனால் அவை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டது. ஒரே ஒரு வேண்டுதல்தான். “மன்னித்தேன் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் போயிட்டங்களே அப்பா!

“நான் எங்கேயும் போகல்ல மகன். உங்களோடதான் இருக்கிறன். நீ ஏஜன்டுத்துரை ஆகிறதப் பார்க்காம நான் இந்த இடத்தைவிட்டுப் போகமாட்டன். கடவுள் என்னைக் கூப்பிட்டார். காலம் வந்து விட்டது வா என்றார். மகன் ஏஜன்டுத்துரையானதும் வருவேன் என்று சொல்லி விட்டேன். காலம் கனிந்ததும் இலை உதிரும். பூ உதிரும் பிஞ்சு உதிரும். பழம் உதிரும். அது போலத்தானே மனி தரும்!

திடுக்கிட்டு விழித்தான் மகாவிங்கம். கண்டது கணவு என்பதை அவனால் நம்பபவே முடியவில்லை. எவ்வித கலக்கமும் இல்லாமல் மயக்கமும் இல்லாமல் கனவுபோல இல்லாமல் நிலைமாகவே நேருக்கு நேர பேசுவதுபோல் எவ்வளவு தெளிவாகப் பேசினார் அப்பா!

காலை வேளையில் கண்ட கனவு, கனவு இல்லை அது! கருணைஉள்ளம் கொண்ட தந்தை தந்த ஆறுதல் செய்தி!

ஆண்டு தோறும் நடக்கும் அன்னதானத்தின் பின் வைரமுத்துவின் கல்லறைக்குச் சென்று அஞ்சலி செலுத்துவது மகாவிங்கத்தின் வழக்கம்.

இம்முறை, ஆண்டுத் திதிக்கு ஒரு விசேஷ முக்கியத்துவம் இருந்தது. அவன் சி. ஏ. எஸ். பார்ட்சை பாஸ்செய்து உதவி அரசாங்க அதிபராகப் பதவி ஏற்ற பின் வரும் முதல் ஆண்டுத்திதி அது. வழக்கம்போல் வைரமுத்துவின் கல்லறைக்குச் சென்றுள் மகாவிங்கம்.

அன்று, அவனுடன் ஏகாம்பரம், சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் ஆகியோருடன், மகுமுது ஹாஜியாரும் சேர்ந்து கொண்டார். கல்லறை முன் வழக்கம் போல் கற்பூரம் கொழுத்தி மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தபோது மகாவிங்கத்தின் மனதில் வழக்கமான அந்த மௌனப் பிரார்த்தனை ஒவ்வொரு வார்த்தையாக இதழ் இதழாக அந்தக் கல்லறை மேல் உதிர்ந்தன.

“பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிப் பெருவாழ்வு தந்தீர்கள். மகன் ஏஜன்டுத்துரை ஆகவேண்டும் என்று கனவு கண்மார்கள். இன்று அந்தக்கனவு நிறைவேற்றிட்டது. ஆனால் அதைப் பார்க்காமலே நீங்கள் சென்று விட்டார்கள். நீங்கள் பார்க்காவிட்டால் என்ன? ஊரில் யார் யாரெல்லாம் அதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்பினீர்களோ, அவர்களைல்லோரும் அதைப் பார்க்கவே செய்கிறார்கள்.”

அவன் கண்களில் நீர் திரையிட்டது. அந்தக் கண்ணீர்த் திரையினாடே வைரமுத்துவின் கல்லறையில் உள்ள வாசகங்கள் பளிச்சிட்டன.

“ஓயாத உழைப்பு
ஓழியாத பாசம்
சாயாத வீரம்
தளராத நெஞ்சம்
வைரமுத்து - மேசன்
(முற்றும்)

இங்கியச் செய்திகள்

1. கலைஞர் கௌரவம் :

மட்டக்களப்பு கலாசாரப் பேரவையின் 1989 ஆம் ஆண்டுக்கான கலைஞர் கௌரவம் சென்ற தை மாதம் நடைபெற்றது. பின்வருவோர் கௌரவிக்கப்பட்டனர். கவிஞர் முனைக்காலை - கலைமணி, கவிஞர் மு. சோமசுந்தரம் பிள்ளை - கலைமணி, கவிஞர் புரட்சிக்கமால் - கலைமணி கவிஞர் செ. குணரத்தினம் - இலக்கியமணி. இவ்வாண்டு முதல் மட்டக்களப்பு கலாசாரப் பேரவை, நூல்வெளியீடு நூல் விநியோகம், நூல் அறிமுகம், கலைஞர் ஆதரிப்பு கலைமுயற்சிகள் முதலிய திட்டங்களுடன் செயற்படவிருக்கிறது.

2. பட்டமளிப்பு விழா :

கிழக்குப் பல்கலைகழகத்தின் முதலாவது பட்டமளிப்பு விழா சென்ற 25-3-89ல் கல்லடி - உப்போடை விபுலானந்த இசைக் கல்லூரியில் மிகக் கோரலாக நடைபெற்றது. உபவேந்தர் கே. டி. அருட்பிரகாசம் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ்வைபவத்தில் நகரப் பிரமுகர்கள் கலந்து கொண்டனர்.

3. பயணங்கள் தொடர்கின்றன :

‘தொண்டன்’ மாத சஞ்சிகையின் முதல் வெளி யீடான், நாவள்ளனின் ‘பயணங்கள் தொடர்கின்றன’ நாவல் வெளியீட்டு விழா மட் - திருமலை ஆயர், மேதகு கிங்ஸ்லி சுவாம்பிள்ளை அவர்கள் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொள்ள, புனித மைக்கேல் கல்லூரி முன்னைநாள் அதிபர் திரு. ச. இ. கமலநாதன் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது.

4. நூலகர் செல்வராசாவின் அகால மரணம் :

மட்டக்களப்பு பொது நூல் நிலையத்தில், நூலகராகக் கடமை ஏற்றது முதல், நானும் பொழுதும், நூலகமே சிந்தனையாகக் கொண்டு பணி அற்றிவந்த திரு. செல்வராசா அவர்கள், பயணத்தின் போது அகால மரணம் அடைந்த செய்தி, இலக்கிய நெஞ்சங்களை உலுக்கியே விட்டது. தான் கடமை ஆற்றிய குறுகிய காலத்தில் மட்டக்களப்பைப் பற்றிய நூல்கள் பட்டியல் தயாரித்துப் பாராட்டுப் பெற்ற வர். (இந்நூலை அச்சிடும் முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன) மட்டக்களப்பு இலக்கிய நிகழ்வுகள் பலவற்றில் கலந்து கொண்டதுடன், எழுத்தாளர்கள் பலருடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். எந்நேரமும் மட்டக்களப்பு இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றியே ஆர்வம் கொண்டிருந்த செல்வராசா அவர்கள் மட்டக்களப்பு மக்களால் மறக்க முடியாத மனிதர்.

5. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நினைவு :

மட்டக்களப்பின் கிராமியக்கலைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு கூத்துக்கலையை சர்வகலாசாலை மட்டத்தில் அறி முகப்படுத்திய ‘வித்தி’ மட்டக்களப்பு கலாசாரபேரவை மூலமாக அண்ணவியார் மாநாடு, அண்ணவிமார் கௌரவம் முதலிய பல நடவடிக்கைகளுக்கு முன்னேட்யாக இருந்தவர். அவரது மறைவும் மட்டக்களப்பு கலைஞர்க்கிய நெஞ்சங்களுக்கு ஒரு பெரிய இழப்பாகும். அவரது நினைவு நிகழ்ச்சிகள் இங்கு பல இடங்களில் இடம்பெற்றன.

6. மத்திய இக்ஸல்லூரியின் “செம்மை”

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் முன்னேட்ப்பாடசாலையான மத்திய கல்லூரியின் சஞ்சிகை “செம்மை” வெளி யீட்டுவிழா, கல்லூரி மண்டபத்தில் கடந்த பெற்றவர் மாதம் மிகக்கோலாகலமாக நடைபெற்றது. இதன் ஆசிரியர் விமல்ராஜ் (பிரபல எழுத்தாளர் ரீ பாக்கிய நாயகம் அவர்களின் புதல்வர்) சஞ்சிகையின் வடிவமைப்பை மிகவும் அறங்கமையாகச் செய்திருந்தார்

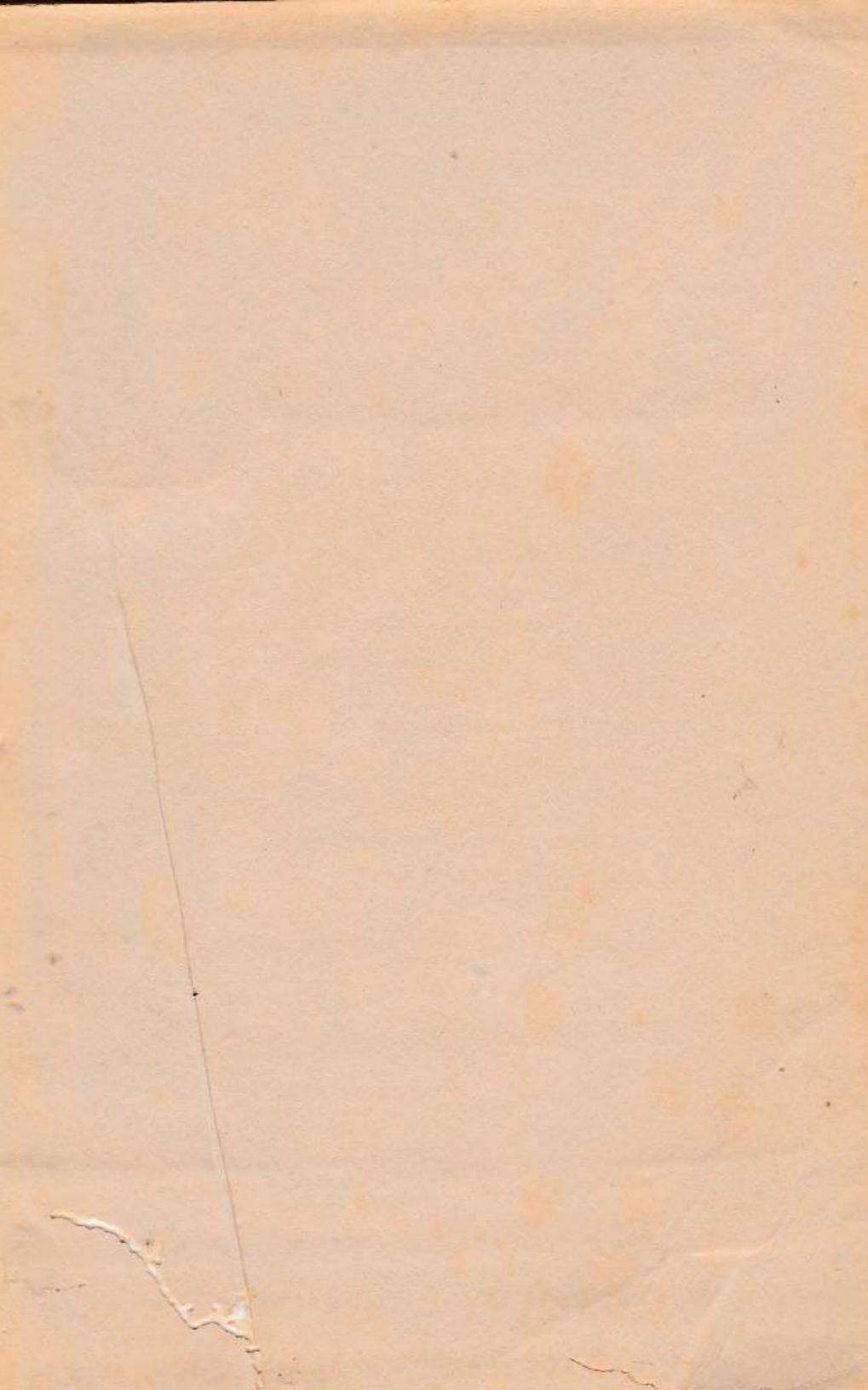
7. விவேகானந்த மகளிர் வித்தியாலய மலர் :

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் சுவாமி விபுலானந்த ரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மூன்று முன்னேடிப் பாடசாலைகளில் ஒன்றான கல்லடி உப்போடை விவேகானந்த மகளிர் மாத வித்தியாலயம் 1909ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகும் இதன் 80 ஆண்டு பூர்த்தி விழா அண்மையில் விபுலானந்த மணி மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. இவ்விழாவை ஒட்டி வெளியிடப்பட்ட மலர் சுவாமி ஜீவனுனந்தாஜி அவர்களின் ஆசியுரையுடனும் தகவல் நிறைந்த கட்டுரைகளுடனும் வெளிவந்துள்ளது.

8. “சீமந்தினி புராணம்” மறுபதிப்பு :

மட்டக்களப்பின் முன்னேடித் தமிழ் அறிஞர்களுள் ஒருவரான வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய “சீமந்தினி புராணம்” என்ற நூலை இலக்கியமணி செல் வர : சகோபால் அவர்கள் தனது (கண்டா) றிப்ளெக்ஸ் அச் சக்கதில் மறுபதிப்புச் செய்பவுள்ளார். சுவாமி விபுலானந்தரின் “மதங்க சூளாமணி” ஆய்வு நூல் தற்சமயம் அச்சாகிக் கொண்டுடிருக்கிறது. வித்துவான் பூபாலபிள்ளை அவர்களும், சுவாமி விபுலானந்தரும் சமகாலத்தவர்கள் என்பது மட்டக்களப்பின் முத்த தமிழ் அறிஞர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தொகுப்பு: ‘மட்டேர் ராம’

- ★ இயற்பெயர் : இரா நாகலிங்கம் (SLAS)
- ★ தலைமையக உதவி அரசாங்க அதிபர் கச்சேரி, மட்டக் களப்பு.
- ★ மட். எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நிறுவன உறுப்பினர் : நீண்டகால செயலாளர்.
- ★ "மஸர்" (1970 - 71) மாத சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்.
- ★ மட். கலாசாரப் பேரவை, இந்து இளைஞர்மன்றம், புலவர்மணி, பெரியதம்பிப்பிள்ளை நினைவுப்பணிமன்றம் முதலியவற்றின் செயற்குழு உறுப்பினர்
- ★ 1953 ம் ஆண்டு முதல் எழுதிவருபவர். கணிசமான அளவு சிறுக்கதை கட்டுரை, விமர்சனம் சமுத்து ஏடுகளிலும் தமிழக ஏடுகளிலும் பிரசரமாகியுள்ளன.
- ★ நாடகங்கள் பல ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. மேடையேறியுள்ளன "நமது பாதை" (வானேலித்தொடர் நாடகம் 1967) "திரைகடல் திபம்" (கலைக்கழகப் பரிசு 1972) குறிப்பிடத்தக்கவை.
- ★ கிழக்கிலங்கை இலக்கிய முயற்சிகள் பலவற்றின் பின்னணியில் இயங்கிவருபவர். நூல்வெளியீடு, நூல்அறிமுகம், இலக்கியக் கருத்தரங்கு முதலியவற்றேடு இரண்டாக்கலந்தவர்.
- ★ இளம் எழுத்தாளர்களின் ஆற்றலை இனம்கண்டு அறி முகப்படுத்துபவர்.
- ★ சமுத்து இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் குரல் கொடுப்பவர், எல்லோருக்கும் இனிய நண்பர்.
- ★ முதல் நாவல் "ஓரு தந்தையின் கணத" "உதயத்" திறகென எழுதப்பட்டது.
- ★ அச்சில் வெளிவரும் முதல் நூலும் இதுவே.

அ. சிவதாசன்